

Sino-sovjetiska konflikten (del 4): Kinesiskt förslag till allmän linje för den världskommunistiska rörelsen

Introduktion

I denna samling ingår dokument med anknytning till det förslag till den ”internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje” som kineserna (KKP) lanserade i mitten av juni 1963. Förutom förslaget ingår delar av den debatt som fördes kring detsamma. Dokumenten presenteras i kronologisk ordning och inleds med ett brev från Moskva (SUKP) till Peking, daterat 30 mars. De övriga texterna är samtliga från juni-juli 1963.

I engelska upplagan av denna polemik ingår 2 ytterligare (inledande) brev: Ett brev från ryssarna (daterat 21 februari) och det kinesiska svaret (daterat 9 mars). Vi har inte tillgång till svenska översättningar till dessa, men båda finns på engelska på webbplatsen *Marxists Internet Archive*:

[Letter of the Central Committee of the C.P.S.U. to the Central Committee of the C.P.C.](#)
(February 21, 1963)

[Letter of the Central Committee of the C.P.C. to the Central Committee of the C.P.S.U.](#)
(March 9, 1963)

Observera att samtliga ingående dokument är publicerade av kineserna (dvs även de från Moskva). Det är således rimligt att anta att ryssarna skrev fler inlägg än de som här ingår (detta styrks av att vi känner till senare sovjetiska texter som inte kineserna publicerat).

Den här redovisade polemiken föregicks av [Leve leninismen](#) (april 1960), [Låt oss enas på grundval av Moskvadeklarationen och Moskvauttalandet](#) (årsskiftet 1962-63) och [Några av Leninismens viktiga problem i världen idag](#) (februari-mars 1963) och följdes av 9 längre kinesiska kommentarer till det sovjetiska brevet från 14 juli 1963. Den första är en historik: [Hur meningsskiljaktigheterna mellan oss och SUKP:s ledning uppkommit och utvecklats](#).*

Se även:

[Om den sino-sovjetiska konflikten](#), resolution från Fjärde internationalen 1965.

[Konflikten KKP-SUKP. Historia och orsaker](#). Ur *KU-debatt* 1978

Innehåll

Brev från Sovjetunionens kommunistiska partis Centralkommitté till Kinas kommunistiska partis Centralkommitté (30 mars 1963)	1
Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje (14 juni 1963)	16
Uttalande av Kinas kommunistiska partis Centralkommitté (1 juli 1963).....	46
Uttalande av Kinas kommunistiska partis Centralkommitté (5 juli 1963).....	48
Uttalande av Kinas kommunistiska partis Centralkommitté (10 juli 1963).....	48
Vi vill enhet, inte splittring (13 juli 1963)	50
Öppet brev från Sovjetunionens kommunistiska partis Centralkommitté till partiorganisationerna och alla kommunister i Sovjetunionen (14 juli 1963)	54
Uttalande av en talesman för Kinas kommunistiska partis Centralkommitté (19 juli 1963) ...	86
Folkets Dagblads korta kommentar till SUKP:s CK:s öppna brev (20 juli 1963)	87

---

* Samtliga dessa texter publicerades 1977 av det maoistiska Oktoberförlaget i en samlingsvolym med namnet *Den stora polemiken*.

Brev från Sovjetunionens kommunistiska partis Centralkommitté till Kinas kommunistiska partis Centralkommitté (30 mars 1963)

Kära kamrater!

Sovjetunionens kommunistiska partis centralkommitté noterar med tillfredsställelse att våra förslag om åtgärder för att stärka enheten och sammanhållningen i den kommunistiska rörelsens led har mött ett positivt gensvar från KKP:s CK:s sida. Vi välkomnar ert samtycke till ett möte mellan representanter för SUKP och KKP. Ett sådant möte är ägnat att spela en viktig roll när det gäller att skapa en gynnsam atmosfär i de inbördes relationerna mellan broderpartierna och reglera de meningsskiljaktigheter, som på sistone har uppkommit inom den kommunistiska världsrörelsen. Vi skulle vilja hoppas att det genom ett sådant möte skall bli möjligt att vidta en rad konstruktiva åtgärder för att övervinna de rådande svårigheterna.

I sitt brev inbjuder KKP:s CK kamrat N.S. Chrusjtjov att på vägen besöka Peking under sin resa till Kambodja. SUKP:s CK och kamrat N.S. Chrusjtjov uttrycker sin tacksamhet för denna inbjudan. Kamrat N.S. Chrusjtjov skulle med stort nöje besöka Kinesiska folkrepubliken och sammanträffa med ledningen för Kinas kommunistiska parti för att utbyta åsikter i aktuella frågor om världsläget och den kommunistiska rörelsen i syfte att uppnå samförstånd om våra uppgifter och ett stärkande av sammanhållningen mellan våra partier. Någon resa av kamrat N.S. Chrusjtjov till Kambodja, vilken ni talar om i ert brev, är dock inte planerad. Enligt beslut av våra ledande organ, vilket fattades redan den 12 februari i år, skall ordföranden i SSSR:s högsta sovjets presidium, kamrat L.I. Brezjnev, resa till Kambodja, vilket Kambodjas regering redan har informerats om och vilket har tillkännagivits i pressen. Kamrat N.S. Chrusjtjov, som tre gånger har besökt Kinesiska folkrepubliken hoppas dock att i framtiden kunna utnyttja er älskvärda inbjudan att besöka Kina och sammanträffa med de kinesiska kamraterna.

Vi erinrar oss att kamrat Mao Tsetung under sin vistelse i Moskva 1957 sade att han hade varit i Sovjetunionen endast två gånger och bara hade besökt Moskva och Leningrad. Han uttryckte önskemål om att än en gång få besöka Sovjetunionen för att bättre lära känna vårt land. Han sade då att han skulle vilja resa från vårt lands gräns i Fjärran östern bort till västgränsen och från nordgränsen till sydgränsen. Vi välkomnade detta kamrat Mao Tsetungs önskemål.

Den 12 maj 1960 sände SUKP:s CK kamrat Mao Tsetung ett brev med inbjudan att besöka Sovjetunionen för att rekreera sig och studera sovjetfolkets liv. Vid den tiden kunde kamrat Mao Tsetung tyvärr inte utnyttja vår inbjudan. SUKP:s CK skulle välkomna ett besök av kamrat Mao Tsetung. Den bästa tidpunkten för ett sådant besök skulle vara instundande vår eller sommar – utmärkta årstider i vårt land. Vi är också beredda att vid varje annan tid på ett värdigt sätt ta emot kamrat Mao Tsetung som representant för ett broderparti och för det kinesiska broderfolket. Under denna resa i vårt land skulle kamrat Mao Tsetung naturligtvis inte vara ensam utan befinna sig tillsammans med kamrater ur vårt partis ledning, och det skulle finnas goda möjligheter att utbyta åsikter i olika frågor. Kamrat Mao Tsetung skulle få se hur sovjetfolket arbetar, vilka framgångar det har uppnått i uppbygget av kommunismen, i genomförandet av vårt partis program.

Om kamrat Mao Tsetung inte kan besöka Moskva för närvarande, så är vi redo att ta del av era synpunkter på ett möte mellan representanter för SUKP och KKP på högsta nivå i Moskva. Vi menar att ett sådant möte skulle kunna äga rum omkring den 15 maj 1963, om denna tidpunkt är acceptabel för er.

Vi är mycket glada över att de kinesiska kamraterna liksom vi betraktar det förestående mötet mellan representanter för KKP och SUKP som en av ”de nödvändiga åtgärderna i förberedandet av en konferens mellan representanter för kommunist- och arbetarpartierna i alla länder”. Utan att kränka jämlikhetsprincipen eller andra broderpartiers intressen bör ett sådant möte faktiskt bidra till att konferensen blir bättre förberedd och genomförd. Det skulle bli svårare att förbereda konferensen och nå det viktigaste målet – att stärka den kommunistiska världsrörelsens enhet – ifall ett sådant möte inte äger rum, och lika viktigt är att man inställer den öppna polemiken i pressen och kritiken mot andra broderpartier inom det egna partiet. Det är just därför som SUKP:s CK har uttalat sitt gillande av de vietnamesiska, indonesiska, engelska, svenska och andra kamraternas förslag, vilka de framförde i början på 1962, om att sammankalla en konferens mellan alla länders broderpartier och samtidigt har betonat nödvändigheten av att vidta åtgärder som skulle skapa gynnsamma förutsättningar för det kommunistiska världsförbundets arbete.

Redan i sitt brev av den 22 februari 1962 uppmanade SUKP:s CK till att ”upphöra med onödiga tvister i frågor där vi har olika uppfattning, avstå från offentliga uttalanden, som inte kan utjämnas utan endast fördjupa våra meningsskiljaktigheter”. I brevet till KKP:s centralkommitté den 31 maj 1962 skrev vi: ”Som ni mycket väl vet har vårt parti alltid gått in för och går fortfarande in för en kollektiv diskussion om den kommunistiska världsrörelsens grundläggande problem. SUKP:s CK var initiativtagare till broderpartiernas konferenser 1957 och 1960. I båda fallen sammanhängde dessa konferenser med allvarliga förändringar i det internationella läget och nödvändigheten av att utarbeta en motsvarande taktik för den kommunistiska rörelsen. Också denna gång stöder vi helt förslaget om en konferens mellan alla broderpartier.

Vi ansåg det nyttigt, att broderpartierna som förberedelse för en sådan konferens skulle kunna djupgående och allsidigt analysera de nya företeelserna i det internationella livet och sin verksamhet för att genomföra vår rörelses kollektiva beslut. SUKP:s CK visade en för alla kommunister helt förståelig omsorg om att en konferens inte skulle fördjupa de uppkomna meningsskiljaktigheterna utan maximalt bidra till att övervinna dem.

I uttalanden av många ledande personer inom broderpartierna har på senare tid med rätta framlagts en analog synpunkt om att man före konferensen måste vidta en rad åtgärder, som skulle leda till att det skapades normala förhållanden i den kommunistiska rörelsen, och kampen mellan olika åsikter skulle föras in i den tillåtliga ramen för en kamratlig partidiskussion. Som framgår av ert brev är nu också ni överens om detta, och man kan anse att vissa framsteg har uppnåtts när det gäller förberedelserna för den förestående konferensen.

När våra båda partier diskuterar frågor, som gäller alla broderpartier, så kan denna diskussion givetvis vara endast preliminär. Konferenserna 1957 och 1960 visade att en linje för den kommunistiska världsrörelsen kan utarbetas framgångsrikt endast om alla broderpartierna tar kollektiv del i den och om man vederbörligt tar hänsyn till alla dess avdelningars allsidiga erfarenhet.

Vi har uppmärksamt studerat era synpunkter beträffande den frågekrets, som skulle kunna bli föremål för diskussion på ett möte mellan representanter för SUKP och KKP. Det är viktiga frågor, och vi är redo att diskutera dem.

Vi i vår tur skulle i detta brev också vilja uppehålla oss vid vissa principiella frågor, som enligt vår mening står i centrum för broderpartiernas uppmärksamhet och deras kamp för vår gemensamma sak. Det är naturligtvis inte fråga om en uttömmande redogörelse för våra synpunkter i dessa frågor. Vi ämnar endast notera det principiellt viktiga, som vi låter oss ledas av vid genomförandet av vår politik på världsarenan och i våra relationer med broderpartierna.

Vi hoppas att en sådan redogörelse för våra synpunkter skall bidra till att dra upp konturerna till den krets av frågor, som kräver ett åsiktsutbyte på ett bilateralt möte, och till att övervinna de existerande meningsskiljaktigheterna. Vi gör detta för att än en gång understryka vår beslutsamhet att fast och konsekvent försvara hela den kommunistiska världsrörelsens ideologiska plattform, dess samfälliga linje, som fått sitt uttryck i de båda deklARATIONERNA.

Under den tid som gått efter antagandet av Deklarationen 1960 har livet inte rubbats någon enda av dess grundläggande slutsatser utan tvärtom helt bekräftat riktigheten av den kommunistiska världsrörelsens kurs, som utarbetades gemensamt på basis av en sammanfattning av marxismen-leninismens moderna erfarenheter och konstruktiva utveckling.

SUKP utgår från att vår epok, vars huvudinnehåll är den övergång till socialism som inleddes med Stora socialistiska oktoberrevolutionen, är en epok av kamp mellan två motsatta samhällssystem, en epok av socialistiska revolutioner och nationella frihetsrevolutioner, en epok av imperialismens undergång och kolonialsystemets avskaffande, en epok då allt fler folk slår in på socialismens väg och socialismen och kommunismen segrar i världsmåttstock.

Det läge som uppkommit i världen, förändringarna i det klassmässiga styrkeförhållandet på den internationella arenan, vilka har öppnat nya möjligheter för vår rörelse, har gjort det nödvändigt att utarbeta en generallinje för den kommunistiska världsrörelsen, en linje som motsvarar dess grundläggande uppgifter på den nuvarande etappen.

Efter andra världskriget har en rad länder i Europa slagit in på socialismens väg, den socialistiska revolutionen har segrat i Kina och andra länder i Asien och ett socialistiskt världssystem har bildats. Det nya systemet i de folkdemokratiska länderna har stärkts och förmått garantera en snabb takt i dessa länders ekonomiska, politiska och kulturella utveckling på socialismens väg. Den socialistiska gemenskapen har intimt sammansvetsats i politiskt och militärt avseende. Tack vare Sovjetunionens och de andra broderländernas framgångar har styrkeförhållandet i världen väsentligt förändrats till socialismens fördel och imperialismens nackdel. Avskaffandet av USA:s monopol på atom- och vätevapnet och Sovjetunionens upprättande av en mäktigt krigspotential har spelat en viktig roll därvidlag.

Bildandet av det socialistiska världssystemet är en historisk landvinning för den internationella arbetarklassen och alla arbetande människor. Det är en praktisk inkarnation av mänsklighetens drömmar om ett nytt samhälle. Produktionsökningen och vetenskapens och teknikens väldiga framsteg i de socialistiska länderna har gjort det möjligt att ge den socialistiska gemenskapen en ekonomisk styrka och värnkraft, som inte bara pålitligt försvarar socialismens vinningar utan också tjänar som ett mäktigt bålverk för freden och folkens säkerhet på hela jorden.

Den genomgripande förändringen i styrkeförhållandet sammanhänger också med den fortsatta fördjupningen av kapitalismens allmänna kris, tillspetsningen av alla dess motsättningar. Efter andra världskrigets slut har styrkefördelningen inom det imperialistiska lägret förändrats. Efter den ekonomiska har också den politiska och militära medelpunkten för imperialismen förflyttat sig från Europa till Förenta staterna. USA:s monopolbourgeoisier har blivit den internationella reaktionens viktigaste bålverk. Den har åtagit sig rollen som kapitalismens frälsare. Den amerikanska imperialismen fyller nu funktionen som internationell gendarm. Med utnyttjande av militärblockspolitiken eftersträvar den amerikanska imperialismen att lägga andra kapitalistiska stater under sitt herravälde. Detta framkallar motstånd mot Förenta staterna från Frankrikes, Västtysklands, Japans och andra stora kapitalistiska staters sida. Återuppbygget av näringslivet i de kapitalistiska länder, som drabbades under världskriget, och deras jämfört med USA snabbare utvecklingstempo stärker en rad europeiska länders strävan att lösslita sig från det amerikanska diktatet. Allt detta leder till att existerande knutar

av imperialistisk rivalitet och konflikter fördjupas och nya uppkommer, vilket försvagar det kapitalistiska systemet i dess helhet.

Imperialismens folkfientliga och rovdjursaktiga väsen har inte förändrats, men i och med uppkomsten av det socialistiska världssystemet, i och med tillväxten av dess ekonomiska och militära styrka inskränks märkbart imperialismens möjligheter att påverka den historiska processens förlopp, och samtidigt förändras formerna och metoderna för dess kamp mot de socialistiska länderna, mot den revolutionära världsrörelsen och den nationella frihetsrörelsen. Imperialisterna är förskräckta över den våldsamt snabba tillväxten av socialismens och den nationella frihetsrörelsens krafter, de förenar sina styrkor, gör febrila ansträngningar för att fortsätta att kämpa för sina utsugarsyften och eftersträvar överallt att undergräva de socialistiska ländernas och den nationella frihetsrörelsens ställning, försvaga deras inflytande.

Det är helt uppenbart att huvudinnehållet och huvudriktningen i samhällets historiska utveckling under nuvarande epok inte längre bestäms av imperialismen utan av det socialistiska världssystemet, av alla progressiva krafter som kämpar mot imperialismen, för en socialistisk samhällsomdaning. Motsättning mellan kapitalism och socialism är vår epoks huvudmotsättning. Fredens, demokratins och socialismens öde är i avgörande grad beroende av utgången i kampen mellan de båda världssystemen. Därvid förändras styrkeförhållandet på världsarenan oavslutligt till socialismens fördel.

Mycket stor betydelse för mänsklighetens historiska utveckling har de asiatiska, afrikanska och latinamerikanska folkens kamp för nationell och social frigörelse och de här redan uppnådda framgångarna, den alltmer växande kampen av de kapitalistiska ländernas arbetarklass och alla arbetande människor mot monopolen, mot all utsugning, för socialt framåtskridande. Socialistiska revolutioner, nationella frihetsrevolutioner, antiimperialistiska, antikoloniala revolutioner, folkliga demokratiska revolutioner, breda bonderörelser, folkmassornas kamp för att störta fascistiska och andra tyranniska regimer, allmänt demokratiska rörelser mot nationellt förtryck – allt detta sammanflyter i vår tid till en enda världsrevolutionär ström, som undergräver och bryter ner kapitalismen.

När de kommunistiska världsrörelserna utarbetar sin kurs med tillämpning på de nya betingelserna har den inte kunnat underlåta att med allt allvar ta hänsyn också till en sådan viktig faktor som den genomgripande kvalitativa förändringen av de militärtekniska stridsmedlen i samband med uppkomsten och upplagringen av termonukleära vapen, som har en förut aldrig skådad förstörelsekraft. Innan en avrustning har genomförts måste den socialistiska gemenskapen alltid ha en överlägsenhet över imperialisterna i fråga om väpnade styrkor. Vi kommer att tvinga imperialisterna att minnas, att om de utlöser ett krig för att med vapenmakt lösa frågan om vilken väg mänskligheten skall utvecklas på – kapitalismens eller socialismens väg – så blir detta det sista kriget och i det kommer imperialismen slutgiltigt att krossas.

Under nuvarande förhållanden är det en plikt för alla fredens och socialismens förkämpar att maximalt utnyttja de gynnsamma möjligheterna för socialismens seger och inte tillåta att imperialismen utlöser ett världskrig.

En korrekt analys av den klassmässiga styrkefördelningen på världsarenan i förening med den rätta marxist-leninistiska kurs, som utarbetades på Moskvakonferenserna, har gjort det möjligt för broderpartierna att tillkämpa sig avsevärda framgångar i det socialistiska världssystemets utveckling och har bidragit till att utveckla den revolutionära klasskampen i de kapitalistiska länderna samt den nationella frihetsrörelsen.

Det socialistiska systemet övar ett ständigt växande inflytande på världsutvecklingen. Hela den revolutionära världsprocessen utvecklas numera under direkt påverkan av den stora kraften i det föredöme som det nya livet i socialismens länder utgör. Ju större och betydelse-

fullare våra prestationer är i uppbygget av socialismen och kommunismen desto Framgångsrikare banar sig kommunismens idéer väg till de breda folkmassornas intellekt och hjärta. Det är därför begripligt att den som vill påskynda socialismens seger i hela världen först och främst måste bemöda sig om att befästa den stora socialistiska gemenskapen och dess ekonomiska styrka, höja sitt folks levnadsstandard, utveckla vetenskapen, tekniken och kulturen, sträva efter att befästa enheten och sammanhållningen inom denna gemenskap och öka dess internationella auktoritet. Deklarationen från 1960 års Moskvakonferens ålägger de socialistiska ländernas marxist-leninistiska partier och folk ett ansvar inför den internationella arbetarrörelsen för ett framgångsrikt uppbygge av socialismen och kommunismen.

Genom att outtröttligt stärka det socialistiska världssystemet gör broderpartierna och folken i våra länder sin insats i den stora kamp som den internationella arbetarklassen, alla arbetande människor och hela frihetsrörelsen utkämpar för att lösa nutidens fundamentala problem i fredens, demokratins och socialismens intresse.

Det nuvarande styrkeförhållandet på den internationella arenan har gett de socialistiska länderna möjlighet att tillsammans med alla fredsvänliga krafter för första gången i historien såsom en fullt reell uppgift ställa frågan om att förhindra ett nytt världskrig och trygga fred och säkerhet åt folken.

De år som gått sedan 1960 års Deklaration antogs har till fullo bekräftat denna linjes riktighet. Det faktum att de aggressiva krafterna inte har lyckats störta ut mänskligheten i ett termonukleärt förintelsekrigs avgrund är det viktigaste resultatet av de socialistiska ländernas styrkekonsolidering och den fredsvänliga utrikespolitik de oavlatligt för, en politik som vinner allt större erkännande och stöd bland hundratals miljoner människor och som håller på att ta överhand över den imperialistiska aggressions- och krigspolitik.

Ingen marxist betvivlar att imperialismen, när den förlorar den ena ställningen efter den andra, strävar efter att med alla medel bevara sitt herravälde över folken och återta de förlorade ställningarna. Nu pågår historiens största internationella imperialistiska komplott mot socialismens länder och den världsomfattande frihetsrörelsen. Det finns naturligtvis ingen garanti för att imperialisterna inte kommer att försöka utlösa ett världskrig. Kommunismerna bör klart se denna fara.

Men en angripare befinner sig under nuvarande förhållanden i ett läge som radikalt skiljer sig från det han befann sig i före det andra och i synnerhet före det första världskriget. Förut slutade kriget vanligen med att några kapitalistiska länder besegrade andra, men de besegrade fortsatte att leva, återhämtade sig inom en viss tid och visade sig t.o.m. kapabla att återigen utlösa aggression, varom särskilt Tysklands exempel vittnar. Det termonukleära kriget ger ingen angripare ett sådant perspektiv, och det är något som imperialisterna inte kan undgå att ta hänsyn till. Rädslan för kontraslag, skräcken för vedergällning avhåller dem från att utlösa ett världskrig. Den socialistiska gemenskapen har stärkts så mycket att imperialismen inte längre kan påtvinga folken sina villkor och diktera sin vilja som förut. Det är en historisk vinning för den internationella arbetarklassen och folken i alla länder.

I kraft av sin rovlystna natur kan imperialismen inte frigöra sig från en strävan att lösa motsättningarna på den internationella arenan genom krig. Men den kan å andra sidan inte heller utlösa ett termonukleärt världskrig utan att räkna med att den därmed skulle utsätta sig själv för ett förintelsehot.

Ett världskrig, som imperialismen hotar mänskligheten med, är ingen ödesbestämd oundviklighet. Den växande överlägsenheten för socialismens styrkor över imperialismens och för fredens krafter över krigets leder till att det redan före socialismens fullständiga seger

på jorden, medan kapitalismen existerar i en del av världen, kommer att uppstå en reell möjlighet att utesluta världskrig ur samhällslivet.

För att förhindra ett sådant krig måste man naturligtvis ytterligare stärka det socialistiska systemet på alla sätt och sammansvetsa den internationella arbetarklassens och den nationella frihetsrörelsens alla styrkor, alla demokratiska krafter. De som är måna om socialismens intressen och fredens intressen måste göra allt som behövs för att omintetgöra världsreaktionens brottsliga avsikter, de måste hindra den från att utlösa ett termonukleärt krig och dra med sig hundratals miljoner människor i graven. En nykter beräkning av de oundvikliga följderna, som ett termonukleärt krig skulle få för hela mänskligheten och för socialismens sak, ställer med all kraft marxist-leninisterna inför uppgiften att göra allt som står i vår makt för att förhindra en ny världskonflikt.

SUKP:s CK låter sig stadigt ledas av riktlinjen i 1960 års Deklaration om att: ”Då världen är delad i två system är den enda riktiga och förnuftiga principen för de internationella relationerna den princip om fredlig samlevnad mellan stater av olika samhällssystem, som framlades av V.I. Lenin och ytterligare utvecklats i 1957 års Moskvadeklaration och Fredsmanifest, i beslut på SUKP:s 20:e och 21:a kongresser och i dokument från andra kommunistiska partier och arbetarpartier.”

Vårt parti, som av den store Lenin fostrades i en anda av oförsonlig kamp mot imperialismen, minns den leninska varningen om att den döende kapitalismen ännu är i stånd att vålla mänskligheten oräkneliga olyckor. Sovjetunionen utvecklar på alla sätt sitt näringsliv och förbättrar på denna grund sitt försvar, ökar sin militära styrka och håller stridskrafterna i ständig beredskap. Men vi har använt och kommer även framgent att använda vårt lands växande styrka inte för att hota någon, inte för att uppamma krigiska lidelser utan för att befästa freden, för att förhindra ett nytt världskrig och för att skydda vårt land och de övriga socialistiska länderna.

Den fredliga samlevnadspolitikerna ligger i linje med alla folks grundläggande intressen, den bidrar till att stärka socialismens positioner och öka de socialistiska ländernas internationella inflytande, den höjer kommunisternas auktoritet och inflytande.

Den fredliga samlevnaden innebär inte någon försoning mellan den socialistiska och den borgerliga ideologin. Att slå in på en sådan väg skulle vara detsamma som att ge upp marxismen-leninismen och bromsa det socialistiska uppbygget. Den borgerliga ideologin är ett slags trojansk häst som imperialismen försöker smugla in i den kommunistiska rörelsens och arbetarrörelsens led. Den fredliga samlevnaden mellan stater med skilda samhällssystem förutsätter ständig ideologisk, politisk och ekonomisk kamp mellan de båda samhällssystemen; klasskamp från de arbetande människornas sida inom det kapitalistiska systemets länder, inklusive väpnad kamp då folken finner det nödvändigt; en oavslutad utveckling av den nationella frihetsrörelsen bland folken i de koloniala och beroende länderna.

Fakta visar att kampen för att förhindra ett världskrig inte alls binder den världsomfattande kommunistiska rörelsens och den nationella frihetsrörelsens krafter utan tvärtom samlar de breda folkmassorna kring kommunisterna. Det är just i ett läge av fredlig samlevnad mellan stater med skilda samhällssystem som en socialistisk revolution har ägt rum på Kuba, som det algeriska folket har tillkämpat sig nationell oavhängighet, som mer än 40 länder har vunnit nationellt oberoende, som broderpartierna har stärkts och växt och som den kommunistiska världsrörelsens inflytande har ökat.

Genom att utnyttja den fredliga samlevnadens förhållanden vinner de socialistiska länderna ständigt nya framgångar i den ekonomiska tävlingen med kapitalismen. Våra motståndare förstår

att de näppeligen kan räkna med seger i tävlingen med oss. De är inte i stånd att motstå de socialistiska ländernas snabba ekonomiska utvecklingstempo, de står maktlösa mot den dragningskraft som de socialistiska ländernas exempel har på de folk som är förtryckta av kapitalismen.

Allteftersom den ekonomiska utvecklingen fortskrider inom den socialistiska gemenskapen kommer socialismens fördelar att framstå allt klarare liksom möjligheterna för de arbetande att erhålla större materiella och andliga tillgångar än vad kapitalismen kan ge. Den stigande levnadsstandarden för folken i de socialistiska länderna har en stor dragningskraft på arbetarklassen i alla kapitalistiska länder. Den socialistiska gemenskapens framgångar kommer att bli ett slags katalysator, en revolutionerande faktor för klasskampens utveckling i de kapitalistiska länderna och arbetarklassens seger över kapitalismen.

De folk som slagit in på socialismens väg får i arv från det förflutna ett näringsliv och en kultur som befinner sig på skilda nivåer. Men oberoende härav – och här utgör Sovjetunionen och de folkdemokratiska länderna ett exempel – väcker socialismen mäktiga produktivkrafter till liv. Sovjetunionen har redan gått förbi Europas högt utvecklade kapitalistiska länder i den ekonomiska utvecklingen och gått upp på andra platsen i världen och kommer inom en inte avlägsen framtid att inta den första platsen i världen. Även de andra socialistiska länderna har vunnit stora framgångar. Det socialistiska systemet är så progressivt att det ger folken möjlighet att snabbt göra slut på eftersläpningen, gå ifatt de mer utvecklade länderna och jämsides med dem kämpa för att bygga upp kommunismen.

Allt detta inspirerar folken och gör dem övertygade om att de kan slå in på socialismens väg och vinna framgångar på denna väg, oberoende av vilken historisk utvecklingsnivå de nu befinner sig på. Folkens rörelse fram mot ett nytt liv underlättas av att de har möjlighet att välja det bästa ur erfarenheterna av det socialistiska uppbygget i världen och ta hänsyn till såväl det positiva som det negativa i det socialistiska uppbyggets erfarenheter.

Ju snabbare de socialistiska ländernas produktivkrafter kommer att utvecklas, desto högre blir deras ekonomiska potential och desto starkare blir den socialistiska gemenskapens inflytande på tempot och inriktningen i hela den historiska utvecklingen till gagn för freden och socialismens fullständiga seger.

Vårt parti utgår från att det i den nuvarande epoken finns gynnsamma internationella och inhemska förutsättningar för att ständigt nya länder skall kunna övergå till socialismen. Detta gäller både de utvecklade kapitalistiska länderna och sådana länder som nyligen har tillkämpat sig nationell oavhängighet.

Den revolutionära världsprocessen utvecklas allt bredare och omfattar alla kontinenter. Arbetarklassens kamp i de utvecklade kapitalistiska länderna och den nationella frihetsrörelsen är intimt lierade med varandra och hjälper varandra. Samhällsutvecklingen har lett till att den revolutionära kampen, i vilket land den än äger rum, är riktad mot den gemensamma huvudfienden – imperialismen, monopolbourgeoisin.

De marxist-leninistiska partierna i hela världen har framför sig ett gemensamt slutmål – att mobilisera alla krafter till kamp för att arbetarna och de arbetande bönderna skall erövra makten samt till att bygga upp socialismen och kommunismen. När varje kommunistiskt parti utarbetar den taktiska linjen för sin kamp kan det inte underlåta att ta hänsyn till hela den kommunistiska världsrörelsens erfarenheter, att beakta de intressen, mål och uppgifter, som vår rörelse i sin helhet ställer upp, dess generallinje under ifrågasvarande period.

Men utarbetandet av formerna och metoderna i kampen för socialismen i varje enskilt land är trots allt en intern angelägenhet för arbetarklassen i detta land och dess kommunistiska förtrupp. Inget annat broderparti, oavsett dess medlemsantal, erfarenhet och auktoritet, kan

bestämma taktiken, formerna och metoderna för den revolutionära kampen i andra länder. Revolutionen är de breda folkmassornas sak. En exakt analys av den konkreta situationen och en korrekt bedömning av styrkeförhållandet är en av de viktigaste förutsättningarna för revolutionen. Man kan inte hålla tillbaka de revolutionära massornas hänförelse i kampen för den socialistiska revolutionens seger när de objektiva och subjektiva betingelserna är mogna för detta. Det skulle vara detsamma som döden. Men man kan inte driva fram en revolution med konstlade medel, om inte betingelserna är mogna härför. Den revolutionära klasskampens erfarenheter lär oss att en omogen resning är dömd att misslyckas. Kommunisterna kallar de arbetande under de röda fanorna för att segra i kampen för ett bättre liv och inte för att stupa, inte ens som hjältar. Hjältemodet och självupppoffringen, som behövs i de revolutionära striderna, är inget självändamål utan tjänar de stora socialistiska idéernas seger.

SUKP har hälsat och kommer att hälsa den revolutionära arbetarklassen och de arbetande i varje land, när de med sin kommunistiska förtrupp i spetsen skickligt utnyttjar en revolutionär situation för att rikta ett förkrossande slag mot klassfienden och upprätta en ny samhällsordning.

De kommunistiska partiernas taktik och politik i de kapitalistiska länderna har gemensamma väsentliga drag som är förknippade med den nuvarande etappen av kapitalismens allmänna kris och det styrkeförhållande som har uppstått på världsarenan. Den statsmonopolistiska kapitalismens utveckling har inte bara fördjupat de tidigare motsättningarna inom det kapitalistiska samhället utan också skapat nya motsättningar. Den statsmonopolistiska kapitalismen har lett till att imperialismens sociala bas har krympt ytterligare inom landet och till att makten har koncentrerats hos en snäv grupp stormonopolister. Detta alstrar vid motpolen en enhetlig antimonopolistisk ström, vilken omfattar arbetarklassen, bönderna, småbourgeoisin, de arbetande intellektuella och vissa andra skikt i det kapitalistiska samhället som är intresserade av frigörelse från monopolens allmakt och från utsugningen samt av en övergång till socialismen.

Starkt ökad betydelse i vår tid får de demokratiska rörelserna – kampen för världsfreden, för att förebygga en termonukleär världskatastrof, för att bevara den nationella suveräniteten, till försvar av demokratin, mot fascismens offensiv, för agrarreformer, den humanistiska rörelsen till försvar av kulturen och andra rörelser.

Vårt parti delar helt den leninska ståndpunkten, ståndpunkten i 1960 års deklARATION, att den socialistiska revolutionen inte absolut är förknippad med krig. Världskrig framförer segerrika revolutioner, men revolutioner är helt möjliga utan krig.

Om kommunisterna började att sätta den socialistiska revolutionens seger i samband med världskrig, så skulle detta inte framkalla några sympatier för socialismen utan tvärtom stöta bort massorna från den. Med de moderna stridsmedlen med deras fruktansvärda förstörelseverkningar skulle en sådan uppmaning endast gynna våra fiender.

Arbetarklassen och dess förtrupp – de marxistisk-leninistiska partierna – eftersträvar att genomföra den socialistiska revolutionen på fredlig väg, utan inbördeskrig. Ett förverkligande av denna möjlighet skulle motsvara arbetarklassens och hela folkets intressen, landets nationella intressen. Emellertid är valet av utvecklingsvägar för revolutionen inte bara beroende av arbetarklassen. Om utsugarklassen tillgriper våld mot folket, blir arbetarklassen tvungen att använda den icke fredliga vägen att erövra makten. Allt beror på de konkreta betingelserna, på det klassmässiga styrkeförhållandet inom landet och på världsarenan.

I vilken form övergången från kapitalism till socialism än må ske, är den naturligtvis möjlig endast genom socialistisk revolution, proletarietets diktatur i dess olika former. SUKP sätter

högt värde på arbetarklassens självupppoffrande kamp med kommunisterna i spetsen i kapitalets länder och anser det vara sin plikt att ge dem allt bistånd och stöd.

Vårt parti betraktar den nationella frihetsrörelsen som en del av den revolutionära världsprocessen, som en mäktig kraft vilken bryter sönder imperialismens front. De tidigare koloniernas folk reser sig nu i hela sin styrka till självständigt historiskt skapande och söker vägar att utveckla sitt nationella näringsliv och sin kultur. Ökningen av det socialistiska systemets krafter bidrar aktivt till de förtryckta folkens frigörelse, till att de uppnår ekonomiskt oberoende, till att vidareutveckla och fördjupa den nationella frihetsrörelsen, och främjar dess kamp mot alla former av gammal och ny kolonialism.

Den nationella frihetsrörelsen har inträtt i slutstadiet av kolonialregimernas avskaffande. Nu är den tid inte avlägsen, då alla folk som ännu förtrycks av kolonialisterna vinner frihet och oberoende. De frigjorda folken kommer i nära konfrontation med problemet att befästa den politiska självständigheten, eliminera den ekonomiska och kulturella eftersläpningen och göra slut på alla former av beroende av imperialismen.

De trängande uppgifterna för den nationella pånyttfödelsen i de länder, som kastat av sig kolonialoket, klaras framgångsrikt endast om man beslutsamt bekämpar imperialismen och feodalismens kvarlevor, genom förening av nationens alla patriotiska krafter – arbetarklassen, bönderna, den nationella bourgeoisin och den demokratiska intelligentsian – till en nationell enhetsfront.

De folk, som kämpar för nationell frigörelse och som redan har vunnit politisk oavhängighet, har upphört eller upphör att tjäna som reserv för imperialismen, med de socialistiska staternas och alla progressiva krafters stöd tillfogar de allt oftare de imperialistiska makterna och koalitioner nederlag.

De unga nationalstaterna utvecklas under förhållanden, då två världssystem tävlar med varandra. Denna omständighet övar mycket starkt inflytande på deras politiska och ekonomiska utveckling, på valet av vilka vägar de skall gå i framtiden. De stater, som nyligen uppnått nationell frigörelse, hör varken till de socialistiska eller de kapitalistiska staternas system, men de allra flesta av dem har ännu inte lösgjort sig från den kapitalistiska världshushållningen, även om de intar en särskild plats i denna. Detta är en världsdelen, som fortfarande exploateras av de kapitalistiska monopolerna.

De unga suveräna staternas kamp mot imperialismen, för slutgiltig nationell pånyttfödelse, för ekonomiskt oberoende träder i förgrunden nu, när den politiska oavhängigheten har vunnits. Uppnåendet av fullt oberoende för de underutvecklade länderna skulle innebära en ny allvarlig försvagning av imperialismen, ty den nuvarande utplundringmässiga, olikaberättigade internationella arbetsfördelningens hela system skulle i så fall krossas och grunden för de kapitalistiska monopolens ekonomiska exploatering av "världens landsbygd" skulle undergrävas. Utvecklingen av det nationella näringslivet i de underutvecklade länderna, vilket stöder sig på effektiv hjälp från det socialistiska systemet, kommer att tillfoga imperialismen ännu ett hårt slag.

I kampen för att vinna och befästa oavhängigheten krävs att man på alla sätt sammansvetsar nationens alla krafter som är beredda att kämpa mot imperialismen. I sin strävan att befästa sin dominerande ställning efter det att oavhängighet vunnits kan den nationella bourgeoisins högerflygel för en tid upprätta reaktionära politiska regimer och utsätta kommunister och andra demokrater för omfattande förföljelser. Men sådana regimer är inte långlivade redan av den anledningen att de hindrar framåtskridandet, lösandet av trängande nationella uppgifter – främst vinnandet av ekonomisk självständighet och utvecklingen av produktivkrafterna. Det

är därför som dessa regimer trots imperialisternas aktiva understöd kommer att sopas bort genom folkmassornas kamp.

SUKP betraktar det broderliga förbundet med de folk, som kastat av sig det koloniala oket, och med halvkoloniernas folk som en av hörnstenarna i sin internationella politik. Vårt parti anser det vara sin internationella plikt att hjälpa de folk, som är på väg att vinna och befästa den nationella oavhängigheten, alla folk som kämpar för att totalt förintä kolonialsystemet. Sovjetunionen har stött och stöder folkens heliga krig för sin frihet genom att på allt sätt stödja den nationella frihetsrörelsen moraliskt, ekonomiskt, militärt och politiskt.

Sovjetfolket gav det algeriska folket ett omfattande stöd, när det kämpade mot de franska kolonialisterna. När Jemens folk reste sig mot slaveriet i sitt land, var vi de första som räckte det en hjälpande hand. Vi gav det indonesiska folket allsidigt bistånd i dess kamp för Västirians befrielse, mot de holländska imperialisterna som fick stöd av USA-imperialisterna. Vi hälsar det indonesiska folkets kamp för befrielse av Norra Kalimantan.

De gamla och nya kolonialisterna spinner nät av intriger och komplotter mot folkens frihetsrörelse i Sydostasien. Vi ger ständigt våra sympatier och vårt stöd åt dem, som kämpar för nationell frihet och oavhängighet. Vi är djupt övertygade om att Sydvietnams och Sydkoreas folk trots de amerikanska imperialisternas och deras marionetter alla ansträngningar kommer att hemföra segern i kampen och uppnå återförening av sin hemjord.

Samtidigt som vårt parti motsätter sig export av revolution har det gjort och gör allt för att spärra vägen för export av kontrarevolution. Vi är fast övertygade om att kontakt och aktionsenhet mellan nutidens tre stora revolutionära krafter – de folk som bygger socialismen och kommunismen, den internationella revolutionära arbetarrörelsen och den nationella frihetsrörelsen – är grundvalen för folkens kamp mot imperialismen – garantin för deras seger.

Världsutvecklingens hela förlopp under senare år har helt bekräftat riktigheten av den kommunistiska rörelsens linje, och har lett till framstående resultat i praktiken. Tack vare genomförandet av denna linje har de krafter, som kämpar mot imperialismen, för fred, nationellt oberoende och socialism, vunnit nya framgångar. SUKP anser det vara sin plikt att konsekvent och orubbligt genomföra denna linje i praktiken.

Vi är djupt övertygade om att det inte finns några skäl för en omprövning av denna linje.

Vid sidan därom anser SUKP:s CK att det skulle vara nyttigt att under förberedelserna för konferensen samt på själva konferensen mellan representanter för kommunist- och arbetarpartierna utbyta åsikter om det nya, varmed utvecklingen under de senaste åren har berikat den kommunistiska världsrörelsens linje, som fastslogs i de båda Deklarationerna.

I ert brev noterar ni, kära kamrater, med rätta att ett stärkande av enheten i den kommunistiska rörelsens led och av de socialistiska ländernas sammanhållning är garantin för alla våra framgångar. På den senaste tiden har SUKP mer än en gång på sina kongresser och på internationella kommunistiska möten uttryckt sin uppfattning om principerna för de inbördes relationerna mellan de marxist-leninistiska partierna. Vi har inför hela världen framhållit att det i den kommunistiska rörelsen liksom i den socialistiska gemenskapen råder full jämlikhet mellan alla kommunist- och arbetarpartier, mellan alla socialistiska länder. I den kommunistiska rörelsen finns inga ”överordnade” eller ”underordnade” partier. Och annorlunda kan det inte heller vara. Herravälde för något parti eller yttringar av något slags hegemoni medför inget positivt utan bara negativt för den internationella kommunist- och arbetarrörelsen. Alla kommunistiska partier är självständiga och likaberättigade, alla bär ansvar för den kommunistiska rörelsens framtid, för dess segrar och misslyckanden, alla måste bygga sina relationer på proletär internationalism och ömsesidigt bistånd.

Vi utgår också från att den proletära internationalismen ställer likadana krav på alla partier, stora som små, och inte gör undantag för någon. Alla broderpartier måste i lika mån dra försorg om att deras verksamhet bygger på marxist-leninistiska principer och gagnar stärkandet av de socialistiska ländernas, hela den världsomfattande kommunist- och arbetarrörelsens enhet.

Det socialistiska världssystemets bildande och utveckling förlämnar frågan om riktiga inbördes relationer mellan de marxist-leninistiska partierna stor betydelse. Kommunist- och arbetarpartierna i socialismens länder är styrande partier. De bär ansvar för statens framtid, för sina folks framtid. En kränkning av de marxist-leninistiska principerna för relationerna mellan partierna kan under sådana förhållanden beröra inte bara partiintressena utan också de breda folkmassornas intressen.

Med vår saks högsta intressen som ledstjärna har SUKP eliminerat Stalinkultens följder och gjort allt för att helt återupprätta de leninska principerna om likaberättigande i relationerna mellan broderpartierna, om respekt för de socialistiska ländernas suveränitet. Detta har spelat en väldigt positiv roll vid stärkandet av hela den socialistiska gemenskapens enhet. Det har skapat gynnsamma förutsättningar för att vår vänskap ska stärkas på basis av likaberättigande, respekt för varje stats suveränitet, ömsesidigt bistånd och kamratligt samarbete, frivilligt fullgörande av varje lands internationella plikt. Samtidigt skulle vi vilja understryka att det socialistiska likaberättigandet är inte bara lika rätt att delta i det kollektiva utarbetandet av en samfällid linje utan också lika ansvar för de socialistiska ländernas broderpartier beträffande hela gemenskapens framtid.

I 1960 års Deklaration från broderpartiernas Moskvakonferens underströks satsen om nödvändigheten av ett intimt förbund mellan de länder som bortfaller från kapitalismen, av en förening av deras ansträngningar i uppbygget av socialismen och kommunismen. Hela det socialistiska systemets intressen förenas harmoniskt med de nationella intressena. Livet övertygar oss om att varje land kan lösa sina nationella uppgifter på bästa sätt endast i intimt samarbete med de andra socialistiska länderna på basis av verklig enhet och ömsesidigt bistånd.

Vår enhet, vårt solidariska handlande uppkommer inte spontant. De dikteras av den objektiva nödvändigheten, de är ett resultat av medveten verksamhet, målmedveten internationalistisk politik från de marxist-leninistiska partiernas sida, av deras outröttliga omsorg om sammanhållningen i våra led.

Vi blundar inte för att det i relationerna mellan de socialistiska länderna kan uppkomma olika uppfattningar i de ena eller andra frågorna om det inhemska uppbygget och den kommunistiska världsrörelsen, olika uppfattningar om formerna och metoderna för vårt samarbete. Detta är möjligt, ty det socialistiska världssystemets länder befinner sig på olika etapper i det nya samhällets uppbygge, deras erfarenheter i utvecklingen av relationerna med yttvärlden överensstämmer inte i allt. Inte heller får man utesluta att olika inställning till lösningen av marxist-leninistiska problem i de ena eller andra broderpartierna kan bli orsak till meningsskiljaktigheter. Ett överdrivande av de nationella, specifika säregenheternas roll kan leda till avsteg från marxismen-leninismen. Ett ignorande av de nationella särdragen kan leda till isolering från livet, från massorna, skada socialismens sak.

Allt detta förpliktar oss att ständigt se till att utarbeta medel och metoder som gör det möjligt för oss att lösa uppkommande meningsskiljaktigheter från principiella ståndpunkter, till minsta möjliga förfång för vår gemensamma sak.

Vi kommunister kan tvista sinsemellan. Men under alla förhållanden förblir det en helig plikt för oss att fostra våra länders folk i en anda av djup solidaritet med den socialistiska

gemenskapens folk. Kommunisterna är skyldiga att i folken inympa kärlek inte bara till det egna landet utan att fostra varje medborgare i varje socialistiskt land till insikt om hans broderliga plikt gentemot alla världens arbetande. Gör man inte det, så fullgör man inte kommunisternas första bud, som förpliktar oss att sammansvetsa de marxist-leninistiska partier och folk som bygger socialismen, att skydda vår enhet som vår ögonsten.

Ideologiska och taktiska meningsskiljaktigheter får under inga omständigheter utnyttjas som anledning att utså nationalistiska känslor och fördomar, misstro och tvedräkt mellan socialistiska folk. Vi förklarar med allvar att SUKP aldrig har tagit och aldrig kommer att ta ett enda steg, som hos vårt lands folk skulle kunna utså ovänskap gentemot det kinesiska broderfolket eller andra folk. Tvärtom propagerar vårt parti under alla omständigheter orubbligt och konsekvent idéerna om internationalism, om varm vänskap med de socialistiska ländernas folk, med världens alla folk. Vi anser det viktigt att understryka detta och hoppas att KKP:s CK delar denna ståndpunkt.

I den internationella kommunist-, arbetar- och frihetsrörelsen måste man förena de gemensamma ansträngningarna och mobilisera folken till kamp mot imperialismen. Kampmaningen ”Proletärer i alla länder, förena er!”, som framfördes av Marx och Engels, innebär att antiimperialistisk klassolidaritet och inte nationalitet, hudfärg eller den geografiska principen ligger till grund för ett sådant enande. En sammansvetsning av massorna för kamp mot imperialismen endast efter principen att man tillhör den ena eller den andra kontinenten – vare sig det är Afrika, Asien, Latinamerika eller Europa – kan bli till skada för de kämpande folken. Det skulle inte vara ett enande utan egentligen ett söndrande av krafterna i den antiimperialistiska enhetsfronten.

Den kommunistiska världsrörelsens styrka ligger i troheten mot marxismen-leninismen och den proletära internationalismen. SUKP har kämpat och kommer att kämpa mot avfall från marxismen-leninismen, mot varje slags opportunism. Vi håller hårt fast vid de satsar i 1960 års Deklaration där det påpekas att man måste kämpa på två fronter – mot höger- och vänsteropportunismen. I Deklarationen anmärks med rätta att revisionismen är huvudfaran i den kommunistiska världsrörelsen och påpekas samtidigt att man beslutsamt måste bekämpa sekterism och dogmatism, som kan bli huvudfaran på den ena eller andra etappen i enskilda partiers utveckling, om de inte konsekvent bekämpas.

Väglett av intresset att stärka den kommunistiska världsrörelsens enhet på basis av marxismen-leninismens principer kommer vårt parti även i fortsättningen att föra en beslutsam kamp såväl mot högeropportunismen som mot vänsteropportunismen, vilken numera är minst lika farlig som revisionismen. Samtidigt som vi förblir oförsonliga i de principiella, grundläggande frågorna om den kommunistiska rörelsens teori och praktik och bekämpar revisionismen och sekterismen, så kommer vi inte att spara på krafterna för att genom tålmodig kamratlig diskussion klargöra de frågor kring vilka det har uppstått skilda uppfattningar och undanröja allt ovidkommande som hindrar vår sammanhållning. Vi utgår härvid från att broderpartierna såväl som den kommunistiska rörelsens internationella konferenser, när de kritiserar de ena eller andra felen i marxismen-leninismens principfrågor, ser som sin uppgift att påpeka faran av dylika fel, hjälpa till att korrigera dem och inte befästa dessa fel för evigt. Vi försöker på allt sätt bidra till att sammansvetsa och inte söndra de revolutionära krafterna, inte utstötta de ena eller andra avdelningarna i vår rörelse. Det är självklart att kommunister inte kan tolerera eftergifter i den marxist-leninistiska teorins principfrågor.

Som internationalistiskt parti studerar SUKP uppmärksamheterna av de marxist-leninistiska partiernas kamp i världens alla länder. Vi värderar högt den kamp som utkämpas av arbetarklassen och dess revolutionära förtrupp – de kommunistiska partierna i Frankrike,

Italien, USA, England och andra kapitalistiska länder; de kommunistiska partierna i Asiens, Afrikas och Latinamerikas länder, vilka för en heroisk kamp mot de imperialistiska monopolens, kolonialismens och neokolonialismens välde, för nationell och social frihet.

De kommunistiska partierna har växt ut till inflytelserika krafter inom nationerna, till de främsta avdelningarna i kampen för sina folks lycka. Det är ingen tillfällighet att reaktionen riktar slag efter slag mot kommunisterna för att försöka knäcka deras vilja. I sin kamp mot den kommunistiska rörelsen använder reaktionen den utslitna lögnen om "Moskvas hand", dvs. om att de kommunistiska partierna inte skulle vara en nationell kraft utan föra ett annat lands politik och tjäna som ett verktyg för detta land. Imperialismen gör detta med ont uppsåt i syfte att bekämpa de kommunistiska partiernas växande inflytande, väcka misstro mot dem bland folkmassorna och finna en motivering för polisrepressalierna mot kommunisterna.

Men alla hederliga människor vet att just de kommunistiska partierna är verkliga exponenter för och försvarare av de nationella intressena, att kommunisterna är trogna patrioter som förenar fosterlandskärlek med proletär internationalism i kampen för folkets lycka. SUKP anser det vara sin plikt att på alla sätt stödja sina bröders heroiska kamp i kapitalets länder och stärka den internationella solidariteten med dem.

Sådana är i allmänna drag våra synpunkter på nutidens viktigaste principfrågor och den internationella kommunistiska rörelsens strategi och taktik, som vi har ansett det nödvändigt att beröra i detta brev.

Då vi är djupt övertygade om att den internationella kommunistiska rörelsens nuvarande kurs, som kommit till uttryck i broderpartiernas båda Deklarationer, är den enda rätta, skulle vi anse det lämpligt att följande särskilt aktuella problem diskuterades vid det förestående mötet mellan representanter för SUKP och KKP.

- a) frågorna om kampen för det socialistiska världssystemets fortsatta stärkande och dess förvandling till en avgörande faktor i samhällsutvecklingen, vilket är vår epoks främsta utmärkande drag. Vi skulle gemensamt kunna diskutera hur man snabbast och bäst skall säkra segern för de socialistiska länderna i den fredliga ekonomiska tävlingen med kapitalismen;
- b) frågorna om kampen för fred och fredlig samlevnad. Nödvändigheten av att förena alla fredsvänliga krafter ansträngningar för att kämpa för att förhindra ett nytt termonukleärt världskrig. Skapandet och stärkandet av bredast möjliga enhetsfront av fredsvänner. Avslöjandet av imperialismens reaktionära natur, höjandet av vaksamheten och mobiliseringen av de breda folkmassorna till kamp mot imperialisternas förberedelser för ett nytt världskrig, till att omintetgöra imperialisternas aggressiva avsikter och isolera reaktionens och krigets krafter. Hävdandet av den leninska principen om fredlig samlevnad mellan stater med skilda samhällssystem i de internationella relationerna. Kampen för allmän och total avrustning och för en avveckling av det andra världskrigets rester;
- c) frågorna om kampen mot den USA-ledda imperialismen. Utnyttjandet i vår saks intresse av försvagningen i kapitalismens positioner, den ökade labiliteten i hela det kapitalistiska världshushållningssystemet, skärpningen av kapitalismens motsättningar, först och främst motsättningen mellan arbete och kapital, samt den borgerliga ideologins och politikens djupa kris. Stödet åt de arbetandes klasskamp och revolutionära kamp i de kapitalistiska länderna mot monopolen, för social frigörelse för avskaffande av den ena människans utsugning av den andra och för utveckling av folkens demokratiska rättigheter och friheter.
- d) den nationella frihetsrörelsens frågor. Stödet åt och den allsidiga utvecklingen av folkens nationella frihetskamp. Kampen för att fullständigt och slutgiltigt avskaffa kolonialismen och neokolonialismen i alla deras former. Understödet åt de folk, som kämpar mot kolonialismen,

och de länder som har tillkämpat sig nationell frigörelse. Utvecklingen av det ekonomiska och kulturella samarbetet med dessa länder;

e) frågorna om stärkandet av enheten och sammanhållningen i den socialistiska gemenskapen och den kommunistiska rörelsens led. Nödvändigheten av att på alla sätt sammansvetsa den internationella kommunistiska rörelsen – den mest inflytelserika politiska kraften i vår tid – särskilt med hänsyn till att den imperialistiska reaktionen förenar sig för att bekämpa kommunismen. Förhindrandet av alla slags handlingar som kan bekämpa kommunismen. Förhindrandet av alla slags handlingar som kan undergräva denna enhet, varje broderpartis solidariska iakttagande av de gemensamt utarbetade värderingarna och slutsatserna. Det fortsatta bekämpandet av revisionismen och dogmatismen såsom ett absolut villkor för skyddet av marxism-leninismens renhet och konstruktiva utveckling samt för den kommunistiska rörelsens fortsatta framgångar. Utvecklingen av broderpartiernas inbördes relationer på basis av principerna om proletär internationalism samt ömsesidigt bistånd och stöd. Utarbetandet av gemensamma åtgärder för att intensifiera den ideologiska och politiska kampen mot imperialismen och reaktionen.

Vid förhandlingarna kan man dryfta alla frågor, som framförts i ert brev, frågor som är av gemensamt intresse och är förknippade med uppgifterna i kampen för att realisera Moskva-konferensernas beslut. Det skulle vara av stor betydelse att diskutera de frågor som sammanhänger med stärkandet av sammanhållningen mellan Sovjetunionen och Kinesiska folkrepubliken.

Ni berör i ert brev den albanska och den jugoslaviska frågan. Såsom vi redan skrivit till er anser vi att dessa frågor, även om de är principiella, inte kan och inte får överskyla nutidens huvudproblem som behöver diskuteras vid vårt möte.

Vårt parti som brännmärkt de albanska ledarnas splittringsaktioner har samtidigt upprepade gånger vidtagit erforderliga åtgärder för att normalisera Albanska arbetspartiets relationer till SUKP och andra broderpartier. Trots att AAP:s ledare under den senaste tiden gång på gång har riktat och fortsätter att rikta äreröriga angrepp mot vårt parti och sovjetfolket, så ger vi vägleda av de högsta intressena inte upp tanken på att förbindelserna mellan SUKP och AAP kan förbättras. I slutet av februari detta år tog SUKP:s CK återigen ett initiativ och vände sig till AAP:s CK med förslaget att anordna ett bilateralt möte mellan representanter för våra båda partier. Men inte heller detta kamratliga steg från vår sida fick tillbörligt gensvar hos den albanska ledningen. AAP:s ledare ansåg det inte ens nödvändigt att ta emot vårt brev som innehöll förslag från SUKP:s CK om ett bilateralt möte. I det följande besinnade sig de albanska ledarna tydligen och sände oss ett brev, vari de talar om ett sådant möte samtidigt som de framför en rad förbehåll och villkor. Om det verkligen visas motsvarande önskan är vi beredda att hålla mötet.

Vad Jugoslavien beträffar så anser vi utifrån en analys och värdering av de objektiva ekonomiska och politiska förhållandena där, att det är ett socialistiskt land och vi strävar i våra förbindelser med det efter att få till stånd ett närmande mellan Federativa folkrepubliken Jugoslavien och den socialistiska gemenskapen, vilket ligger i linje med broderpartiernas strävanden att förena alla antiimperialistiska krafter i världen. Vi beaktar också vissa positiva tendenser som under den senaste tiden har framträtt i Jugoslaviens ekonomiska och socialpolitiska liv. Samtidigt ser SUKP allvarliga meningsskiljaktigheter med Jugoslaviens kommunisters förbund i en rad ideologiska frågor och anser det nödvändigt att säga detta utan omsvep till de jugoslaviska kamraterna samt kritisera de uppfattningar hos dem som SUKP anser vara oriktiga.

I sitt brev av den 9 mars 1963 håller KKP:s CK med oss om att ett ytterst ansvarsfullt moment nu har inträtt i den kommunistiska världsrörelsens liv. På oss, på våra partier, på riktigheten i

vår politik beror det om vi kommer att gå vidare tillsammans på enad front eller om vi skall låta oss bli indragna i en för arbetarklassen, folken i våra länder och alla arbetande skadlig kamp, som endast kan leda till ömsesidigt fjärmande, försvagning av socialismens krafter och undergrävande av den kommunistiska världsrörelsens enhet.

Som stora och starka partier kommer SUKP och KKP naturligtvis att klara sig igenom ett sådant läge med det minsta avbräcket, men för de övriga broderpartierna, särskilt för dem som arbetar under komplicerade förhållanden, kommer det att skapas stora och därtill onödiga svårigheter, vilket naturligtvis inte är vårt mål.

Allt beror på hur man handlar i detta allvarliga och komplicerade läge. Om man slår in på en väg av fortsatt polemik, låter sig behärskas av lidelserna, förvandlar dispyterna till ett ömsesidigt okvädande och riktar obevisbara anklagelser och utfall mot broderpartier, eller om man i medvetande om sitt stora ansvar för vår stora saks framtid leder in händelseutvecklingen i en annan fåra och visar sig modig nog att höja sig över det som idag skiljer oss åt, inställa den okamratliga polemiken och inrikta ansträngningarna på att söka vägar till att stärka det sovjetisk-kinesiska kampsamarbetet och stärka vänskapen mellan alla broderpartier.

Vi inser att ingen rörelse, inte heller den kommunistiska, är möjlig utan åsiktskamp. Men inga meningsskiljaktigheter, inget missnöje med det ena eller andra broderpartiets uppträdande kan rättfärdiga kampmetoder som skadar den internationella kommunistiska rörelsens intressen. Ju djupare och fullständigare vi förstår den internationella arbetarklassens mål och uppgifter, med desto större energi måste vi verka för att våra meningsskiljaktigheter, hur allvarliga de än ter sig idag, utreds lugnt och sakligt så att dessa meningsskiljaktigheter inte hindrar vårt positiva arbete och inte desorganiserar den internationella arbetarklassens revolutionära verksamhet.

Låt oss tillsammans kämpa för ett konsekvent genomförande av den marxist-leninistiska kursen i den kommunistiska världsrörelsen, mot revisionism och dogmatism, för sammansvetsning av den kommunistiska världsrörelsens led och respekterande av den kollektivt utarbetade linjen, mot alla kränkningar och godtyckliga tolkningar av den.

Vårt parti inlåter sig inte på någon hetsig polemisk kamp utan försöker, i insikt om vårt gemensamma ansvar inför den kommunistiska världsrörelsen, hindra den farliga överglidningen i en ny diskussionsomgång. Det är uppenbart för alla att vi skulle ha en hel del att säga till försvar av SUKP:s leninska linje, till försvar av den kommunistiska världsrörelsens samfälliga kurs som svar på de ogrundade utfall vilka förekommit i de senaste artiklarna som publicerats i kinesisk press. Och om vi inte gör detta nu, så är det för att vi inte vill glädja den kommunistiska rörelsens fiender. Vi hoppas att insikt om det skadliga i en skärpt polemik skall nås och att intressena av att sammansvetsa det socialistiska systemet och den kommunistiska världsrörelsen skall sättas högst. Vi föreslår er därför ett möte inte för att kampen skall tillspetsas utan för att samförstånd skall nås i de viktigaste frågor, som har uppkommit i den kommunistiska världsrörelsen.

Vi inser att våra vänner i världens alla länder väntar sig ett sådant möte och knyter stora förhoppningar till det. Det är på oss, på vår vilja och vårt förnuft det beror, om vårt möte skall ge sådana resultat att det gläder våra vänner och gör kommunismens fiender besvikna. Detta kommer att bli vårt gemensamma bidrag i kampen för frigörelse av alla förtryckta, för fredens och socialismens seger på jorden, för att marxism-leninismens stora revolutionära lära skall triumfera.

Med kommunistisk hälsning
Sovjetunionens Kommunistiska Partis Centralkommitté

(Ur Pravda den 3 april 1963)

Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje (14 juni 1963)

Kinas kommunistiska partis CK:s svar på Sovjetunionens kommunistiska partis CK:s brev av den 30 mars 1963

(Nedanstående brev, som är daterat den 14 juni 1963, överlämnades den 15 juni till Sovjetunionens kommunistiska partis CK och publicerades den 17 juni i Folkets Dagblad i Peking.)

Till Sovjetunionens kommunistiska partis Centralkommitté.

Kära kamrater,

Kinas kommunistiska partis Centralkommitté har studerat Sovjetunionens kommunistiska partis CK:s brev av den 30 mars 1963.

Alla, som betraktar det socialistiska lägrets och den internationella kommunistiska rörelsens enhet som en hjärtesak, är djupt intresserade av överläggningarna mellan de kinesiska och sovjetiska partierna och hoppas att de ska bidra till att utplåna meningsskiljaktigheterna, stärka enheten och skapa gynnsamma betingelser för sammankallande av ett möte med representanter för samtliga kommunistiska partier och arbetarpartier.

För de kommunistiska partierna och arbetarpartierna i alla länder är det en gemensam och helig plikt att bevara och stärka den internationella kommunistiska rörelsens enhet. De kinesiska och sovjetiska partierna har ett större ansvar för hela det socialistiska lägrets och den internationella kommunistiska rörelsens enhet och bör naturligtvis i överensstämmelse härmed göra större ansträngningar för saken.

Det består nu ett antal stora principiella meningsskiljaktigheter inom den internationella kommunistiska rörelsen. Hur allvarliga dessa meningsskiljaktigheter än är, bör vi med tillräckligt tålamod finna möjligheter att avlägsna dem så att vi kan förena våra krafter och stärka kampen mot vår gemensamma fiende.

Det är i denna uppriktiga önskan som Kinas kommunistiska partis centralkommitté emotser de stundande överläggningarna mellan de kinesiska och sovjetiska partierna.

I sitt brev av den 30 mars framlägger Sovjetunionens kommunistiska partis centralkommitté systematiskt sina synpunkter på de frågor som behöver diskuteras vid överläggningarna mellan de kinesiska och sovjetiska partierna och ställer särskilt frågan om den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje. I detta brev skulle vi också gärna vilja framlägga våra synpunkter, vilka tillsammans tagna utgör vårt förslag ifråga om den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje och några därmed sammanhängande principfrågor.

Vi hoppas att denna redogörelse för våra synpunkter ska bidra till ömsesidig förståelse våra bägge partier emellan och till en detaljerad diskussion punkt för punkt vid överläggningarna.

Vi hoppas också att den ska främja broderpartiernas förståelse för våra synpunkter och leda till ett grundligt utbyte av idéer vid ett internationellt möte med broderpartierna.

Beslutsamt försvar för de revolutionära principerna i 1957 års Deklaration och 1960 års Uttalande är en viktig uppgift för närvarande

1) Den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje måste till vägledande princip ta den marxist-leninistiska teorin om proletariatets historiska uppgift och får inte avvika från denna.

Moskvakonferenserna 1957 och 1960 antog Deklarationen respektive Uttalandet efter ett ingående åsiktsutbyte och i överensstämmelse med principen om att uppnå enhällighet genom rådplägning. Dessa bägge dokument framhåller vår epoks kännetecken och den socialistiska revolutionens och det socialistiska uppbyggets allmänna lagar och fastställer den allmänna linjen för alla kommunistiska partier och arbetarpartier. De är den internationella kommunistiska rörelsens gemensamma program.

Det är sant, att det i flera år förekommit meningsskiljaktigheter inom den internationella kommunistiska rörelsen i fråga om uppfattningen av och inställningen till 1957 års Deklaration och 1960 års Uttalande. Huvudfrågan här är, om man ska eller inte ska acceptera Deklarationens och Uttalandets revolutionära, principer. När allt kommer omkring är det en fråga om man accepterar marxismen-leninismens allmängiltiga sanning eller inte, huruvida man erkänner eller inte erkänner den allmängiltiga betydelsen av oktoberrevolutionens väg, huruvida man godtar eller icke godtar faktum att de folk som alltjämt lever under det imperialistiska och kapitalistiska systemet och som utgör två tredjedelar av världens hela befolkning, behöver göra revolution, och huruvida man godtar eller icke godtar faktum att de folk som redan slagit in på socialismens väg och som utgör en tredjedel av världens befolkning, behöver föra sin revolution framåt till slutet.

Det har blivit en viktig och livsnödvändig uppgift för den internationella kommunistiska rörelsen att beslutsamt försvara de revolutionära principer som 1957 års Deklaration och 1960 års Uttalande innehåller.

Endast genom att noggrannt följa marxismen-leninismens revolutionära lära och oktoberrevolutionens allmänna väg är det möjligt att komma till en riktig förståelse av de revolutionära principerna i Deklarationen och Uttalandet och inta en riktig hållning gentemot dem.

Den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje under nuvarande skede

2) Vilka är de revolutionära principerna i Deklarationen och Uttalandet? De kan sammanfattas som följer:

Arbetare i alla länder, förena er. Arbetare i hela världen förena er med de undertryckta folken och de undertryckta nationerna. Bekämpa imperialism och reaktion i alla länder. Sätt in alla krafter i kampen för världsfred, nationell befrielse, folkdemokrati och socialism. Befäst och utvidga det socialistiska lägret. För steg för steg den proletära världsrevolutionen framåt till fullständig seger. Skapa en ny värld, utan imperialism och kapitalism, i vilken ingen människa exploaterar en annan.

Detta är, enligt vår åsikt, den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje under nuvarande skede.

Den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje bör inte ensidigt reduceras till "fredlig samlevnad" "fredlig tävlan" och "fredlig övergång"

3) Denna allmänna linje utgår från det aktuella läget i världen som helhet taget och från en klassanalys av de grundläggande motsättningarna i den nutida världen och är riktad emot den amerikanska imperialismens kontrarevolutionära världsomfattande strategi.

Denna allmänna linje går ut på att bilda en bred enhetsfront, med det socialistiska lägret och det internationella proletariatet som kärna, i syfte att bekämpa de av Förenta staterna ledda imperialisterna och reaktionärerna. Den är en linje för att djärvt resa massorna, utöka de revolutionära krafterna, vinna mellankrafterna och isolera de reaktionära krafterna.

Denna allmänna linje går ut på att folken i alla länder ska föra en beslutsam revolutionär kamp och på att föra den proletära världsrevolutionen framåt till slutet. Den är den linje som mest effektivt bekämpar imperialismen och försvarar världsfreden.

Om den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje ensidigt reduceras till "fredlig samlevnad", "fredlig tävlan" och "fredlig övergång", innebär detta att man bryter mot de revolutionära principerna i 1957 års Deklaration och 1960 års Uttalande, överger den proletära världsrevolutionens historiska uppgift och avviker från marxismen-leninismens revolutionära lära.

Den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje bör återspegla världshistoriens allmänna utvecklingslag. De revolutionära strider som proletariatet och folken i de olika länderna för genomgår olika stadier och har var och en sina egna kännetecken, men de avviker inte från världshistoriens allmänna utvecklingslag. Den allmänna linjen bör ange grundinriktningen för de revolutionära strider som förs av proletariatet och folken i alla länder.

Det är ytterligt viktigt för varje kommunistiskt parti och arbetarparti, att, vid utarbetandet av sin särskilda linje och politik, hålla fast vid principen om att förena marxismen-leninismens allmängiltiga sanning med revolutionens och uppbyggets konkreta praktik i det egna landet.

De grundläggande motsättningarna i den nutida världen

4) Utgångspunkten vid fastställandet av den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje är den konkreta klassanalysen av världspolitiken och världsekonomin i stort och av de faktiska förhållandena i världen, det vill säga av de grundläggande motsättningarna i den nutida världen.

Om man underlåter att göra en konkret klassanalys, på måfå griper efter vissa ytliga företeelser och drar subjektiva och grundlösa slutsatser, har man ingen möjlighet att komma fram till riktiga slutsatser beträffande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje utan glider oundvikligen in på ett spår som är helt skilt från marxismen-leninismens.

Vilka är de grundläggande motsättningarna i den nutida världen? Marxist-leninister anser konsekvent att de är följande:

Motsättningen mellan det socialistiska lägret och det imperialistiska lägret;
motsättningen mellan proletariatet och bourgeoisin i de kapitalistiska länderna;
motsättningen mellan de undertryckta nationerna och imperialismen, samt
motsättningarna mellan de imperialistiska länderna och mellan de monopolkapitalistiska grupperna.

Motsättningen mellan det socialistiska lägret och det imperialistiska lägret är en motsättning mellan två i grunden skilda samhällssystem, socialismen och kapitalismen. Denna motsättning

är otvivelaktigt mycket skarp. Men marxist-leninister får inte betrakta motsättningarna i världen som bestod de endast och allenast i motsättningen mellan det socialistiska lägret och det imperialistiska lägret.

Den internationella styrkebalansen har förändrats och blivit allt mera gynnsam för socialismen och för alla undertryckta folk och nationer i världen och mycket ogynnsam för imperialisterna och reaktionärerna i alla länder. Icke dess mindre består de ovan uppräknade motsättningarna alltjämt objektivt.

Dessa motsättningar och de strider till vilka de ger upphov är inbördes sammanflätade med och utövar inflytande på varandra. Ingen kan utplåna någon av dessa grundläggande motsättningar eller subjektivt sätta en i stället för alla de övriga.

Det är oundvikligt att dessa motsättningar ger upphov till folkrevolutioner, vilka är de enda som kan lösa dem.

Felaktiga åsikter i fråga om de grundläggande motsättningarna i den nutida världen, vilka bör tillbakavisas

5) Följande felaktiga åsikter bör tillbakavisas i frågan om de grundläggande motsättningarna i den nutida världen.

a) Den åsikt som utplånar klassinnehållet i motsättningen mellan de socialistiska och imperialistiska lägren och icke ser den såsom en motsättning mellan stater under proletarietets diktatur och stater under monopolkapitalets diktatur.

b) Den åsikt som erkänner endast motsättningen mellan de socialistiska och de imperialistiska lägren men bortser från eller underskattar motsättningen mellan proletarietet och bourgeoisin i den kapitalistiska världen, mellan de undertryckta nationerna och imperialismen, mellan de imperialistiska länderna och mellan de monopolkapitalistiska grupperna samt de strider vilka dessa motsättningar ger upphov till.

c) Den åsikt som ifråga om den kapitalistiska världen hävdar att motsättningen mellan proletarietet och bourgeoisin kan lösas utan en proletär revolution i varje land och att motsättningen mellan de undertryckta nationerna och imperialismen kan lösas utan att de undertryckta länderna gör revolution.

d) Den åsikt som förnekar att utvecklingen av den nutida kapitalistiska världens inneboende motsättningar oundvikligen leder till en ny situation, i vilken de imperialistiska länderna är låsta i en intensiv kamp, och hävdar att motsättningarna mellan de imperialistiska länderna kan överbryggas eller till och med avskaffas genom "internationella överenskommelser mellan de stora monopolen".

e) Den åsikt som gör gällande att motsättningen mellan socialismens och kapitalismens världssystem automatiskt kommer att försvinna som följd av "ekonomisk tävlan" att de övriga grundläggande världsmotsättningarna ävenledes automatiskt kommer att försvinna med motsättningen mellan de två systemen samt att en "värld utan krig", en värld av "allomfattande samarbete" kommer att uppstå.

Det är uppenbart, att dessa felaktiga synpunkter oundvikligen leder till felaktig och skadlig politik och därmed till bakslag och förluster av ena eller andra slaget för folkens och socialismens sak.

Frågan om den riktiga inställningen till det socialistiska lägret

6) Kraftförhållandet mellan imperialism och socialism har sedan andra världskriget undergått en grundläggande förändring. Det viktigaste tecknet på denna förändring är, att världen nu

inte har endast ett socialistiskt land utan ett antal socialistiska länder, som bildar det mäktiga socialistiska lägret, och att de folk som slagit in på socialismens väg nu inte omfattar tvåhundra miljoner utan ettusen miljoner människor eller en tredjedel av hela världens befolkning.

Det socialistiska lägret är ett resultat av det internationella proletariats och det arbetande folkets kamp. Det tillhör såväl de socialistiska ländernas folk som det internationella proletariats och det arbetande folket.

De främsta gemensamma kraven från folken i de socialistiska länderna och det internationella proletariats och arbetande folket är, att de kommunistiska partierna och arbetarpartierna i det socialistiska lägret ska:

hålla fast vid den marxist-leninistiska linjen och föra en riktig marxist-leninistisk inrikes- och utrikespolitik;

befästa den proletära diktaturen och det av proletariats ledda förbundet mellan arbetare och bönder samt föra revolutionen framåt till slutet på de ekonomiska, politiska och ideologiska fronterna;

främja de breda massornas initiativ och skaparförmåga, genomföra det socialistiska uppbygget på ett planmässigt sätt, utveckla produktionen, förbättra folkets försörjning och stärka det nationella försvaret;

stärka det socialistiska lägrets enhet på marxismen-leninismens grund och stödja andra socialistiska länder på grundval av den proletära internationalismen;

bekämpa den imperialistiska aggressions- och krigspolitiken och försvara världsfreden;

bekämpa den antikommunistiska, antifolkliga och kontrarevolutionära politik som föres av reaktionärerna i alla länder och

bistå de förtryckta klasserna och nationerna i världen och deras revolutionära kamp.

Alla kommunistiska partier och arbetarpartier i det socialistiska lägret är skyldiga såväl sina egna folk som det internationella proletariats och arbetande folket att uppfylla dessa krav.

Genom att uppfylla dessa krav kommer det socialistiska lägret att utöva ett avgörande inflytande på den mänskliga historiens gång.

Just av den orsaken försöker imperialisterna och reaktionärerna oföränderligen, på tusen och ett olika sätt, att öva inflytande på ländernas i det socialistiska lägret inrikes- och utrikespolitik, att undergräva det socialistiska lägret och bryta de socialistiska ländernas enhet, särskilt enheten mellan Kina och Sovjetunionen. De försöker beständigt att tränga in i och bryta ned de socialistiska länderna och de när till och med den orimliga förhoppningen att kunna förinta det socialistiska lägret.

Frågan om vad som är den riktiga inställningen till det socialistiska lägret är en mycket viktig principfråga, som alla kommunistiska partier och arbetarpartier står inför.

De kommunistiska partierna och arbetarpartierna fortsätter nu sitt arbete och sin kamp för den proletära internationalistiska enheten under nya historiska betingelser. Då det endast fanns ett socialistiskt land och alla imperialister och reaktionärer mötte detta land med fiendskap och ville komma det till livs, därför att det orubbligt följde en riktig marxist-leninistisk linje och politik, var provostenen på den proletära internationalismen hos varje kommunistiskt parti huruvida det beslutsamt försvarade detta enda socialistiska land. Nu finns det ett socialistiskt läger som består av tretton länder: Albanien, Bulgarien, Demokratiska republiken Vietnam, Demokratiska Folkrepubliken Korea, Kina, Kuba, Mongoliet, Polen, Rumänien,

Sovjetunionen, Tjeckoslovakien, Tyska demokratiska republiken och Ungern. Under dessa förhållanden är prövostenen på den proletära internationalismen hos varje kommunistiskt parti huruvida det beslutsamt försvarar hela det socialistiska lägret, huruvida det försvarar enheten mellan alla länderna i detta läger på marxist-leninistisk grund och huruvida det försvarar den marxist-leninistiska linje och politik som de socialistiska länderna borde följa.

Om någon inte följer den riktiga marxistisk-leninistiska linjen och politiken, inte försvarar det socialistiska lägrets enhet utan tvärtom skapar spänning och splittring inom detta, eller till och med följer de jugoslaviska revisionisternas politik, försöker att likvidera det socialistiska lägret och hjälper kapitalistiska länder att angripa socialistiska broderländer, förråder denne hela det internationella proletariats och världens folks intressen.

Om någon, i det han följer i andras fotspår, försvarar den felaktiga opportunistiska linje och politik som ett visst socialistiskt land bedriver i stället för att slå vakt om den riktiga marxist-leninistiska linje och politik, vilken de socialistiska länderna borde följa, försvarar splittringspolitik i stället för att stå fast vid enhetspolitiken, då avlägsnar sig denne från marxismen-leninismen och den proletära internationalismen.

Upprättande av bredast möjliga enhetsfront mot de amerikanska imperialisterna och deras lakejer

7) De amerikanska imperialisterna utnyttjade läget efter andra världskriget till att dra på sig de tyska, italienska och japanska fascisternas stövlar, och har bemödat sig att upprätta ett världsvälde av en aldrig tidigare skådad storlek. De amerikanska imperialisternas strategiska mål har varit att hugga till sig och dominera hela det område som ligger mellan Förenta staterna och det socialistiska lägret, slå ned de undertryckta folkens och nationernas revolutioner, gå vidare till att förrinta de socialistiska länderna och sålunda lägga under sig alla folk och länder i världen, dess allierade medräknade, att behärskas och förslavas av det amerikanska monopolkapitalet.

Allt sedan andra världskriget har de amerikanska imperialisterna fört propaganda för krig mot Sovjetunionen och det socialistiska lägret. Denna propaganda fyller två uppgifter. Samtidigt som de amerikanska imperialisterna faktiskt förbereder ett krig mot Sovjetunionen och det socialistiska lägret, använder de också denna propaganda såsom en rökridå för sitt förtryck över det amerikanska folket och för utvidgandet av sin aggression mot den övriga kapitalistiska världen.

Uttalandet från 1960 framhåller:

”Den amerikanska imperialismen har blivit den största internationella exploatören.”

”Den moderna kolonialismens viktigaste bålverk är Förenta Staterna.”

”Aggressionens och krigets främsta kraft är den amerikanska imperialismen.”

”De senaste årens internationella utveckling har gett många bevis på att den amerikanska imperialismen är världsreaktionens främsta bålverk, en internationell gendarm, en fiende till all världens folk.”

Den amerikanska imperialismen bedriver sin aggressions- och krigspolitik över hela världen, men resultatet kommer bara att bli raka motsatsen till vad som avsetts – det kommer bara att påskynda folkens uppvaknande i alla länder och påskynda deras revolutioner.

De amerikanska imperialisterna har sålunda ställt sig i motsatsställning till folken i hela världen och har blivit omringade av dem. Det internationella proletariats måste och kan ena alla krafter, som är möjliga att ena, använda sig av de inre motsättningarna i fiendelägret och upprätta bredast tänkbara enhetsfront mot den amerikanska imperialismen och dess lakejer.

Den realistiska och riktiga kursen är att anförtro folkens och mänsklighetens öde åt världsproletariatets enhet och kamp och folkets enhet och kamp i alla länder.

Och omvänt, att inte göra någon skillnad mellan våra fiender och oss själva och våra vänner och att anförtro folkens och mänsklighetens öde åt samarbete med den amerikanska imperialismen är att vilseleda människor. De senaste årens händelser har slagit sönder denna illusion.

Den stora betydelsen av de revolutionära folkrörelserna i Asiens, Afrikas och Latinamerikas länder

8) De olika typerna av motsättningar i den nutida världen är koncentrerade till Asiens, Afrikas och Latinamerikas väldiga områden. Dessa områden är det imperialistiska väldets mest sårbara och stormcentra för världsrevolutionen, som slår direkt mot imperialismen.

Den nationaldemokratiska revolutionära rörelsen i dessa områden och den internationella socialistiska revolutionära rörelsen är de två stora historiska strömmarna i vår tid.

Den nationaldemokratiska revolutionen i dessa områden är en viktig beståndsdel av den samtida proletära världsrevolutionen.

De antiimperialistiska revolutionära strider som folken i Asien, Afrika och Latinamerika för, slår emot och undergräver grundvalarna för imperialismens och den gamla och nya kolonialismens välde och är nu en mäktig kraft i försvaret av världens fred.

I viss mening är därför hela den internationella proletära revolutionens sak avhängig av utgången av den revolutionära kamp som förs av folken i dessa områden, vilka utgör den övervägande majoriteten av världens befolkning.

Därför är den antiimperialistiska revolutionära kamp som förs av folken i Asien, Afrika och Latinamerika alldeles bestämt inte bara av betydelse för dessa områden utan av allomfattande betydelse för hela den proletära världsrevolutionens sak.

Vissa personer går nu så långt att de förnekar den internationella betydelsen av de asiatiska, afrikanska och latinamerikanska folkens antiimperialistiska kamp och, under förevändning att bryta ned nationalitets-, hudfärgs- och på geografisk belägenhet beroende barriärer, gör sitt bästa för att suddas ut skiljelinjen mellan undertryckta och undertryckande nationer och mellan undertryckta och undertryckande länder och för att hålla nere folkens revolutionära kamp i dessa områden. I verkligheten tjänar de imperialisternas behov och skapar en ny "teori", för att rättfärdiga imperialismens välde i dessa områden och befrämja dess gamla och nya kolonialpolitik. I verkligheten söker denna "teori" inte att bryta ned nationalitets-, hudfärgs- och geografiska barriärer utan att upprätthålla de "högtstående nationernas" välde över de förtryckta nationerna. det är bara naturligt att folken i dessa områden inte vill veta av denna bedrägliga "teori".

Arbetarklassen i varje socialistiskt land och i varje kapitalistiskt land måste se till att i sanning förverkliga kampparollerna: "Arbetare i alla länder, förena er!" och "Arbetare och undertryckta nationer i hela världen, förena Er!" Den måste studera de asiatiska, afrikanska och latinamerikanska folkens revolutionära erfarenheter, orubbligt stödja deras revolutionära aktioner och betrakta deras befrielsesträvan som sitt eget mest pålitliga stöd och direkt i överensstämmelse med sina egna intressen. Detta är det enda effektiva sättet att bryta ned nationalitets-, hudfärgs- och av geografisk belägenhet bestämda barriärer och detta är den enda äkta proletära internationalismen.

Det är omöjligt för arbetarklassen i de europeiska och amerikanska kapitalistiska länderna att befria sig, därest den inte enas med de undertryckta nationerna och utan att dessa nationer befrias. Lenin sade med rätta:

Den revolutionära rörelsen i de avancerade länderna skulle i verkligheten helt enkelt vara ett bedrägeri utan ett fullständigt och mycket intimt kampförbund mellan de mot Europas och Amerikas kapital kämpande arbetarna och hundratals miljoner "kolonial"-slavar, som förtryckes av detta kapital. (Lenin: "Kommunistiska Internationals andra kongress", *Valda verk*, bd. II, andra delen, s. 494.)

Vissa personer inom den internationella kommunistiska rörelsen intar nu en passiv eller föraktfull eller negativ hållning till de undertryckta nationernas befrielsekamp. De beskyddar faktiskt monopolkapitalets intressen, förråder proletariatets och degenererar till socialdemokrater.

Hållningen till de asiatiska, afrikanska och latinamerikanska falkens revolutionära kamp är ett viktigt kriterium för att skilja de, som verkligen vill revolution, från dem, som inte vill det, och de, som verkligen försvarar världsfreden, från dem, som bistår aggressionens och krigets krafter.

Frågan om de revolutionära strider som förs av de förtryckta nationerna och de förtryckta folken i Asien, Afrika och Latinamerika

9) Asiens, Afrikas och Latinamerikas undertryckta nationer och falk står inför den viktiga uppgiften att bekämpa imperialismen och dess lakejer.

Historien har anförtrött de proletära partierna i dessa områden den ärorika uppgiften att bära kampfanan mot imperialismen, mot gammal och ny kolonialism och för nationellt oberoende och folkdemokrati, att stå i den nationaldemokratiska revolutionära rörelsens främsta led och sträva för en socialistisk framtid.

Mycket breda sektioner av befolkningen i dessa områden vägrar att vara slavar åt imperialismen. De omfattar inte endast arbetarna, bönderna, de intellektuella och småbourgeoisin utan också den patriotiska nationella bourgeoisin och till och med vissa kungar, prinsar och aristokrater, som är patrioter.

Proletariatet och dess parti måste ha förtroende till massornas styrka och måste, framför allt, ena sig med bönderna och skapa en stark arbetare- och bondeallians. Det är av synnerlig vikt att avancerade medlemmar av proletariatet arbetar i landsbygdsområdena, hjälper bönderna att organisera sig och att höja sin klassmedvetenhet och sin nationella självrespekt samt sitt självförtroende.

På grundval av arbetare- och bondealliansen måste proletariatet och dess parti ena alla skikt, som kan enas, och organisera en bred enhetsfront mot imperialismen och dess lakejer. För att befästa och utbygga denna enhetsfront är det nödvändigt att det proletära partiet upprätthåller sin ideologiska, politiska och organisatoriska självständighet och går in för att leda revolutionen.

Det proletära partiet och det revolutionära folket måste lära sig att behärska alla kampformer, den väpnade kampen inberäknad. De måste slå de kontrarevolutionära väpnade styrkorna med revolutionära väpnade styrkor, närhelst imperialismen och dess lakejer söker undertrycka revolutionen med vapen.

De nationalistiska länder, som nyligen vunnit politiskt oberoende, står alltjämt inför den mödosamma uppgiften att befästa detta, likvidera imperialismens och den inhemska reaktionens krafter, genomföra jordreformer och andra sociala reformer och utveckla sin nationalhushållning och sin kultur. Det är av praktisk och livsviktig betydelse för dessa länder

att de skyddar sig och kämpar emot den nykolonialistiska politik som de gamla kolonialisterna använder för att bevara sina intressen och särskilt mot den amerikanska imperialismens nykolonialism.

I vissa av dessa länder fortsätter den patriotiska nationella bourgeoisin att stå samman med massorna i kampen mot imperialism och kolonialism och vidtar vissa åtgärder som innebär sociala framsteg. Detta förhållande kräver av det proletära partiet att det gör en fullständig värdering av den patriotiska nationella bourgeoisins progressiva roll och stärker enheten med den.

Allt efter som de inre sociala motsättningarna och den internationella klasskampen skärps, tenderar bourgeoisin, och särskilt storbourgeoisin, i vissa av de länder som nyligen vunnit oberoende, i allt högre grad att bli vasaller åt imperialismen och bedriva en antifolklig, antikommunistisk och kontrarevolutionär politik. Det är nödvändigt att det proletära partiet beslutsamt bekämpar denna reaktionära politik.

Allmänt talat har bourgeoisin i dessa länder en dubbelnatur. När en hetsfront bildats med bourgeoisin, bör det proletära partiets politik vara inriktad på både enhet och kamp. Politiken bör vara enhet med bourgeoisin, i den mån som denna tenderar att vara progressiv, antiimperialistisk och antifeodal, men kamp mot dess reaktionära tendenser att kompromissa och samarbeta med imperialismen och de feudala krafterna. I den nationella frågan är det proletära partiets grundåskådning internationalistisk och inte nationalistisk. I den revolutionära kampen stödjer det framstegsvänlig nationalism och bekämpar reaktionär nationalism. Det måste alltid dra en klar skiljelinje mellan sig och den borgerliga nationalismen, av vilken det aldrig får låta sig fångas.

1960 års Uttalande säger: ”Kommunisterna avslöjar försöken från bourgeoisins reaktionära flygel att framställa sina egoistiska och snävt klassmässiga intressen som hela nationens intressen, de avslöjar borgerliga politikernas demagogiska utnyttjande av socialistiska paroller i samma syften...”

Om proletariatet blir en svans åt godsägarna och bourgeoisin i revolutionen är ingen verklig eller grundlig seger möjlig i den nationella demokratiska revolutionen, och även om ett slags seger vinnes blir det omöjligt att befästa den.

I de undertryckta nationernas och folkens revolutionära strider måste det proletära partiet framlägga ett eget program, som helt igenom vänder sig mot imperialismen och den inhemska reaktionen och inriktat på nationellt oberoende och folkdemokrati, och det måste arbeta självständigt bland massorna, ständigt utöka de framstegsvänliga krafterna, vinna över mellankrafterna och isolera de reaktionära krafterna. Endast på det sättet kan det genomföra den nationaldemokratiska revolutionen till slutet och leda revolutionen in på vägen till socialismen.

Frågan om folkens revolutionära kamp i de imperialistiska och kapitalistiska länderna

10) I de imperialistiska och kapitalistiska länderna är den proletära revolutionen och den proletära diktaturen oundgängliga för en fullständig lösning av motsättningarna i det kapitalistiska samhället.

I sin strävan att utföra denna uppgift måste det proletära partiet under nuvarande förhållanden aktivt leda arbetarklassen och det arbetande folket till kamp mot monopolkapitalet, för försvar av de demokratiska rättigheterna, för att bekämpa det fascistiska hotet, för att förbättra

levnadsförhållandena, för att bekämpa imperialistisk upprustning och krigsförberedelser, till försvar för världsfreden och aktivt understödja de undertryckta nationernas kamp.

I de kapitalistiska länder som den amerikanska imperialismen kontrollerar eller försöker kontrollera, bör arbetarklassen och folket rikta sina angrepp främst mot den amerikanska imperialismen men också mot sina egna monopolkapitalister och andra reaktionära krafter, som förråder de nationella intressena.

På senare år har omfattande masstrider i de kapitalistiska länderna visat att arbetarklassen och det arbetande folket upplever ett nytt uppvaknande. Deras strider, som ger slag åt monopolkapitalet och reaktionen, har öppnat ljusa perspektiv för revolutionens sak i deras egna länder och är också ett kraftigt stöd åt de asiatiska, afrikanska och latinamerikanska folkens revolutionära kamp samt åt länderna i det socialistiska lägret.

De proletära partierna i de imperialistiska eller kapitalistiska länderna måste, då de leder de revolutionära striderna, upprätthålla sin ideologiska, politiska och organisatoriska självständighet. Samtidigt måste de ena alla krafter som det går att ena och bygga upp en bred enhetsfront mot monopolkapitalet och mot den imperialistiska aggressions- och krigspolitiken.

Kommunisterna i de kapitalistiska länderna bör, då de aktivt leder striderna för dagskraven, förbinda den med kampen för de långsiktiga och allmänna intressena, fostra massorna i en marxist-leninistisk revolutionär anda, ständigt höja deras politiska medvetenhet och axla den historiska uppgiften att genomföra den proletära revolutionen. Om de uraktlåter detta, om de betraktar kampen för dagskraven såsom allt, bestämmer sitt uppträdande från fall till fall, anpassar sig till dagshändelserna och offrar proletariatets grundläggande intressen, är detta socialdemokrati och ingenting annat.

Socialdemokratin är en borgerlig ideologisk strömning. Lenin framhöll för länge sedan, att de socialdemokratiska partierna är bourgeoisins politiska avskömmingar, dess agenter inom arbetarrörelsen och dess viktigaste sociala stöd. Kommunisterna måste ständigt dra en klar skiljelinje mellan sig och de socialdemokratiska partierna i den grundläggande frågan om den proletära revolutionen och den proletära diktaturen och likvidera socialdemokratins ideologiska inflytande inom den internationella arbetarrörelsen och bland det arbetande folket. Det består inte ens skuggan av ett tvivel om att kommunisterna måste vinna de massor som befinner sig under de socialdemokratiska partiernas inflytande och måste vinna de vänster- och mellanelement i de socialdemokratiska partierna som är villiga att bekämpa det inhemska monopolkapitalet och utländsk imperialistisk dominans samt måste enas med dem i omfattande gemensamma aktioner i arbetarrörelsens dagskamp och i kampen för världsfredens försvar.

För att kunna leda proletariatet och det arbetande folket i revolution, måste de marxist-leninistiska partierna behärska alla kampformer och vara i stånd att övergå från en form till en annan lika snabbt som kampbetingelserna förändras. Proletariatets avantgarde förblir under alla förhållanden oövervinnligt endast om det behärskar alla kampformer – fredliga och väpnade, öppna och hemliga, legala och illegala, parlamentarisk kamp och masskamp o.s.v. Det är fel att vägra använda parlamentariska och andra legala kampformer, när de kan och bör användas. Om emellertid ett marxist-leninistiskt parti hemfaller åt legalism eller parlamentarisk kretinism och inskränker sig till att föra kamp inom de av bourgeoisin medgivna gränserna, kommer detta oundvikligen att leda till att det avsvär sig den proletära revolutionen och proletariatets diktatur.

Frågan om övergången från kapitalism till socialism

11) I frågan om övergången från kapitalism till socialism måste det proletära partiet utgå från klasskampens och revolutionens ståndpunkt och grunda sig på den marxist-leninistiska läran om den proletära revolutionen och proletariatets diktatur.

Kommunister skulle naturligtvis alltid föredra att genomföra övergången till socialismen med fredliga medel. Men kan fredlig övergång göras till en ny världsomfattande strategisk princip för den internationella kommunistiska rörelsen? Absolut inte.

Marxismen-leninismen anser konsekvent att den grundläggande frågan i alla revolutioner är frågan om statsmakten. 1957 års Deklaration och 1960 års Uttalande framhåller bägge klart: ”Leninismen lär och den historiska erfarenheten bekräftar, att de härskande klasserna inte frivilligt avstår från sin makt.” Den gamla regimen faller aldrig ens i en krisperiod, om den inte stötes omkull, det är en allmän lag för klasskampen.

Både Marx och Lenin tog under särskilda historiska förhållanden upp möjligheten att revolutionen kunde utvecklas fredligt. Men, som Lenin framhöll, tillfället att göra revolution på fredlig väg, är något som ”mycket sällan påträffas i revolutionernas historia”.

Ett faktum är att det inte finns något historiskt exempel på fredlig övergång från kapitalism till socialism.

Vissa personer säger att Marx inte heller hade något exempel att stödja sig på, när han förutsade att socialismen oundvikligen skulle efterträda kapitalismen. Så varför skulle inte vi kunna förutspå en fredlig övergång från kapitalism till socialism, trots att vi saknar exempel på saken?

Denna parallell är löjlig. Marx använde sig av den dialektiska och historiska materialismen för att analysera kapitalismens motsättningar, upptäckte de objektiva lagarna för det mänskliga samhällets utveckling och kom fram till en vetenskaplig slutsats. De profeter däremot, som sätter allt sitt hopp till ”fredlig övergång” utgår från den historiska idealismens ståndpunkt, bortser från kapitalismens mest grundläggande motsättningar, förnekar den marxist-leninistiska läran om klasskampen och kommer fram till en subjektiv och grundlös slutsats. Hur kan människor som förnekar marxismen ha något stöd att hämta hos Marx?

Det står klart för var och en att de kapitalistiska länderna är i färd med att stärka sina statsapparater – och särskilt sina militära apparater – vars främsta syfte är att undertrycka folket i deras egna länder.

Det proletära partiet får aldrig grunda sitt tänkande, sin politik för revolutionen och hela sitt arbete på antagandet att imperialisterna och reaktionärerna kommer att medge en fredlig övergång.

Det proletära partiet måste bereda sig på två möjligheter – samtidigt som det förbereder sig för en fredlig utveckling av revolutionen måste det göra sig fullt berett för en icke-fredlig utveckling. Det bör koncentrera sig på det mödosamma arbetet att ackumulera revolutionär kraft, på det att det ska vara redo att gripa segern, när betingelserna för revolutionen är mogna, eller att slå hårda slag mot imperialisterna och reaktionärerna, när de sätter i gång överraskningsangrepp och väpnade attacker.

Om det proletära partiet uraktlåter att vidta sådana förberedelser, kommer det att förlama proletariatets revolutionära vilja, avvärja sig ideologiskt och försjunka i ett fullständigt passivt tillstånd av såväl politisk som organisatorisk oförbereddhet. Och resultatet blir att det begraver den proletära revolutionens sak.

Den internationella kommunistiska rörelsens och den nationella befrielsefrontens erfarenheter och lärdomar

12) Alla sociala revolutioner under olika skeden av mänsklighetens historia är historiskt oundvikliga och styrda av objektiva lagar, som är oberoende av människors vilja. Historien visar dessutom att det aldrig förekommit en revolution som varit i stånd att segra utan upp- och nedgång och utan offer.

Det proletära partiets uppgift är, att med den marxist-leninistiska teorin som grund analysera de konkreta historiska förhållandena, framlägga den riktiga strategin och taktiken och vägleda massorna förbi undervattensskären, att undvika onödiga offer och nå målet steg för steg. Är det möjligt att helt undvika offer? Detta har inte varit fallet med slavrevolutionerna, de livegnas revolutioner, de borgerliga revolutionerna och de nationella revolutionerna, och det är inte heller fallet med de proletära revolutionerna. Även om den vägledande huvudlinjen för revolutionen är riktig, är det omöjligt att få en säker garanti mot bakslag och offer under revolutionens förlopp. Så länge revolutionen följer en riktig linje är det inget tvivel om att den segrar i det långa loppet. Att avstå från revolutionen under förevändning att undvika offer, är i verkligheten detsamma som att kräva att folket för alltid skall förbli slavar och utstå pinor och offer i oändlighet.

Elementär marxist-leninistisk kunskap säger oss, att en revolutions födelsemärkor är långt mindre plågsamma än det gamla systemets kroniska vånda. Lenin sade med rätta att, ”till och med under den mest fredliga händelseutveckling kräver det nuvarande (kapitalistiska) systemet alltid och oundvikligen oräkneliga offer av arbetarklassen”. (Lenin: ”Ytterligare en massaker”, *Collected Works*. Eng. uppl., F.L.P.H., Moskva 1961, Vol. V, s. 25.)

Den som anser att en revolution kan genomföras endast om allt går lätt och smärtfritt, endast om det finns en förhandsgaranti mot offer och misslyckanden, är med visshet ingen revolutionär.

Hur svåra förhållandena än må vara och vilka offer och bakslag revolutionen än må lida, ska de proletära revolutionärerna fostra massorna i revolutionens anda, hålla revolutionens fana högt och inte svika den.

Om det proletära partiet förhastat sätter i gång en revolution innan de objektiva betingelserna mognat skulle detta vara ”vänster”-äventyreri. Men det skulle vara högeropportunism om det proletära partiet icke vågade ställa sig i ledningen för en revolution och gripa statsmakten när de objektiva förutsättningarna mognat.

Även under vanliga förhållanden, då det proletära partiet leder massorna i deras kamp för dagskraven, bör det ideologiskt, politiskt och organisatoriskt förbereda såväl sina egna led som massorna för revolutionen och befrämja revolutionär kamp, så att det icke försitter tillfället att störta den reaktionära regimen och upprätta en ny statsmakt, när förutsättningarna för revolution är mogna. I annat fall kommer det proletära partiet att, då de objektiva förutsättningarna är mogna, helt enkelt kasta bort tillfället att gripa segern.

Det proletära partiet måste vara både smidigt och principfast, och vid behov måste det göra de kompromisser som är nödvändiga i revolutionens intresse. Men det får aldrig överge princippolitiken och det revolutionära målet under förevändning att man måste visa smidighet och göra nödvändiga kompromisser.

Det proletära partiet måste leda massorna i bekämpandet av fienderna och det måste förstå att utnyttja motsättningarna mellan dessa fiender. Men syftet med att utnyttja dessa motsättningar är att göra det lättare att uppnå målet för folkets revolutionära kamp och inte att likvidera denna kamp.

Otaliga fakta har bevisat att varhelst imperialismens och reaktionärernas mörka välde består, kommer förr eller senare människor, som tillsammans utgör nittio procent av befolkningen, att resa sig i revolution.

Om kommunisterna isolerar sig från massornas revolutionära krav, är det oundvikligt att de förlorar massornas förtroende och kastas åt sidan av den revolutionära strömmen.

Om den ledande gruppen i något parti antar en icke revolutionär linje och förvandlar det till ett reformistparti, kommer marxist-leninister innanför och utanför partiet att ersätta dem och leda folket i revolutionen. I ett annat slags läge, kan borgerliga revolutionärer ta ledningen över revolutionen och proletariats parti kommer att förverka sitt ledarskap för den. Då den reaktionära bourgeoisin förråder revolutionen och undertrycker folket, kommer en opportunistisk linje att tillfoga kommunisterna och de revolutionära massorna onödiga och tragiska förluster.

Om kommunisterna glider utför opportunismens väg kommer de att degenerera till borgerliga nationalisterna och bli bihang till imperialisterna och den reaktionära bourgeoisin.

Det finns vissa personer som påstår att de givit de största skapande bidrag till den revolutionära teorin som förekommit sedan Lenins tid och att de allena har rätt. Men det är mycket tvivelaktigt huruvida de någonsin verkligen övervägt hela den kommunistiska världsrörelsens omfattande erfarenheter, den internationella proletära rörelsens intressen, mål och uppgifter som helhet, och huruvida de verkligen har en allmän linje för den internationella kommunistiska rörelsen som står i överensstämmelse med marxismen-leninismen.

Under de senaste åren har den internationella kommunistiska rörelsen och den nationella befrielse-rörelsen gjort många erfarenheter och vunnit många lärdomar. Där finns erfarenheter som det är anledning att prisa och andra som man har skäl att sörja över. Kommunisterna och revolutionärer i alla länder bör begrunda och allvarligt studera dessa erfarenheter av framgångar och misslyckanden, för att dra riktiga slutsatser och nyttiga lärdomar av dem.

Förhållandet mellan de socialistiska länderna och de undertryckta nationernas och folkens revolutionära kamp

13) De socialistiska länderna och de för revolution kämpande undertryckta folken och nationerna stöder och bistår varandra.

De nationella befrielse-rörelserna i Asien, Afrika och Latinamerika och de revolutionära folkrörelserna i de kapitalistiska länderna är ett starkt stöd för de socialistiska länderna. Det är fullständigt falskt att förneka detta.

De socialistiska länderna kan gentemot de förtryckta folkens och nationernas revolutionära kamp inta endast en hållning som innebär varm sympati och aktivt stöd. De får inte inta en likgiltig hållning eller en som är präglad av nationell själviskhet eller stormaktschauvinism.

Lenin sade: ”Förbund med revolutionärerna i de framskridna länderna och med alla de undertryckta folken mot alla och en var av imperialisterna – detta är proletariats politik utåt.” (Lenin: ”Den ryska revolutionens utrikespolitik”. ”Saml. arbeten”, ryska uppl. Moskva 1949, bd XXIV, s. 69.) Den som inte förstår detta och betraktar stödet och hjälpen, som de socialistiska länderna ger de undertryckta folken och nationerna, såsom en börda eller såsom välgörenhet intar en mot marxismen-leninismen och den proletära internationalismen stridande ståndpunkt.

Det socialistiska systemets överlägsenhet och de socialistiska ländernas framgångar i uppbygget spelar rollen av exempel och utgör en inspiration för de undertryckta folken och nationerna.

Men exemplen och inspirationen kan aldrig ersätta de undertryckta folkens och nationernas revolutionära kamp. Inga förtryckta folk eller nationer kan vinna befrielse annorledes än genom sin egen uthålliga revolutionära kamp.

Vissa personer har, i sin strävan att ersätta de förtryckta folkens och nationernas revolutionära kamp med fredlig tävlan, ensidigt överdrivit den roll som den fredliga tävlan mellan socialistiska och imperialistiska länder spelar. Enligt deras förkunnelse synes det som om imperialismen automatiskt skulle bryta samman till följd av denna fredliga tävlan och att det enda de undertryckta folken och nationerna har att göra är att lugnt vänta på att denna dag ska gry. Vad har detta gemensamt med marxist-leninistiska synpunkter?

Vissa personer har dessutom kokat ihop den underliga berättelsen om att Kina och vissa andra socialistiska länder önskar ”att släppa loss krig” och att sprida socialismen genom ”krig mellan stater”. Såsom Uttalandet från 1960 framhåller är dylika berättelser ingenting annat än imperialistiskt och reaktionärt förtal. Rent ut sagt är syftet hos dem, som upprepar detta förtal, att dölja faktum att de är motståndare till de undertryckta folkens och nationernas revolutioner och motståndare till att andra stöder sådana revolutioner.

Frågan om krig och fred

14) Mycket – faktiskt en hel del – har under de senaste åren sagts i frågan om krig och fred. Våra åsikter och vår politik i denna fråga är kända för världen och ingen kan vanställa dem.

Det är beklagligt att vissa personer i den internationella kommunistiska rörelsen, ehuru de talar om hur mycket de älskar freden och hatar kriget, likväl är ovilliga att tillägna sig ens ett svagt begrepp om sanningen om kriget, vilken Lenin påvisade.

Lenin sade:

Det synes mig att huvudsaken, som man vanligtvis glömmer i frågan om kriget, åt vilken man ägnar allt för liten uppmärksamhet, det främsta skälet till att det förekommer så mycken polemik och, jag skulle vilja säga, meningslös, hopplös och ändamålslös polemik, är att folk glömmer den fundamentala frågan om krigets klasskaraktär; varför kriget utbröt, vilka klasser det är som för det, de historiska och historiskt-ekonomiska förhållanden som gav upphov till det. (Lenin: ”Krig och revolution”, *Saml. arbeten*, 4:e ryska uppl. Moskva 1949, bd XXIV, s. 362.)

Såsom marxister-leninister ser saken är kriget en fortsättning av politiken med andra medel, och varje krig är oskiljaktigt från det politiska system och de politiska strider som ger upphov till det. Om man avviker från denna vetenskapliga marxist-leninistiska sats, som bekräftats av klasskampens hela historia, blir man aldrig i stånd att förstå vare sig frågan om kriget eller frågan om freden.

Det finns olika slag av fred och olika slag av krig. Marxist-leninister måste vara klara över vad slags fred eller vad slags krig det är frågan om. Att bunta ihop rättfärdiga och orättfärdiga krig och utan åtskillnad vända sig emot dem alla, är ett borgerligt pacifistiskt men inte ett marxist-leninistiskt betraktelsesätt.

Vissa personer säger, att revolutioner är allt genom möjliga utan krig. Vad slags krig är det de talar om – är det ett nationellt befrielsekrig, ett revolutionärt inbördeskrig eller ett världskrig?

Om de avser ett revolutionärt befrielsekrig eller ett revolutionärt inbördeskrig, så är denna formulering till sin innebörd riktad emot revolutionära krig och revolution.

Om det är ett världskrig de menar, skjuter de mot ett mål som inte existerar. Ehuru marxist-leninister på grundval av de bågge världskrigens historia framhållit att världskrig

oundvikligen leder till revolution, har ingen marxist-leninist någonsin ansett och kommer heller aldrig att anse att revolutionen måste göras genom världskrig.

Marxist-leninister har som sitt ideal att avskaffa krig och tror att krigen kan avskaffas.

Men hur kan krigen avskaffas?

Detta är Lenins syn på saken:

...vårt mål är att uppnå det socialistiska samhällssystemet, vilket, genom att avskaffa mänsklighetens uppdelning i klasser, genom att avskaffa all utsugning av människa genom människa eller av en nation genom andra nationer, oundvikligen kommer att avskaffa alla möjligheter till krig. (Lenin: Aa, s. 363.)

Uttalandet från år 1960 ger också mycket klart besked: ”Socialismens seger i hela världen kommer att slutgiltigt avlägsna de sociala och nationella orsakerna till varje slag av krig.”

Vissa personer håller emellertid nu före att det är möjligt att åstadkomma ”en värld utan vapen, utan arméer och utan krig” genom ”allmän och fullständig avrustning” medan det imperialistiska systemet och den ena människans exploatering av den andra alltjämt existerar. Detta är rena rama illusionen.

En elementär kunskap i marxismen-leninismen säger oss att arméerna utgör den viktigaste delen av statsapparaten och att en så kallad värld utan vapen och arméer endast kan vara en värld utan stater. Lenin sade:

Först sedan proletariatet har avväpnat bourgeoisin kan det, utan att svika sin världshistoriska uppgift, kasta alla vapen överhuvudtaget på sophögen. Och det kommer proletariatet utan tvivel att göra, men *först då detta villkor fullgjorts, ingalunda tidigare*. (Lenin: ”Den proletära revolutionens militärprogram”, *Valda verk*, bd I, andra delen, s. 595.)

Hur ser det nu ut i världen av i dag? Finns det en skynt av bevis för att de av Förenta staterna ledda imperialistiska länderna är redo att genomföra allmän och fullständig avrustning? Är inte vart och ett av dem sysselsatt med allmän och fullständig upprustning?

Vi har alltid hävdats att det, för att avslöja och bekämpa imperialisternas upprustning och krigsförberedelser, är nödvändigt att lägga fram förslag om allmän avrustning. Vidare är det, genom förenad kamp från de socialistiska ländernas och all världens folks sida, möjligt att tvinga imperialisterna att godta ett slags överenskommelse om avrustning.

Om man betraktar allmän och fullständig avrustning såsom den grundläggande vägen till världsfred, sprider illusionen, att imperialismen automatiskt kommer att lägga ned sina vapen, och med avrustningen som förevändning försöker likvidera de undertryckta folkens och nationernas revolutionära kamp, innebär detta att medvetet bedra världens folk och hjälpa imperialisterna i deras krigs- och aggressionspolitik.

För att övervinna den ideologiska förvirring som för närvarande består inom den internationella arbetarrörelsen i frågan om krig och fred, anser vi att Lenins tes, som de moderna revisionisterna kastat över bord, måste återuppställas på det att man skall kunna bekämpa den imperialistiska aggressions- och krigspolitiken och försvara världens fred.

Världens folk kräver allmänt att ett nytt världskrig ska förhindras. Och det är möjligt att förhindra ett nytt världskrig.

Frågan är då, vilken är vägen till att trygga freden i världen? Enligt den leninistiska åsikten kan världsfred vinnas endast genom den kamp som folken i alla länder för, men inte genom att tigga imperialisterna om den. Världsfreden kan effektivt försvaras endast genom att man förlitar sig till utvecklingen av det socialistiska lägrerets styrka, proletariatets och det arbetande

folkets kamp i alla länder, de undertryckta nationernas befrielsekamp och alla fredsälskande folks och länders kamp.

Detta är den leninistiska politiken. Varje politik som står i motsättning till den kommer med bestämdhet inte att leda till världsfred utan endast att uppmuntra imperialisternas strävan och öka faran för ett världskrig.

Under senare år har vissa personer spritt påståendet att en enda gnista från ett nationellt befrielsekrig eller från ett revolutionärt folkkrig kommer att leda till en världsbrand som förintar hela mänskligheten. Hur ser fakta ut? Tvärtemot vad dessa personer säger har de nationella befrielsekrig och de revolutionära folkkrig som förekommit sedan andra världskriget inte lett till världskrig. I stället har de segrar som vunnits i dessa revolutionära krig direkt försvagat imperialismens krafter och i hög grad stärkt de krafter som hindrar imperialisterna, att sätta i gång ett världskrig, och försvarar världsfreden. Visar inte fakta hur absurdt det nyss nämnda påståendet är?

Frågan om kärnvapen

15) En viktig uppgift i kampen för världsfredens försvar är att uppnå fullständigt förbud emot och förintande av kärnvapnen. Vi måste göra vårt yttersta i detta syfte.

Kärnvapnen besitter en förstörelsekraft utan motstycke. Detta är skälet till att den amerikanska imperialismen under mer än ett decennium bedrivit sin kärnvapenutpressningspolitik i syfte att genomföra sin strävan att förslava folken i alla länder och behärska världen.

Men när imperialisterna hotar andra länder med kärnvapen, utsätter de folket i sitt eget land för samma hot, och sålunda reser de det till kamp emot kärnvapnen och den imperialistiska aggressions- och krigspolitiken. I sitt fåfänga hopp att kunna förintna sina motståndare med kärnvapen utsätter sig imperialisterna faktiskt själva för faran att bli förintade.

Möjligheten att förbjuda kärnvapen existerar verkligen. Om emellertid imperialisterna blir tvungna att gå med på en överenskommelse om förbud mot kärnvapen, kommer det inte att vara därför, att de "älskar mänskligheten", utan till följd av trycket från folken i alla länder och för deras egna livsviktiga intressens skull.

I motsats till imperialisterna förlitar sig de socialistiska länderna på massornas styrka och rättfärdighetskänsla samt sin egen riktiga politik och har inget som helst behov av att bedriva hasardspel med kärnvapen på världsarenan. De socialistiska länderna har kärnvapen uteslutande för att försvara sig själva och hindra imperialisterna från att sätta igång ett kärnvapenkrig.

Enligt marxist-leninistisk åsikt är det folken som gör historien. Människan är den avgörande faktorn i. nuet liksom i det förflutna. Marxist-leninister tillmäter de teknologiska förändringarna en betydande roll, men det är fel att underskatta människans roll och överdriva teknologins.

Kärnvapnets tillkomst kan lika lite hejda den mänskliga historiens utveckling eller rädda det imperialistiska systemet från undergång som tillkomsten av tekniska nyheter i det förflutna kunde rädda de gamla systemen från deras undergång.

Kärnvapnets tillkomst löser inte och kan inte lösa de grundläggande motsättningarna i den nutida världen, ändrar inte och kan inte ändra klasskampens lag, och förändrar inte och kan inte förändra imperialismens och reaktionens väsen.

Det kan därför inte sägas att möjligheten och nödvändigheten för sociala och nationella revolutioner försvunnit med kärnvapnets tillkomst eller att marxismen-leninismens

grundläggande principer, särskilt teorierna om den proletära revolutionen och proletariats diktatur samt om krig och fred därmed blivit föråldrade och förvandlats till förlegade ”dogmer”.

Frågan om den fredliga samlevnaden

16) Det var Lenin som framlade tesen, om att det är möjligt för socialistiska länder att praktisera fredlig samlevnad med de kapitalistiska länderna. Det är väl bekant, att sedan det stora sovjetfolket slagit tillbaka den väpnade utländska interventionen, Sovjetunionens kommunistiska parti och sovjetregeringen först under Lenins och därefter under Stalins ledning, konsekvent genomförde den fredliga samlevnadens politik, och att de tvingades föra ett krig till självförsvar först då de angreps av de tyska imperialisterna.

Folkrepubliken Kina har sedan den bildades konsekvent bedrivit en politik av fredlig samlevnad gentemot länder som har andra samhällssystem, och det var Kina som uppställde de Fem principerna för fredlig samlevnad.

För några år sedan gjorde emellertid vissa personer anspråk på att Lenins politik för fredlig samlevnad var deras egen ”stora upptäckt”. De hävdar att de har monopol på att uttolka denna politik. De behandlar den ”fredliga samlevnaden” som om den vore en allt innefattande mystisk bok av himmelskt ursprung och tillskriver den varje framgång som folken i världen uppnår genom sin kamp. Vad mera är, de stämplar alla, som inte godtar deras förvrängningar av Lenins åsikter, såsom motståndare till den fredliga samlevnaden, såsom människor som är fullständigt okunniga om Lenin och leninismen och såsom kättare, som inte förtjänar bättre än att brännas på bål.

Hur kan de kinesiska kommunisterna vara överens med denna åsikt och denna praktik? Det kan de inte, det är omöjligt.

Lenins princip om den fredliga samlevnaden är mycket klar och rätt begriplig för vanligt folk. Fredlig samlevnad är beteckningen på ett förhållande mellan länder med olika samhällssystem och får inte tolkas efter behag. Den ska aldrig utsträckas till att gälla förhållandet mellan undertryckta och undertryckande nationer, mellan förtryckta och förtryckande länder, mellan undertryckta och undertryckande klasser och aldrig framställas såsom huvudinnehållet i övergången från kapitalism till socialism. Än mindre bör det påstås att fredlig samlevnad är människosläktets väg till socialismen. Skälet är att det är en sak att tillämpa fredlig samlevnad mellan länder med olika samhällssystem. Det är absolut omöjligt och otillåtligt för länder som tillämpar fredlig samlevnad att ens peta på varandras samhällssystem. Klasskampen, kampen för nationell befrielse och övergången från kapitalism till socialism i olika länder är en helt annan sak. Det är bittra, revolutionära strider på liv och död, som syftar till att ändra samhällssystemet. Fredlig samlevnad kan inte ersätta folkets revolutionära kamp. Övergången från kapitalism till socialism kan i vilket land som helst åstadkommas endast genom att proletariatet i det ifrågavarande landet genomför proletär revolution och upprättar proletariatets diktatur.

Vid tillämpningen av den fredliga samlevnadens politik är kamp mellan de socialistiska och imperialistiska länderna på de politiska, ekonomiska och ideologiska fälten oundviklig, och det är fullständigt omöjligt att ha ”allomfattande samarbete”.

Det är nödvändigt för de socialistiska länderna att ingå i förhandlingar av ett eller annat slag med de imperialistiska länderna. Det är möjligt att genom förhandlingar uppnå vissa överenskommelser med stöd av de socialistiska ländernas riktiga politik och trycket från folken i alla länder. Men nödvändiga kompromisser mellan de socialistiska och de imperialistiska länderna kräver inte att de undertryckta folken och nationerna ska följa efter och kompromissa med imperialismen och dess lakejer. Ingen bör någonsin i den fredliga

samlevnadens namn kräva att de undertryckta folken och nationerna ska ge upp sin revolutionära kamp.

De socialistiska ländernas tillämpning av den fredliga samlevnadens politik är till fördel för deras strävan att uppnå en fredlig internationell omgivning för det socialistiska uppbygget, att avslöja den imperialistiska aggressions- och krigspolitiken och att isolera de imperialistiska aggressions- och krigskrafterna. Men om den allmänna linjen i de socialistiska ländernas utrikespolitik begränsas till fredlig samlevnad, är det omöjligt att på rätt sätt handha såväl förbindelserna mellan de socialistiska länderna som förbindelserna mellan de socialistiska länderna och de undertryckta folken och nationerna. Därför är det felaktigt att göra den fredliga samlevnaden till den allmänna linjen i de socialistiska ländernas utrikespolitik.

Enligt vår åsikt bör den allmänna linjen i de socialistiska ländernas utrikespolitik ha följande innehåll: att utveckla vänskapliga förbindelser, innefattande ömsesidigt bistånd och samarbete, mellan länderna i det socialistiska lägret i överensstämmelse med den proletära internationalismens principer, att eftersträva fredlig samlevnad på grundval av de Fem principerna med länder som har olika samhällssystem och bekämpa den imperialistiska aggressions- och krigspolitiken, och att stödja och bistå alla undertryckta folk och nationer i deras revolutionära kamp. Dessa tre aspekter är inbördes förbundna och oskiljaktiga och ingen enda av dem kan utelämnas.

Klasser och klasskamp i socialistiska länder

17) Under en mycket lång historisk period efter proletariatets maktövertagande fortsätter klasskampen såsom en objektiv lag oberoende av mänsklig vilja och är endast till formen något annat än den var före maktövertagandet.

Efter Oktoberrevolutionen framhöll Lenin flera gånger att:

- a) de störtade exploatörerna alltid på tusen och ett olika sätt söker att återta det "paradis" de berövats;
- b) nya element av kapitalism oavbrutet och spontant alstras i den småborgerliga atmosfären;
- c) politiskt urartade och nya bourgeoisielement kan uppstå ur arbetarklassens led och bland statsfunktionärerna såsom ett resultat av borgerligt inflytande och av småbourgeoisins allt genomträngande, korrumperade atmosfär;
- d) de yttre betingelserna för klasskampens fortsättning i ett socialistiskt land är att det är omringat av den internationella kapitalismen och är utsatt för imperialisternas hot om väpnad intervention och deras undergrävande verksamhet i syfte att åstadkomma ett fredligt sönderfall.

Livet har bekräftat dessa Lenins slutsatser.

Under decennier eller till och med längre perioder efter den socialistiska industrialiseringen och jordbrukets kollektivisering kommer det att vara omöjligt att säga att något socialistiskt land är fritt från de element som Lenin upprepade gånger brännmärkte, sådana som borgerliga snyltgäster, parasiter, spekulanter, svindlare, latmaskar, huliganer och förskingrare av statsmedel, eller att säga att ett socialistiskt land inte längre behöver utföra eller är i stånd att uppge den av Lenin ställda uppgiften att övervinna "denna smitta, denna pest, denna varböld, som socialismen ärvt från kapitalismen".

I ett socialistiskt land åtgår en mycket lång historisk period till att gradvis avgöra frågan om vem som kommer att vinna – socialismen eller kapitalismen. Kampen mellan socialismens väg och kapitalismens väg löper genom hela denna historiska period. Kampen ökar och minskar i vågor, ibland blir den mycket förbittrad, och kampformerna är många och olika.

1957 års Deklaration säger på goda grunder att ”arbetarklassens maktövertagande är endast början till revolutionen icke dess avslutning”.

Det är felaktigt att förneka klasskampens existens under den proletära diktaturens period och nödvändigheten av att grundligt fullborda den socialistiska revolutionen på de ekonomiska, politiska och ideologiska fronterna. Det står inte i överensstämmelse med den objektiva verkligheten och bryter mot marxismen-leninismen.

Angående ”hela folkets stat”

18) Både Marx och Lenin förfäktade att hela perioden innan man nått det kommunistiska samhällets högre stadium är en period av övergång från kapitalism till kommunism, en period av proletariatets diktatur. Under denna övergångsperiod genomgår den proletära diktaturen, det vill säga den proletära staten, den dialektiska processen av upprättande, befastande, stärkande och avdöende.

I *Kritik av Gothaprogrammet* ställde Marx frågan på följande sätt:

Mellan det kapitalistiska och det kommunistiska samhället ligger perioden av det enas revolutionära omvandling i det andra. Mot det svarar också en politisk övergångsperiod under vilken staten inte kan vara någonting annat än *proletariatets revolutionära diktatur*. (K. Marx: *Kritik av Gothaprogrammet*, Oktoberförlaget, Stockholm 1975, sid 32.)

Lenin framhöll ofta Marx' stora teori om proletariatets diktatur och analyserade utvecklingen av denna teori, speciellt i sitt ypperliga arbete *Staten och revolutionen*, vari han skrev:

...övergången från det kapitalistiska samhället – som utvecklar sig till kommunism, till det kommunistiska samhället är omöjlig utan en ”politisk övergångsperiod”, och under denna period kan staten endast vara proletariatets revolutionära diktatur. (Lenin: ”Staten och revolutionen”, *Valda verk*, bd II, första delen, sid 289.)

Han sade vidare:

Endast den har tillägnat sig det väsentliga i Marx' lära om staten, som förstått att en klass' diktatur är nödvändig inte bara för varje klasshälle överhuvudtaget, inte bara för proletariatet, som störtat bourgeoisin, utan för hela den *historiska period*, som skiljer kapitalismen från det ”klasslösa samhället”, från kommunismen. (Lenin: a.a. sid. 231-232.)

Marx' och Lenins grundläggande tes är som ovan sagts, att proletariatets diktatur oundvikligen kommer att bestå under hela den historiska period då övergången sker från kapitalism till kommunism, det vill säga under hela perioden fram till avskaffandet av alla klasskillnader och inträdet i det klasslösa samhället, det kommunistiska samhällets högre stadium.

Vad kommer att inträffa, om det på halva vägen dit förkunnas att proletariatets diktatur inte längre är nödvändig?

Står inte detta i grundläggande konflikt med Marx' och Lenins lära om den proletära diktaturens stat?

Är inte detta att lämna ”denna smitta, denna pest, denna varböld, som socialismen ärvt från kapitalismen” frihet att utvecklas?

Med andra ord, detta skulle medföra ytterligt allvarliga konsekvenser och leda till att någon övergång till kommunismen inte kan komma ifråga.

Kan det finnas en ”hela folkets stat”? Är det möjligt att ersätta den proletära diktaturens stat med en ”hela folkets stat”?

Detta är inte en fråga om något särskilt lands inre angelägenheter utan ett väsentligt problem rörande marxismen-leninismens allmängiltiga sanning.

Enligt marxist-leninisternas åsikt finns det ingenting sådant som en klasslös eller över klasserna stående stat. Så länge staten består som stat måste den ha klasskaraktär. Så länge staten existerar kan den inte vara en "hela folkets" stat. Så snart samhället blir klasslöst, kommer det inte längre att finnas en stat.

Ty vad skulle en "hela folkets stat" vara för något?

Var och en, som har en elementär kännedom om marxismen-leninismen, kan inse att den så kallade hela folkets stat inte är något nytt. Representativa personer ur bourgeoisin har alltid kallat bourgeoisins stat för "en hela folkets- stat" eller en "stat i vilken makten tillhör folket".

Vissa personer kanske vill säga, att deras samhälle redan är ett samhälle utan klasser. Vi svarar: Nej, det finns klasser och klasskamp i alla socialistiska länder, inget undantaget.

Eftersom där fortfarande finns rester av de gamla exploatörklasserna, som försöker komma tillbaka till makten, eftersom nya kapitalistiska element oavbrutet alstras där och eftersom där fortfarande finns parasiter, spekulanter, latmaskar, huliganer och folk som förskingrar statsmedel – hur kan det då sägas, att klasser och klasskamp inte längre existerar? Hur kan det sägas, att proletariats diktatur inte längre är nödvändig?

Marxismen-leninismen säger oss, att den proletära diktaturens historiska uppgifter under det socialistiska uppbygget, förutom undertryckandet av fiendliga klasser, nödvändigtvis innefattar en riktig behandling av förhållandet mellan arbetarklass och bönder, befastande av det politiska och ekonomiska förbundet dem emellan och skapande av betingelser för ett stegvis utplånande av klasskillnaden mellan arbetare och bonde.

Då vi betraktar den ekonomiska grundvalen i de socialistiska samhällena finner vi, att det i alla socialistiska länder utan undantag existerar skilda slag av äganderätt: hela folkets äganderätt, kollektiv äganderätt och att där också finns privat äganderätt. Hela folkets äganderätt och kollektiv äganderätt är två slag av äganderätt och två slag av produktionsförhållanden i det socialistiska samhället. Arbetarna i företaget, som ägs av hela folket, och bönder på jordbruk, som ägs kollektivt, tillhör två olika kategorier av arbetare i det socialistiska samhället. Därför består klasskillnaden mellan arbetare och bonde i alla socialistiska länder utan undantag. Denna skillnad kommer inte att försvinna förrän övergången till det högre, kommunistiska stadiet, är genomförd. På sin nuvarande ekonomiska utvecklingsnivå befinner sig alla socialistiska stater långt, långt bort från kommunismens högre stadium, i vilket devisen "av var och en enligt hans förmåga, åt var och en enligt hans behov" blir förverkligad. Därför kommer det att ta en lång, lång tid att avskaffa klasskillnaden mellan arbetare och bonde. Och innan denna skillnad är avskaffad, är det omöjligt att säga att samhället är klasslöst eller att det inte längre finns något behov för proletariats diktatur.

Försöker de, som kallar en socialistisk stat för "hela folkets stat" att ersätta den marxist-leninistiska teorin om staten med bourgeoisins teori om staten? Försöker de att ersätta den proletära diktaturens stat med en stat av annan karaktär?

Om så är fallet innebär det ingenting annat än ett stort steg tillbaka i historien. Det jugoslaviska samhällssystemets förfall är en allvarlig läxa.

Beträffande "hela folkets parti"

19) Leninismen håller före, att det proletära partiet måste existera tillsammans med den proletära diktaturen i de socialistiska länderna. Proletariats parti är oumbärligt under hela

den historiska period då den proletära diktaturen består. Skälet härtill är, att den proletära diktaturen har att kämpa emot proletariatets och folkets fiender, omforma bönderna och andra småproducenter, ständigt konsolidera de proletära leden, bygga socialismen och genomföra övergången till kommunismen. Intet av detta kan göras utan ledning av proletariatets parti.

Kan det finnas ett "hela folkets parti"? Är det möjligt att ersätta det parti som är proletariatets avantgarde med ett "hela folkets parti"?

Inte heller detta är en fråga om något visst partis inre angelägenheter utan ett fundamentalt problem rörande marxismen-leninismens allmängiltiga sanning.

Enligt marxist-leninisters åsikt finns det ingenting sådant som ett klasslöst eller över klasserna stående parti. Alla politiska partier har klasskaraktär. Partiandan är det samlade uttrycket för klasskaraktären.

Proletariatets parti är det enda parti som är i stånd att företräda hela folkets intressen. Det kan så göra just därför, att det företräder intressena hos proletariatet, vars idéer och vilja det sammanfattar. Det kan leda hela folket därför att proletariatet kan frigöra sig självt slutgiltigt endast genom hela mänsklighetens frigörelse, därför att proletariatets väsen sätter dess parti i stånd att angripa problem utifrån såväl dess nutida som dess framtida intressen, därför att partiet är besjälade av självupppoffringens anda och dess lojalitet mot folket inte känner några gränser. Därav dess demokratiska centralism och järnhårda disciplin. Utan ett sådant parti är det omöjligt att upprätthålla proletariatets diktatur och företräda hela folkets intressen.

Vad kommer att ske, om det på halva vägen till inträdet i det kommunistiska samhällets högre stadium förkunnas att proletariatets parti blivit ett "hela folkets parti" och om dess proletära klasskaraktär förnekas?

Står inte detta i fundamental strid emot Marx' och Lenins lära om proletariatets parti?

Avväpnar inte detta proletariatet och hela det arbetande folket både organisatoriskt och ideologiskt, och är det inte liktydigt med att man hjälper till att återställa kapitalismen?

Är det inte liktydigt med att "åka söderut genom att köra vagnen mot norr" när man under sådana förhållanden talar om övergång till det kommunistiska samhället?

Beträffande "kampen mot personkulten"

20) Under de allra senaste åren har vissa personer brutit med Lenins lära om det inbördes förhållandet mellan ledare, parti, klass och massor och tagit upp frågan om att "bekämpa personkulten". Detta är felaktigt och skadligt.

Den teori som Lenin framlade är följande:

a) Massorna är uppdelade i klasser.

b) Klasserna leds vanligen av politiska partier.

c) Politiska partier leds i regel av mer eller mindre stabila grupper sammansatta av deras mest auktoritativa, inflytelserika och erfarna medlemmar, vilka väljs till de främsta ansvarsposterna och kallas ledare.

Lenin sade: "Detta är elementärt."

Proletariatets parti är proletariatets högkvarter i revolution och kamp. Varje proletärt parti måste tillämpa en på demokrati grundad centralism och upprätta en stark marxist-leninistisk ledning innan det kan bli ett organiserat och stridsdugligt avantgarde. Att ställa frågan om att "bekämpa personkulten" är i verkligheten att ställa ledarna emot massorna, undergräva

partiets enhetliga ledning, som är grundad på den demokratiska centralismen, förslöa dess stridskraft och upplösa dess led.

Lenin kritiserade de felaktiga åsikter som ställde ledarna emot massorna. Han kallade dem ”löjligt oförnuftiga och dumma”.

Kinas kommunistiska parti har alltid ogillat att man överdriver individens roll, har förespråkat och orubbligt tillämpat den demokratiska centralismen inom partiet och förespråkat att ledningen måste förbindas med massorna samt hävdade att en riktig ledning måste förstå att sammanfatta massornas åsikter.

Medan vissa personer högljutt bekämpar den så kallade personkulten gör de i verkligheten sitt bästa för att svärta ned det proletära partiet och proletariatets diktatur. Samtidigt överdriver de oerhört vissa individers roll, lägger ansvaret för alla fel på andra och gör anspråk på allt beröm för egen del.

Ännu allvarligare är att vissa personer, under förevändning att ”bekämpa personkulten” gör sig skyldiga till grov inblandning i andra broderpartiers och broderländers inre angelägenheter och tvingar andra broderpartier att ändra sin ledning i syfte att kunna påtvinga partier sin egen oriktiga linje. Vad är allt detta, om inte stormaktschauvinism, sekterism och splittringsverksamhet? Vad är allt detta annat än undermineringsverksamhet?

Det är högt på tiden att allvarligt och grundligt propagera Lenins högst väsentliga lära om det inbördes förhållandet mellan ledare, parti, klass och massor.

Frågan om de socialistiska ländernas självtillit, ömsesidiga bistånd och samarbete

21) Förhållandena mellan de socialistiska länderna är internationella förhållanden av en ny typ. Förhållandena mellan socialistiska länder, vare sig de är stora eller små och mer eller mindre ekonomiskt utvecklade, måste bygga på principerna om fullständig jämlikhet, respekt för territoriell integritet, suveränitet och oberoende samt icke-inblandning i varandras inre angelägenheter och måste ävenledes baseras på principerna om ömsesidigt stöd och ömsesidigt bistånd i överensstämmelse med den proletära internationalismen.

Varje socialistiskt land måste i sitt uppbygge lita huvudsakligen till egna krafter.

I överensstämmelse med sina egna konkreta förutsättningar måste varje socialistiskt land först av allt förlita sig på sitt eget folks flitiga arbete och kunnande, utnyttja alla sina tillgängliga resurser till fullo och på ett planmässigt sätt samt uppbjuda alla sina slumrande möjligheter för det socialistiska uppbygget. Endast på detta sätt kan det effektivt bygga upp socialismen och snabbt utveckla sin ekonomi.

Detta är det enda sättet för varje socialistiskt land att stärka hela det socialistiska lägrets styrka och öka dess förmåga att bistå det internationella proletariatets revolutionära sak. Därför är iakttagandet av principen att i huvudsak lita till sig själv i uppbygget lika med en konkret tillämpning av den proletära internationalismen.

Om ett socialistiskt land, utgående endast från sina egna partiella intressen, ensidigt kräver att andra broderländer ska inrätta sig efter dess behov och under förevändning att bekämpa vad de kallar ”självtilräcklighet” och ”nationalism” söker hindra andra broderländer att tillämpa principen att i huvudsak lita till egna krafter i sitt uppbygge och att utveckla en självständig ekonomi eller till och med går så långt som till att sätta ekonomisk press på andra broderländer, kan dylika handlingar inte betecknas som annat än klara manifestationer av nationell egoism.

Det är absolut nödvändigt för socialistiska länder att tillämpa ömsesidigt ekonomiskt bistånd, samarbete och utbyte. Sådant ekonomiskt samarbete måste grundas på principen om fullständig jämlikhet, ömsesidig fördel och kamratligt ömsesidigt bistånd.

Det skulle vara stormaktschauvinism att förneka dessa grundprinciper och att i den ”internationella arbetsfördelningens” eller ”specialiseringens” namn påtvinga andra sin egen vilja, inkräkta på broderländers oavhängighet och suveränitet och eller skada deras folks intressen.

Det skulle vara orimligt, att i förbindelserna mellan socialistiska länder tillämpa metoden att vinna profit för egen del på andras bekostnad, en metod som är karaktäristisk för förbindelserna kapitalistiska länder emellan, eller att ta den ”ekonomiska integration” och ”gemensamma marknad” som monopolkapitalistiska grupper inrättat i syfte att erövra marknader och grabba åt sig profiler, såsom exempel, vilka de socialistiska länderna bör följa i sitt ekonomiska samarbete och ömsesidiga bistånd.

Frågan om förhållandena mellan broderpartierna

22) 1957 års Deklaration och 1960 års Uttalande fastställer de principer som är vägledande för förhållandena mellan broderpartierna. Dessa är principen om solidaritet, principen om ömsesidigt stöd och ömsesidigt bistånd, principen om oberoende och jämlikhet och principen att enighet ska uppnås genom överläggningar – allt på grundval av marxismen-leninismen och den proletära internationalismen.

Vi noterar att Sovjetunionens kommunistiska partis Centralkommitté i sitt brev av den 30 mars säger, att det inte finns några ”överordnade” och ”underordnade” partier inom den kommunistiska rörelsen, att alla kommunistiska partier är oavhängiga och jämlika och att de i sina förhållanden till varandra bör bygga på proletär internationalism och ömsesidigt bistånd.

Det hör till kommunisternas fina egenskaper att deras handlingar står i samklang med deras ord. Det enda riktiga sättet att bevara och stärka enheten mellan broderpartier ligger i att de verkligen håller fast vid och inte bryter den proletära internationalismens principer och verkligen följer och inte undergräver de principer som är vägledande för förhållandena mellan broderpartier – och gör detta inte bara i ord utan, vad ännu viktigare är, i handling.

Om principen om oavhängighet och jämlikhet ska gälla i förhållandena mellan broderpartier, är det otillåtligt för något parti att ställa sig självt över andra, att ingripa i deras inre angelägenheter och att inta en patriarkalisk hållning i förhållande till dem.

Om det har fastställts att det inte finns några ”överordnade” och ”underordnade” i förhållandena broderpartier emellan, är det absolut otillåtligt att påtvinga andra broderpartier sitt gemensamma partis program, resolutioner och linje såsom det ”gemensamma programmet” för den internationella kommunistiska rörelsen.

Om principen att uppnå enighet genom rådplägning fastställts i förhållandena mellan broderpartierna, bör man inte framhäva ”vem som är i majoritet” och ”vem som är i minoritet” och bygga på en så kallad majoritet i syfte att tvinga igenom sin egen felaktiga linje och genomföra en sekteristisk och splittrande politik.

Om det är överenskommet, att meningsskiljaktigheter mellan broderpartierna ska lösas genom överläggningar mellan partierna, bör inte andra broderpartier offentligen angripas och namnges i tal av partiledare, i resolutioner och uttalanden på ens egna kongresser eller på andra partikongresser o.s.v. Än mindre bör de ideologiska meningsskiljaktigheterna mellan broderpartier utvidgas till de statliga relationernas område.

Vi anser att det under nuvarande förhållanden, då meningsskiljaktigheter förekommer inom den internationella kommunistiska rörelsen, är särskilt viktigt att betona kravet på strikt fasthållande vid de i Deklarationen och Uttalandet utformade principerna, som är vägledande för förhållandet mellan broderpartierna.

Då det rör sig om förhållandena mellan broderpartier och broderländer är frågan om de sovjetisk-albanska förhållandena för närvarande av största vikt. Här är det fråga om det rätta sättet att behandla ett broderparti och ett broderland och huruvida de i Deklarationen och Uttalandet fastslagna principer som vägleder förhållandena mellan broderpartier och broderländer ska följas. Den riktiga lösningen av denna fråga är en sak av stor principiell vikt för bevarandet av det socialistiska lägrets och den internationella kommunistiska rörelsens enhet.

Hur man ska behandla Arbetets parti i Albanien, ett marxist-leninistiskt broderparti, är en fråga. Hur man ska behandla den jugoslaviska revisionistklicken, som förrätt marxism-leninismen, är en helt annan fråga. Dessa bägge väsensskilda frågor får under inga förhållanden ställas i jämbredd.

Ert brev säger att ni ”inte uppger hoppet om att förhållandena mellan SUKP och Arbetets parti i Albanien ska kunna förbättras”, men samtidigt fortsätter ni att angripa de albanska kamraterna för vad ni kallar ”splittringsverksamhet”. Detta är en klar självmotsägelse, som på intet sätt bidrar till att lösa problemet med förhållandena mellan Sovjetunionen och Albanien.

Vem är det, som vidtagit splittringsåtgärder i de sovjetisk-albanska förhållandena?

Vem är det, som utvidgat de ideologiska meningsskiljaktigheterna mellan de sovjetiska och albanska partierna till de statliga förbindelsernas område?

Vem är det, som inför fienden blottat meningsskiljaktigheterna mellan de sovjetiska och albanska partierna och mellan de två länderna?

Vem är det, som öppet uppmanat till förändringar i parti- och statsledningen i Albanien?

Allt detta är uppenbart och klart för hela världen.

Är det verkligen möjligt att de ledande kamraterna i SUKP inte känner sitt ansvar för den allvarliga försämring som skett i förhållandena mellan Sovjetunionen och Albanien?

Vi uttalar ännu en gång vår uppriktiga förhoppning att de ledande kamraterna i SUKP ska iaktta de principer som är vägledande för förhållandena mellan broderpartier och broderländer och ta initiativet till att söka ett effektivt sätt att förbättra de sovjetisk-albanska förbindelserna.

Kort sagt, frågan om hur förbindelserna mellan broderpartier och broderländer ska skötas måste tas allvarligt. Strängt fasthållande vid de principer som är vägledande för förhållandena mellan broderpartier och broderländer är enda sättet att med kraft slå tillbaka sådant förtal som det imperialisterna och reaktionärerna sprider om ”Moskvas hand”.

Proletär internationalism krävs av alla partier utan undantag, vare sig de är små eller stora, befinner sig vid makten eller inte. De större partierna och de partier som har makten bär emellertid ett särskilt stort ansvar i detta avseende. Den serie av nedslående företeelser som förekommit i det socialistiska lägret under senaste tiden har skadat inte bara de berörda partierna utan också folkmassornas intressen i deras länder. Detta är ett stående bevis för, att de större länderna och partierna behöver hålla i minnet Lenins uppmaning att aldrig begå felet att förfalla till stormaktschauvinism.

Kamraterna i SUKP säger i sitt brev att ”Sovjetunionens kommunistiska parti aldrig tagit och aldrig kommer att ta ett enda steg, som kan utså fiendskap bland vårt lands folk till det kinesiska broderfolket eller andra folk”. Här önskar vi inte att gå tillbaka och räkna upp de

många obehagliga händelser som skett i det förflutna, vi önskar bara att kamraterna i SUKP i sitt framtida handlande ska hålla noga fast vid detta uttalande.

Under de senaste åren har vårt partis medlemmar och vårt folk visat den allra största behärskning inför en rad allvarliga händelser, vilka innebar överträdelser av de principer som är vägledande för förhållandena mellan broderpartier och broderländer och trots de många svårigheter och förluster som påtvingats oss. De kinesiska kommunisternas och det kinesiska folkets proletära internationalism har utstått ett svårt prov.

Kinas kommunistiska parti står orubbligt lojalt till den proletära internationalismen, upprätthåller och försvarar de i 1957 års Deklaration och 1960 års Uttalande fastställda principer som är vägledande för förhållandena mellan broderpartier och broderländer och bevarar och stärker enheten i det socialistiska lägret och den internationella kommunistiska rörelsen.

Frågan om kampen mot revisionismen, huvudfaran inom den internationella kommunistiska rörelsen, och kampen mot dogmatismen

23) För att förverkliga den internationella kommunistiska rörelsens, av broderpartierna enhälligt antagna gemensamma program, måste en kompromisslös kamp föras mot alla former av opportunisten, vilken är en avvikelse från marxismen-leninismen.

Deklarationen och Uttalandet framhåller, att revisionismen eller, med andra ord, högeropportunisten utgör huvudfaran inom den internationella kommunistiska rörelsen. Den jugoslaviska revisionismen är urtypen för modern revisionism.

Uttalandet framhåller särskilt:

De kommunistiska partierna har enhälligt fördömt den internationella opportunistens jugoslaviska variant, som är ett koncentrerat uttryck för de nutida revisionisternas ”teorier”.

Det säger i fortsättningen:

Ledarna för Jugoslaviens kommunisters förbund, som förrätt marxismen-leninismen och förklarat den föråldrad, ställde mot 1957 års Deklaration sitt antileninistiska revisionistiska program. De ställde JKF mot hela den internationella kommunistiska rörelsen, lösryckte sitt land från det socialistiska lägret, gjorde det beroende av den s.k. hjälpen från amerikanska och andra imperialister...

Uttalandet säger vidare:

De jugoslaviska revisionisterna bedriver undermineringsverksamhet mot det socialistiska lägret och den kommunistiska världsrörelsen. Under förevändning att bedriva en alliansfri politik utvecklar den en verksamhet som skadar enheten mellan alla fredsälskande krafter och stater.

Därför drar Uttalandet följande slutsats:

Det är fortfarande en nödvändig uppgift för marxismen-leninismens partier att ytterligare avslöja de jugoslaviska revisionisternas ledare och aktivt kämpa för att värna den kommunistiska rörelsen och arbetarrörelsen mot de jugoslaviska revisionisternas antileninistiska idéer.

Den fråga som här ställes är en viktig principfråga för den internationella kommunistiska rörelsen.

Helt nyss har Titoklicken offentligen förklarat att de fasthåller vid sitt revisionistiska program och sin antimarxist-leninistiska hållning till Deklarationen och Uttalandet.

Den amerikanska imperialismen och dess NATO-kompanjoner har givit ut tusentals miljoner amerikanska dollars på Titoklickens omvårdnad under lång tid. I ”marxistisk-leninistisk” kapprock och under ett ”socialistiskt lands” fana har Titoklicken tjänstgjort som den

amerikanska imperialismens specialavdelning för underminering av den internationella kommunistiska rörelsen och folkens i världen revolutionära sak.

Det är fullständigt grundlöst och i strid mot fakta att påstå att Jugoslavien visar ”definitiva positiva tendenser” att det är ”ett socialistiskt land” och att Titoklicken är en ”antiimperialistisk kraft”.

Vissa personer försöker nu att föra in den jugoslaviska revisionistklicken i den socialistiska gemenskapen och de internationella kommunistiska leden. Detta är uppenbarligen att slita sönder den överenskommelse som enhälligt träffades vid 1960 års möte med broderpartierna och är absolut otillåtligt.

Under de senaste åren har den revisionistiska strömningen översvämmat den internationella arbetarrörelsen och den internationella kommunistiska rörelsens erfarenheter och lärdomar har till fullo bekräftat slutsatsen i Deklarationen och Uttalandet, att revisionismen är huvudfaran inom den internationella kommunistiska rörelsen för närvarande. Vissa personer säger emellertid öppet att dogmatismen och inte revisionismen är huvudfaran, eller att dogmatismen inte är mindre farlig än revisionismen. Vad slags princip stödjer de sig på?

De som håller fast vid marxismen-leninismen och verkliga marxist-leninistiska partier måste sätta principerna i främsta rummet. De får inte schackra bort principer, godkänna en sak i dag och en annan i morgon, förespråka en sak den ena dagen och en annan den nästa.

Tillsammans med alla marxist-leninister kommer de kinesiska kommunisterna att fortsätta att föra en kompromisslös kamp mot den moderna revisionismen för att försvara marxismen-leninismens renhet och Deklarationens och Uttalandets principiella ståndpunkt.

Samtidigt som kommunister bekämpar revisionismen, som utgör huvudfaran inom den internationella kommunistiska rörelsen, måste de också bekämpa dogmatismen.

1957 års Deklaration säger att proletära partier ”bör bestämt hålla fast vid principen att kombinera ... marxismen-leninismens allmängiltiga sanning med revolutionens och uppbyggets speciella praktik i sina länder”.

Det vill säga:

Å ena sidan, är det nödvändigt att ständigt hålla fast vid marxismen-leninismens allmängiltiga sanning. Underlåtenhet att göra detta leder till högeropportunistiska eller revisionistiska misstag.

Å andra sidan, är det alltid nödvändigt att utgå från verkligheten, att upprätthålla intim kontakt med massorna, att ständigt summera erfarenheterna av masstriderna och att självständigt utarbeta och tillämpa en politik och taktik som passar förhållandena i det egna landet. Dogmatiska misstag begås om man underlåter att göra detta, om man mekaniskt kopierar ett annat kommunistiskt partis politik och taktik, blint underkastar sig andras vilja eller utan analys godtar ett annat kommunistiskt partis program och resolutioner som sin egen linje.

Vissa personer bryter nu mot denna grundläggande princip, som för länge sedan fastställdes i Deklarationen. Under förevändning att ”på ett skapande sätt utveckla marxismen-leninismen”, kastar de marxismen-leninismens allmängiltiga sanning åt sidan. Dessutom framställer de såsom ”allmängiltiga marxist-leninistiska sanningar” sina egna föreskrifter, som inte baserar sig på någonting annat än subjektiva gissningar och är skilda från både verkligheten och massorna, och de tvingar andra att utan villkor godta dessa föreskrifter.

Det är därför så många allvarliga företeelser har uppkommit inom den internationella kommunistiska rörelsen.

Om det revolutionära proletära partiet

24) En synnerligen viktig lärdom av den internationella kommunistiska rörelsens erfarenheter är, att revolutionens utveckling och seger är beroende av ett revolutionärt proletärt partis förekomst.

Det måste finnas ett revolutionärt parti.

Det måste finnas ett revolutionärt parti, som är uppbyggt i överensstämmelse med marxismen-leninismens revolutionära teori och revolutionära modell.

Det måste finnas ett revolutionärt parti, som är i stånd att förena marxismen-leninismens allmängiltiga sanning med revolutionens konkreta praktik inom det egna landet.

Det måste finnas ett revolutionärt parti, som är i stånd att nära förbinda ledningen med folkets breda massor.

Det måste finnas ett revolutionärt parti, som håller fast vid sanningen, rättar sina fel och vet hur kritik och självkritik skall bedrivas.

Endast ett sådant revolutionärt parti kan leda proletariatet och folkets breda massor så att de slår imperialismen och dess lakejer, vinner en grundlig seger i den nationella demokratiska revolutionen och vinner den socialistiska revolutionen.

Om ett parti inte är ett proletärt revolutionärt parti utan ett borgerligt reformistparti;

om det inte är ett marxist-leninistiskt parti utan ett revisionistiskt parti;

om det inte är ett proletariatets avantgardesparti utan ett parti, som hänger bourgeoisin i svansen;

om det inte är ett parti, som representerar proletariatet och alla arbetande människors intressen, utan ett parti, som representerar intressena hos arbetararistokratin;

om det inte är ett internationalistiskt parti utan ett nationalistiskt parti;

om det inte är ett parti, som kan använda sina hjärnor till att tänka för sig självt och genom grundläggande undersökningar och studier förvärva noggrann kännedom om utvecklingstendenserna inom de olika klasserna i sitt eget land och som vet hur det skall tillämpa marxismen-leninismens allmängiltiga sanning och förena den med den konkreta praktiken i sitt eget land, utan i stället är ett parti, som pladdrar efter vad andra säger, utan analys kopierar utländska erfarenheter, ränner än hit än dit alltefter som vissa personer i utlandet pekar med kommandostaven och har blivit en röra av revisionism, dogmatism och allting utom marxist-leninistiska principer;

då är ett sådant parti fullständigt ur stånd att leda proletariatet och massorna i revolutionär kamp, fullständigt ur stånd att vinna revolutionen och fullständigt ur stånd att uppfylla proletariatets stora historiska uppgift.

Detta är en fråga, som alla marxist-leninister, alla klassmedvetna arbetare och alla framstegsvänliga människor allestädes behöver ägna djup begrundan.

Frågan om den offentliga polemiken inom den internationella kommunistiska rörelsen

25) Det är marxist-leninisternas plikt att skilja mellan sanning och lögn rörande de meningsskiljaktigheter, som uppstått inom den internationella kommunistiska rörelsen. I det gemensamma intresset, att upprätthålla enhet för kamp mot fienden, har vi alltid talat för att problem ska lösas genom överläggningar mellan partierna och opponerat oss emot att man öppet fört ut meningsskiljaktigheterna inför fienden.

Som kamraterna i SUKP vet, har den offentliga polemiken inom den internationella kommunistiska rörelsen framkallats av vissa ledare i broderpartier och tvingats på oss.

Sedan en offentlig debatt framkallats borde den föras på demokratisk grund och med iakttagande av broderpartiernas jämställdhet samt genom att fakta framläggs och man resonerar ut om sakerna.

Eftersom vissa partiledare offentligen angripit andra broderpartier och framkallat en offentlig debatt, har de enligt vår mening varken orsak eller rätt att förbjuda de angripna broderpartierna att svara offentligt.

Eftersom vissa partiledare publicerat oräkneliga artiklar med angrepp på andra broderpartier, varför publicerar de inte i sin egen press de artiklar dessa partier skrivit som svar?

På senare tid har Kinas kommunistiska parti varit föremål för orimliga angrepp. Angriparna har satt igång en verklig klappjakt på och utan hänsyn till fakta tillverkat många anklagelser emot oss. Vi har i vår egen press publicerat dessa artiklar och tal, som angriper oss.

Vi har också i vår press i dess helhet publicerat sovjetledarens rapport vid Högsta sovjets sammanträde den 12 december 1962, Pravdas redaktionslednings artikel av den 7 januari 1963, det tal som hölls av ledaren för SUKP:s delegation vid Tysklands socialistiska enhetspartis 6:e kongress den 16 januari 1963 och Pravdas redaktionslednings artikel av den 10 februari 1963.

Vi har vidare publicerat hela texten i de bägge breven av den 21 februari och den 30 mars 1963 från SUKP:s Centralkommitté.

Vi har besvarat en del av artiklarna och talen i vilka broderpartierna angripit oss men har ännu inte svarat på andra. Vi har till exempel inte besvarat de många tal och artiklar som hållits och skrivits av kamraterna i SUKP.

Mellan den 15 december 1962 och den 8 mars 1963 skrev vi sju artiklar som svar till våra angripare.

Dessa artiklar är rubricerade: ”Arbetare i alla länder, förena er till kamp mot den gemensamma fienden.”

”Meningsskiljaktigheter mellan kamrat Togliatti och oss.”

”Leninismen och den moderna revisionismen.”

”Låt oss enas på grundval av Moskvadeklarationen och Moskvauttalandet.” *

”Varifrån kommer meningsskiljaktigheterna? – Ett svar till kamrat Thorez och andra kamrater.”

”Mera om meningsskiljaktigheterna mellan kamrat Togliatti och oss. – Några av leninismens viktigaste problem i världen av i dag.”

”En kommentar till Förenta staternas kommunistiska partis uttalande.” **

Förmodligen är det dessa artiklar ni avser, då ni i slutet av ert brev av den 30 mars anklagar den kinesiska pressen för att göra ”grundlösa angrepp” mot SUKP. Det är att ställa saken på huvudet när artiklar, som svarar våra angripare, betecknas som ”angrepp”.

---

* Denna och de 3 föregående ingår i samlingen [Låt oss enas på grundval av Moskvadeklarationen och Moskvauttalandet](#).

** Denna och de 2 föregående ingår i samlingen [Några av Leninismens viktiga problem i världen idag xxx](#)

Eftersom ni betecknar våra artiklar såsom ”grundlösa” och mycket dåliga, varför publicerar ni inte alla sju av dessa ”grundlösa angrepp”, på samma sätt som vi publicerat era artiklar, och låter sovjetkamraterna och sovjetfolken tänka för sig själva och avgöra vem som har rätt och vem som har fel? Ni är naturligtvis berättigade att punkt för punkt vederlägga dessa artiklar, som ni anser såsom ”grundlösa angrepp”.

Ehuru ni kallar våra artiklar ”grundlösa” och våra argument felaktiga, talar ni inte om för sovjetfolken vilka våra argument verkligen är. Detta handlingsätt kan knappast betecknas såsom uttryck för en allvarlig inställning till diskussionen om problem broderpartierna emellan, till sanningen eller till massorna.

Vi hoppas att den offentliga debatten broderpartierna emellan kan stoppas. Detta är ett problem som måste behandlas i överensstämmelse med principerna om oavhängighet, jämställdhet och uppnående av enighet genom överläggningar broderpartierna emellan. I den internationella kommunistiska rörelsen har ingen rätt att sätta igång angrepp, när han så önskar, eller att beordra ”slut på den öppna polemiken”, när helst han önskar hindra den andra parten att svara.

Det är bekant för kamraterna i SUKP att vi, för att skapa en gynnsam atmosfär för inkallandet av mötet med broderpartierna, beslutat att från och med den 9 mars 1963 och tills vidare låta anstå med offentliga svar mot oss av kamrater i broderpartier. Vi förberhåller oss rätten att svara offentligt.

I vårt brev av den 9 mars sade vi att det, vad frågan om den offentliga debattens avbrytande beträffar, ”är nödvändigt att våra båda partier och de berörda broderpartierna ska hålla en viss diskussion och uppnå en överenskommelse som är rättvis och godtagbar för alla”.

Det ovanstående är våra åsikter rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje och några därmed sammanhängande principfrågor. Vi hoppas, att, såsom vi antydde i början av detta brev, det öppenjärtiga framläggandet av våra åsikter ska främja den ömsesidiga förståelsen. Kamrater kan naturligtvis gilla eller ogilla dessa åsikter. Enligt vår mening är dock de frågor, vi här diskuterar; de avgörande frågor som den internationella kommunistiska rörelsen måste uppmärksamma och lösa. Vi hoppas att alla dessa frågor och även de som tagits upp i ert brev ska bli grundligt diskuterade under överläggningarna mellan våra bägge partier och vid mötet med representanter för alla broderpartierna.

Dessutom finns det andra frågor av gemensamt intresse, t.ex. kritiken av Stalin och några viktiga principalsaker beträffande den internationella kommunistiska rörelsen, vilka togs upp vid SUKP:s 20:e och 22:a kongresser, och vi hoppas att det även i dessa frågor ska ske ett uppriktigt meningsutbyte vid överläggningarna.

Med hänsyn till överläggningarna mellan våra båda partier föreslog vi i vårt brev av den 9 mars, att kamrat Chrusjtjov skulle komma till Peking. Om detta inte skulle passa, föreslog vi att en annan ansvarig kamrat i SUKP:s Centralkommitté skulle leda en delegation till Peking eller att vi skulle sända en delegation till Moskva.

Eftersom ni i ert brev av den 30 mars förklarar att kamrat Chrusjtjov inte kan komma till Kina och eftersom ni inte uttryckt någon önskan att sända en delegation till Kina, har Kinas kommunistiska partis Centralkommitté beslutat att sända en delegation till Moskva.

I ert brev av den 30 mars inbjöd ni kamrat Mao Tse-tung att besöka Sovjetunionen. Så tidigt som den 23 februari angav kamrat Mao Tse-tung i sitt samtal med sovjetambassadören i Kina klart orsaken till att han för närvarande inte är beredd att besöka Sovjetunionen. Ni var väl medvetna härom.

Då en ansvarig kamrat i Kinas kommunistiska partis Centralkommitté den 9 maj mottog sovjetambassadören i Kina informerade han er om, att vi skulle sända en delegation till Moskva i mitten på juni. Senare förklarade vi, i överensstämmelse med SUKP:s Centralkommittés begäran, oss överens om att uppskjuta överläggningarna mellan våra båda partier till den 5 juli.

Vi hoppas uppriktigt att överläggningarna mellan de kinesiska och sovjetiska partierna ska ge positivt resultat och bidra till förberedelserna för inkallandet av mötet med alla kommunistiska partier och arbetarpartier.

Det är nu mera än någonsin nödvändigt för alla kommunister att enas på marxismen-leninismens och den proletära internationalismens grund samt på grundval av Deklarationen och Uttalandet som broderpartierna enhälligt antagit.

Tillsammans med marxist-leninistiska partier och revolutionära folk världen över kommer Kinas kommunistiska parti att fortsätta sina outtröttliga bemödanden att hävda det socialistiska lägrets och den internationella kommunistiska rörelsens intressen, de undertryckta folkens och nationernas frigörelse och kampen mot imperialismen och för världsfreden.

Vi hoppas, att händelser, som bedrövar dem som är oss nära och kära och endast glädjer fienden, inte på nytt skall förekomma inom den internationella kommunistiska rörelsen i framtiden.

De kinesiska kommunisterna tror fullt och fast att marxist-leninisterna, proletariatet och de revolutionära folken överallt ska enas fastare, övervinna alla svårigheter och vinna ännu större segrar i kampen mot imperialismen och för världsfreden, liksom i kampen för all världens folks revolutionära mål och för den internationella kommunismens sak.

Arbetare i alla länder, förena er! Arbetare och undertryckta folk och nationer i hela världen, förena er! Bekämpa vår gemensamme fiende!

Med kommunistiska hälsningar
Kinas Kommunistiska Partis Centralkommitté

Uttalande av Kinas kommunistiska partis Centralkommitté (1 juli 1963)

1) Enligt den överenskommelse som träffats mellan Kinas kommunistiska parti och Sovjetunionens kommunistiska parti ska de båda partierna inleda överläggningar i Moskva den 5 juli.

KKP:s Centralkommitté har beslutat att dess delegation vid dessa överläggningar ska ha följande sammansättning:

Delegationsledare: Teng Hsiao-ping, KKP:s Centralkommittés generalsekreterare.

Vice delegationsledare: Peng Chen, ledamot av KKP:s Centralkommittés politiska byrå och sekretariat.

Delegationsmedlemmar: Kang Sheng, suppleant i KKP:s Centralkommittés politiska byrå och medlem av Centralkommitténs sekretariat; Yang Shang-kun, suppleant i KKP:s Centralkommittés sekretariat; Liu Ning-I, ledamot av KKP:s Centralkommitté; Wu Hsiu-chuan, ledamot av KKP:s Centralkommitté, och Pan Tzu-li, suppleant i KKP:s Centralkommitté.

2) KKP:s Centralkommitté har instruerat sin delegation att den under överläggningarna med SUKP ska stå fast vid vårt partis konsekventa ståndpunkt och att orubbligt hålla på principerna och enheten. Den bör klargöra vårt partis synpunkter på den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje och på några därmed sammanhängande principfrågor i överensstämmelse med det svarsbrev som KKP:s Centralkommitté den 14 juni översände till SUKP:s Centralkommitté. Den ska beslutsamt försvara marxismen-leninismens grundläggande principer och de revolutionära principerna i 1957 års Deklaration och 1960 års Uttalande. Den ska trygga det socialistiska lägrets och den internationella kommunistiska rörelsens enhet, och den ska försvara allt som tjänar de förtryckta folkens och nationernas befrielse, kampen mot imperialismen, kampen för världsfreden samt den proletära världsrevolutionen.

3) KKP:s Centralkommittés brev av den 14 juni var ett svar på SUKP:s Centralkommittés brev av den 30 mars. I sitt brev framlade SUKP:s Centralkommitté systematiskt sina åsikter i frågan om den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje och anklagade oss för att ”rikta grundlösa angrepp” på SUKP. I sitt svar klargjorde KKP:s Centralkommitté i sin tur sina åsikter och framlade sina förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje och några därmed sammanhängande principfrågor. Detta var endast naturligt och befrämjade ett grundligt meningsutbyte i överläggningarna mellan de kinesiska och sovjetiska partierna.

Det är högst beklagligt att SUKP:s Centralkommitté, tvärtemot vad KKP:s Centralkommitté gjort, icke publicerat den andra partens brev i sina tidningar och icke låtit sina partimedlemmar och sitt folk få kännedom om KKP:s åsikter. SUKP:s Centralkommittés uttalande av den 18 juli, resolutionen från SUKP:s Centralkommittés plenum den 21 juni och kamrat Chrusjtjovs tal vid SUKP:s Centralkommittés plenum beskrev KKP:s Centralkommittés konstruktiva synpunkter såsom ”grundlösa och smädliga... angrepp”, förklarade att de ”kategoriskt avvisade dem” samt inledde direkta och orimliga angrepp mot KKP. Därefter krävde Sovjetunionens regering att fem personer – personal tillhörande kinesiska ambassaden i Sovjetunionen eller kinesiska forskare där – skulle hemkallas och utsträckte därmed de ideologiska meningsskiljaktigheterna mellan de två partierna till de statliga relationernas område.

KKP: s Centralkommitté är nödsakad att med allvar framhålla att den serie av åtgärder som vidtagits av SUKP:s Centralkommitté och ledare utgör ett betänkligt steg till en ytterligare försämring av de kinesisk-sovjetiska relationerna och åvägabringande av en splittring i den internationella kommunistiska rörelsen.

Med hänsyn till att överläggningar mellan de kinesiska och sovjetiska partierna snart ska inledas, vill KKP:s Centralkommitté icke för närvarande svara på de angrepp som SUKP:s Centralkommitté och ledare gjort på vårt parti men förbehåller sig rätten att svara.

4) Trots de steg som SUKP:s Centralkommitté och ledare tagit till en ytterligare försämring av relationerna mellan de kinesiska och sovjetiska partierna och mellan de bägge länderna, kommer KKP:s Centralkommitté likväl att på fastställd tid sända sin delegation till Moskva för överläggningarna mellan de kinesiska och sovjetiska partierna. Den gör detta i de kinesiska och sovjetiska partiernas och folkens gemensamma intresse, i det socialistiska lägrets och den internationella kommunistiska rörelsens gemensamma intressen och i överensstämmelse med sin konsekventa inställning, att stå fast i princip, stärka enheten, undanröja meningsskiljaktigheterna och föra gemensam kamp mot fienden.

KKP: s Centralkommitté hoppas uppriktigt att överläggningarna mellan de kinesiska och sovjetiska partierna ska ge positiva resultat, att de kinesisk-sovjetiska relationerna ska förbättras och den internationella kommunistiska rörelsens enhet stärkas – allt på marxism-leninismens och de i 1957 års Deklaration och 1960 års Uttalande fastställda revolutionära principernas grund samt på grundval av principerna om oberoende och jämlikhet och principen om att samstämmighet broderpartier emellan ska uppnås genom överläggningar. Detta är vad alla kommunister och all världens revolutionära folk gemensamt eftersträvar.

Uttalande av Kinas kommunistiska partis Centralkommitté (5 juli 1963)

Kinas kommunistiska parti har fått kännedom om det uttalande som den 4 juli utsändes av Sovjetunionens kommunistiska partis Centralkommitté.

Kinas kommunistiska partis Centralkommitté kan inte godtaga de förvrängningar av och anklagelser och angrepp emot innehållet i KKP: s Centralkommittés uttalande av den 1 juli, vilka förekommer i detta uttalande från SUKP: s Centralkommitté.

Eftersom KKP:s delegation just är redo att avresa till Moskva för överläggningarna mellan de kinesiska och sovjetiska partierna har KKP:s Centralkommitté instruerat delegationen att vid överläggningarna göra de nödvändiga kommentarerna till SUKP: s Centralkommittés förvrängningar, anklagelser och angrepp.

Trots att SUKP:s Centralkommitté den 4 juli ännu en gång gjort ett uttalande av detta slag, har KKP:s Centralkommitté i överensstämmelse med sin konsekventa inställning, att till fromma för den gemensamma kampen emot fienden stå fast i princip och vid att stärka enheten och undanröja meningsskiljaktigheterna till förmån för den gemensamma kampen mot fienden, instruerat delegationen att vid överläggningarna visa största tålamod och göra sig största möda att stärka såväl enheten mellan de kinesiska och sovjetiska partierna och de båda länderna som enheten inom det socialistiska lägret och den internationella kommunistiska rörelsen på marxism-leninismens och den proletära internationalismens grund samt på grundval av 1957 års Deklaration och 1960 års Uttalande.

KKP:s Centralkommitté hoppas att utgången av överläggningarna mellan de kinesiska och sovjetiska partierna ska vara till fördel för förberedelserna till inkallandet av ett möte med representanter för samtliga kommunistiska partier och arbetarpartier och till förmån även för den stora kamp som folken i hela världen för mot imperialismen och för världsfreden, nationell befrielse, folkdemokrati och socialism.

Uttalande av Kinas kommunistiska partis Centralkommitté (10 juli 1963)

Sovjetunionens kommunistiska partis Centralkommitté utsände den 9 juli ett uttalande i vilket den sammankomst som olika institutioner i Peking höll för att välkomna de fem kamrater som hemkallats till följd av sovjetregeringens oersonliga krav, anklagades såsom ett försök att hos det kinesiska folket framkalla ovänskapliga känslor mot Sovjetunionen och förvärra läget ifråga om överläggningarna mellan KKP och SUKP. Uttalandets slutsats var att ”en medveten kampanj bedrivs” i Kina ”för att allvarligt tillspetsa de sovjetisk-kinesiska relationerna utan hänsyn till de farliga konsekvenserna av denna politik”.

Överläggningarna mellan KKP och SUKP pågår för närvarande, och folk har rätt att förvänta att de kinesisk-sovjetiska meningsskiljaktigheterna därvid skall diskuteras lugnt. Vi väntade oss sannerligen inte att SUKP:s Centralkommitté skulle anse det nödvändigt att utlösa ett nytt offentligt angrepp mot KKP och därmed tvinga oss att ge ett offentligt svar. Vi kan inte annat än beklaga detta sakernas tillstånd.

Anklagelsen mot KKP i SUKP:s Centralkommittés uttalande är fullständigt oberättigad. Kommunisterna måste visa respekt för fakta och vara resonliga. Vem är det som har vidtagit en hel rad av åtgärder till försämrande av förhållandet mellan Kina och Sovjetunionen såväl före som under de kinesisk-sovjetiska överläggningarna och därmed tillspetsat läget beträffande överläggningarna?

KKP:s Centralkommittés brev av den 14 juni var ett svar på SUKP:s Centralkommittés brev av den 30 mars. SUKP:s Centralkommitté tog i sitt brev upp frågan om den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje och redogjorde systematiskt för sina egna synpunkter. Då SUKP:s Centralkommitté tagit upp denna fråga, som ju är mycket viktig, var det givetvis nödvändigt för KKP:s Centralkommitté att systematiskt klarlägga sina egna synpunkter på den. Ehuru vi inte var överens med de synpunkter som SUKP:s Centralkommitté utvecklat i sitt brev, publicerar vi det icke dess mindre samtidigt i dess helhet, för att inför våra partimedlemmar och det kinesiska folket bekantgöra SUKP:s Centralkommittés åsikt. Detta anser vi vara en normal inställning som bör intas då det gäller förhållandet mellan broderpartier. Den är också till nytta för den ömsesidiga förståelsen och tilliten mellan folken i Kina och Sovjetunionen och till nytta för avlägsnandet av meningsskiljaktigheterna och enhetens stärkande. SUKP:s Centralkommitté underlät emellertid inte blott att publicera KKP:s Centralkommittés svarsbrev utan stämplade det dessutom i ett antal resolutioner och uttalanden samt tal av sina ledare såsom ett ”smädligt och grundlöst angrepp” mot SUKP. Är det inte i sig självt att förtala KKP, när man vägrar att låta folk veta vad vårt svarsbrev verkligen sade och samtidigt förbittrat angriper brevet såsom ”förtal” mot SUKP och ställer till ett oerhört oväsen om det?

SUKP:s Centralkommittés brev av den 30 mars spreds av sovjetiska institutioner och deras personal i Kina innan det publicerades i den kinesiska pressen. Vid tidigare tillfällen har de spritt dokument från SUKP-ledare och SUKP:s Centralkommittés organ i vilka KKP namngivits och angripits. Det är otänkbart att de sovjetiska kamraterna gillade innehållet i dessa dokument. Naturligtvis ogillade vi det. Men vi har alltid hävdats att det är fullt normal och ömsesidig verksamhet som utövas då en socialistisk stats i en annan stationerade institutioner och deras personal sprider sin egen regerings och sitt eget partis offentliga dokument, och följaktligen har vi aldrig ingripit mot dylik verksamhet. Icke dess mindre betraktar SUKP:s Centralkommitté den normala verksamhet som kinesiska institutioner och deras personal i Sovjetunionen utövat genom att sprida KKP:s Centralkommittés svarsbrev såsom ett brott mot den sovjetiska suveräniteten och inblandning i Sovjetunionens inre angelägenheter. En dylik logik är absolut ohållbar. Om den vore riktig, skulle ju Kina för länge sedan ha blivit en stat utan suveränitet. Det är löjligt av sovjetregeringen att kräva återkallande av de ifrågasvarande personerna av det skälet att kinesiska institutioner och deras personal i Sovjetunionen spritt KKP:s Centralkommittés svarsbrev. Kina sätter för sin del värde på den kinesisk-sovjetiska enheten och avhåller sig från att vidta motsvarande åtgärder mot sovjetiska institutioner och deras personal i Kina. Kinas självbehärskning är uppenbar för alla. De berörda kinesiska institutionerna höll ett möte i Peking för att välkomna de fem kamrater som hemkallats till följd av sovjetregeringens oresonliga begäran, för att förklara fakta och ge uttryck åt sin önskan att stärka den kinesisk-sovjetiska enheten. Detta var det minsta Kina kunde göra inom ramen för sina suveränitetsrättigheter, och det var också riktigt att göra det. Vi kan inte förstå varför SUKP:s Centralkommitté har gått så långt som till att godtyckligt angripa detta möte. Det är väl inte så att kamraterna i SUKP begär av oss att vi ska förklara dessa fem kamrater såsom icke önskvärda även i Kina?

KKP och SUKP är jämlikar, och ingen verklig enhet kan vinnas genom att inta en hållning som innebär att ”ämbetsmannen får bränna ner hus samtidigt som han förbjuder folket att ens tända sina lampor”. KKP:s konsekventa ståndpunkt beträffande de kinesisk-sovjetiska meningsskiljaktigheterna är: stå fast vid principerna, stärk enheten, avlägsna meningsskiljaktigheterna och för gemensam kamp mot fienden. Vi lever som vi lär, och våra handlingar är ett med våra ord. Anledningen till bekymmer ger för närvarande snarare det faktum att SUKP:s Centralkommitté icke blott utvidgar de ideologiska meningsskiljaktigheterna mellan det kinesiska och det sovjetiska partiet till de statliga

relationernas område utan också är i färd med att piska upp en kampanj mot Kina över hela Sovjetunionen genom möten och resolutioner i partiorganisationerna på olika nivåer och medelst oräkneliga tal och artiklar. Folk kan inte undgå att fråga hur långt kamraterna i SUKP är beredda att utsträcka de kinesisk-sovjetiska meningsskiljaktigheterna?

Enhet mellan KKP och SUKP och mellan Kina och Sovjetunionen ligger i folkets grundläggande intresse i bägge länderna. För närvarande hoppas våra kamrater och vänner i hela världen att de kinesisk-sovjetiska överläggningarna ska ge positiva resultat och att den kinesisk-sovjetiska enheten ska bevaras och stärkas. Endast de amerikanska imperialisterna, reaktionärerna i alla länder och Titos renegatgrupp hoppas på ett misslyckande för de kinesisk-sovjetiska överläggningarna och på en splittring mellan KKP och SUKP. Den kinesisk-sovjetiska enheten är av allra största betydelse. Vi får aldrig göra någonting som smärtar dem som står oss nära och är oss kära och glädjer fienden. Vi hoppas uppriktigt att kamraterna i SUKP ska förena sig med oss i strävan att undanröja meningsskiljaktigheterna, stärka enheten och föra gemensam kamp mot fienden på marxismen-leninismens och den proletära internationalismens grund och på grundval av 1957 års Deklaration och 1960 års Uttalande.

Vi vill enhet, inte splittring (13 juli 1963)

Ledarartikel i Folkets Dagblad den 13 juli 1963

Överläggningarna mellan de kinesiska och sovjetiska partierna pågår nu. I överensstämmelse med Centralkommitténs instruktioner strävar Kinas kommunistiska partis delegation att uppnå positiva resultat av dessa överläggningar, visar största tålamod och gör sig den allra största möda för saken.

Enheten mellan de kinesiska och sovjetiska partierna och enheten mellan de bägge länderna är av synnerlig vikt. Den kinesisk-sovjetiska enheten påverkar hela världsläget. Folken i våra bägge länder kräver inträngande att denna stora enhet ska tryggas och stärkas, och detta är också alla kommunisters och alla revolutionära folks gemensamma önskan.

Kinas kommunistiska parti är fullt medvetet om sin historiska plikt. Vi ska göra allt som står i vår makt för att stå fast vid principerna, vid att avlägsna meningsskiljaktigheterna, stärka enheten och föra en gemensam kamp mot fienden.

Det är ingen hemlighet att det består ett antal viktiga principiella meningsskiljaktigheter mellan de kinesiska och sovjetiska partierna och inom den internationella kommunistiska rörelsen. Dessa meningsskiljaktigheter är av allvarlig karaktär. I huvudsak gäller de: huruvida revolution är önskvärd eller inte, huruvida marxismen-leninismens grundläggande principer ska följas eller inte och huruvida man ska stå fast vid de revolutionära principerna i 1957 års Deklaration och 1960 års Uttalande eller inte. Det är inte i överensstämmelse med fakta och gagnar inte strävandena att avlägsna meningsskiljaktigheterna, när man framställer saken som om dessa bestod mellan Kinas kommunistiska parti å ena och Sovjetunionens kommunistiska parti och hela den internationella kommunistiska rörelsen å andra sidan.

Det råder inga tvivel om att uppgiften att undanröja meningsskiljaktigheterna är ytterligt svår. Vi tror att de kan avlägsnas steg för steg och att enheten kan bevaras och stärkas men endast förutsatt att de kinesiska och sovjetiska partierna noggrant följer marxismen-leninismens grundläggande principer, håller fast vid de revolutionära principerna i 1957 års Deklaration och 1960 års Uttalande samt tillämpar metoden att överlägga på jämlikhetens grund och diskutera frågorna på ett kamratligt sätt.

Innan meningsskiljaktigheterna kan undanröjas är det nödvändigt att ha klart för sig vilka de är. I sitt brev av den 30 mars till Kinas kommunistiska partis Centralkommitté ställde

Sovjetunionens kommunistiska partis Centralkommitté frågan om den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje och klargjorde systematiskt sina åsikter. Det var mycket betydelsefullt att denna fråga ställdes. Ehuru vi inte delar SUKP: s Centralkommittés åsikter, tror vi likväl att SUKP:s Centralkommitté därvid handlade fullt riktigt och att detta främjade den ömsesidiga förståelsen. Vi har publicerat dess brev obeskuret på det att våra partimedlemmar och hela det kinesiska folket ska få kännedom om SUKP:s Centralkommittés åsikter.

Kommunister försmår att dölja sina åsikter. Eftersom SUKP:s Centralkommitté var den första att ställa frågan om den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje klargjorde KKP:s Centralkommitté i sitt svar av den 14 juni systematiskt sina egna åsikter och lade fram sina egna förslag i denna fråga, och den sade därvid klart att det var de sovjetiska kamraternas sak att avgöra vad de gillade eller ogillade. Vårt handlingssätt var likaledes, enligt principerna om oberoende, jämlikhet och ömsesidighet i förhållandet mellan partierna, fullt riktigt och ägnat att främja den ömsesidiga förståelsen och det stegvisa avlägsnandet av meningsskiljaktigheterna.

Vi måste beklaga att SUKP:s Centralkommitté icke blott underlåtit att publicera vårt brev och ge SUKP:s medlemmar och sovjetfolken kännedom om dess verkliga innehåll, utan tvärtom också riktat godtyckliga angrepp mot brevet i resolutioner och uttalanden och därmed rest allvarliga hinder i vägen för de kinesisk-sovjetiska överläggningarna innan de börjat.

SUKP:s Centralkommitté säger, att vårt brev ”godtyckligt uttolkar” 1957 års Deklaration och 1960 års Uttalande. Detta kan vi inte gå med på. Det finns objektiva mått på sanning och osanning. Vägran att låta folken veta hur KKP:s Centralkommittés svarsbrev tolkar Deklarationen och Uttalandet i förening med rasande angrepp mot KKP:s Centralkommitté såsom kättersk och avvikande från de sanna lärorna är nästan detsamma som att säga att den inte har någon som helst rätt att företa den nödvändiga uttolkningen av Deklarationen och Uttalandet på basis av marxismen-leninismens grundläggande principer. Om så är fallet, måste folk fråga: tror SUKP:s Centralkommitté att den har rätt att monopolisera tolkningen av Deklarationen och Uttalandet?

SUKP:s Centralkommitté säger att vårt brev innehåller ett ”grundlöst och smädligt angrepp” på sovjetpartiet. Vi kan inte godta den anklagelsen heller. Då någon anklagas för smädelse eller förtal är det som regel nödvändigt att lägga fram fakta till stöd för anklagelsen. Ligger det ens minsta grand av rättvisa i att gå på gång på gång fördöma KKP:s Centralkommitté för förtal utan att låta folket veta vad dess svarsbrev verkligen innehåller? Det som sannerligen förtjänar att kallas förtal är att dölja den andra partens åsikter samtidigt som man vanställer och angriper dessa.

Vårt brev av den 14 juni är uttryck för en allvarlig inställning. Vi hävdar att dess innehåll är riktigt. Hur man än ser på vårt brev är det förvisso inget fasansfullt monster och ingenting för en revolutionär att vara rädd för. Finns det något skäl att ställa till ett sådant oväsen om det? Det som är felaktigt kan ju inte stå sig i längden. Människor kan skilja mellan rätt och orätt. Om SUKP: s Centralkommitté anser att vårt brev har fel i allt, kan vi inte förstå varför den inte har publicerat brevet för det sovjetiska partiets medlemmar och sovjetfolket att läsa och därmed givit dem bevis för att KKP har fel och SUKP rätt.

Ehuru KKP:s Centralkommitté inte är överens med SUKP:s Centralkommittés synpunkter på den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje, betraktar vi dem dock inte helt enkelt som angrepp emot oss och avvisar dem inte av den orsaken. Diskussion är nödvändig just därför att åsikterna går isär. Om man överlägset avvisar den andra partens synpunkter innan diskussionen ägt rum, vad finns det då att diskutera? Det är beklagligt att SUKP:s Centralkommitté inför de kinesisk-sovjetiska överläggningarna i hastigt mod förklarade att

den "kategoriskt avvisade" KKP:s Centralkommittés synpunkter på den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje. Betyder inte ett sådant handlingssätt att man stänger dörren till förhandlingar innan de börjar? Ehuru vi helst vill tro att så inte är fallet, kan vi inte underlåta att framhålla att denna handling av SUKP:s Centralkommitté var synnerligen allvarlig.

Samtidigt använde SUKP:s Centralkommitté det förhållandet att kinesiska institutioner och kinesisk personal i Sovjetunionen såsom ett led i sin normala verksamhet spritt kopior av KKP:s Centralkommittés brev, såsom förevändning för sitt orimliga krav om hemkallande av ifrågavarande personer, och utvidgade därmed de ideologiska meningsskiljaktigheterna mellan de kinesiska och sovjetiska partierna till de statliga förbindelsernas område.

Trots dessa nedslående händelser inför de kinesisk-sovjetiska överläggningarna, värderar vi fortfarande den kinesisk-sovjetiska enheten och har avstått från att vidtaga åtgärder motsvarande sovjetregeringens oresonliga handling att begära återkallande av kinesisk personal och från att offentligt besvara de oberättigade anklagelser som SUKP:s Centralkommitté riktat mot vårt brev. Vi sände vår delegation till Moskva för överläggningar i avtalad tid. Vi hoppades att alla meningsskiljaktigheter mellan KKP och SUKP skulle diskuteras lugnt och att det kinesisk-sovjetiska förhållandet skulle förbättras när överläggningarna började.

Nu måste vi med tungt hjärta konstatera att händelserna utvecklats i en riktning motsatt den vi hoppats på. Sedan de kinesisk-sovjetiska överläggningarna började har SUKP:s Centralkommitté inte upphört med sina offentliga angrepp mot KKP. Ännu mer oroande är det faktum att ehuru vi å vår sida publicerat de på varandra följande uttalanden och det beslut vari SUKP:s Centralkommitté nagelfar oss, har den vägrat att publicera motsvarande uttalanden av KKP:s Centralkommitté och sålunda hindrat SUKP:s medlemmar och sovjetfolken att få kännedom om fakta. Med utnyttjande av detta sakernas tillstånd genomför SUKP:s Centralkommitté vidare över hela Sovjetunionen en kampanj mot KKP och hetsar upp stämningen bland sovjetfolket mot Kina genom möten och resolutioner i partiorganisationerna på olika nivåer samt medels ett stort antal artiklar i pressen. Med detta för ögonen är det fullt berättigat att folk bekymrat undrar om SUKP:s Centralkommitté önskar driva förhållandet mellan Kina och Sovjetunionen till bristningsgränsen.

Det måste öppet framhållas att det nuvarande läget är mycket allvarligt såsom följd av de steg SUKP:s Centralkommitté tagit till försämring av det kinesisk-sovjetiska förhållandet. Vi hoppas uppriktigt att kamraterna i SUKP ska sätta värde på den kinesisk-sovjetiska enheten och inte driva saken till sin spets. Det bör stå klart att idéer inte kan blockeras och att det är omöjligt att lösa ideologiska meningsskiljaktigheter medels diktat eller befallningar. Det går inte att betrakta sina egna ord som de sista och avgörande och vägra att låta andra yttra sig. Det var många människor som begick sådana dårskaper i det förflutna, och de misslyckades allesammans. Kan något gott komma av att upprepa sådana misstag?

Vi är marxist-leninister. Meningsskiljaktigheterna mellan KKP och SUKP kommer småningom att lösas om man troget följer marxismen-leninismens principer och de revolutionära principerna i Deklarationen och Uttalandet, i stället för att handla stick i stäv med dem, och om man verkligen behandlar andra parten som en jämlike i stället för att försöka sätta sig på honom. Om meningsskiljaktigheterna inte kan lösas i dag, kan de anstå till i morgon. Om de inte kan lösas i år, kan de vänta till nästa år.

Kinas kommunistiska parti tar hela läget i betraktande. Vi besparar oss inga ansträngningar i den proletära världsrevolutionens intresse. Kinas kommunistiska parti är tålmodigt. Vi har redan såsom vår allvarliga mening sagt att de frågor som behöver diskuteras mellan KKP och SUKP allesammans bör gås igenom på ett kamratligt sätt, punkt för punkt, fullständigt och i detalj. Vad de bägge partierna enas om, kan avgöras med en gång och en överenskommelse

ingås. Meningsskiljaktigheter, som inte omedelbart kan lösas, kan skjutas åsido i avvaktan på en senare uppgörelse. Om vi inte kan avsluta våra diskussioner vid ett möte, kan flera hållas, och våra partier kan hålla ytterligare bilaterala överläggningar. Nu som förr kommer Kinas kommunistiska parti inte att göra någonting som är till skada för den kinesisk-sovjetiska enheten.

KKP och SUKP och folken i Kina och Sovjetunionen har smitt en stor broderlig vänskap under långvariga revolutionära stormar, under det socialistiska uppbyggets förlopp och i kampen för kommunismens lysande ideal. Idag genomför imperialismen med Förenta staterna i spetsen febrilt sin aggressions- och krigspolitik. Den försöker strypa folkens revolutionära kamp och att slå sönder och förinta det socialistiska lägret, och den hotar allvarligt världens fred. Finns det någon anledning till att vi inte ska stå eniga mot ärkefienden?

Alla kommunister och revolutionära folk i hela världen hoppas nu ivrigt att de kinesisk-sovjetiska överläggningarna ska lämna positiva resultat och att den kinesisk-sovjetiska enheten ska bevaras och stärkas. Endast de av Förenta staterna anförda imperialisterna, reaktionärerna i alla länder och de moderna revisionisterna representerade av Titogruppen, räknar med att de kinesisk-sovjetiska överläggningarna ska misslyckas och splittring uppstå mellan KKP och SUKP. De underblåser lågorna, lägger bränsle på elden och gör sitt yttersta för att hetsa upp den ene mot den andre. Vi får inte svika de ivriga förhoppningarna hos våra kamrater och vänner i hela världen. Vi får inte falla i de amerikanska imperialisternas och deras medlöparens lömska fällor. Vår plikt är att stå fasta i princip, avlägsna meningsskiljaktigheterna, stärka enheten och föra en gemensam kamp mot fienden. Vi har inte rätt att kasta principerna över bord, vidga meningsskiljaktigheterna, skapa splittring och behandla fienden som en vän.

Än en gång riktar vi en uppriktig vädjan till kamraterna i SUKP att medverka i bemödandena för att överläggningarna mellan KKP och SUKP ska ge positiva resultat, att förbättra de kinesisk-sovjetiska förhållandena och stärka den internationella kommunistiska rörelsens solidaritet till förmån för den väldiga kamp som folken i hela världen för mot imperialismen och för världsfred, nationell befrielse, folkdemokrati och socialism.

Öppet brev från Sovjetunionens kommunistiska partis Centralkommitté till partiorganisationerna och alla kommunister i Sovjetunionen (14 juli 1963)

Kära kamrater!

SUKP:s centralkommitté anser det nödvändigt att vända sig till er med ett öppet brev för att redovisa sin inställning till den internationella kommunistiska rörelsens viktigaste frågor i samband med brevet från Kinas kommunistiska partis (KKP) centralkommitté av den 14 juni 1963.

Sovjetmedborgarna är väl medvetna om att vårt parti och vår regering, som ger uttryck åt hela sovjetfolkets vilja, inte sparar på ansträngningarna för att stärka den broderliga vänskapen med folken i alla de socialistiska länderna, också det kinesiska folket. Vi förenas av en gemensam kamp för kommunismens seger, vi har samma mål, samma strävan och förhoppningar.

Relationerna mellan våra partier var goda i många år. Men för en tid sedan framträdde allvarliga meningsskiljaktigheter mellan KKP å ena sidan och SUKP och de andra broderpartierna å den andra sidan. Uttalanden och aktioner av ledningen för Kinas kommunistiska parti, vilka undergräver sammanhållningen mellan våra partier och vänskapen mellan våra folk, inger för närvarande SUKP:s centralkommitté allt större bekymmer.

SUKP:s CK har för sin del gjort allt för att övervinna de svårigheter, som framträtt, och framlade sålunda i januari detta år förslag om att den öppna polemiken inom den kommunistiska rörelsen skulle inställas så att man lugnt och sakligt skulle kunna diskutera tvistefrågorna och lösa dem på basis av marxist-leninistiska principer. Detta förslag från SUKP fick alla broderpartiernas varma stöd. Därefter träffades överenskommelse om ett möte mellan representanter för SUKP och KKP, vilket nu äger rum i Moskva.

SUKP:s CK hade hoppats att de kinesiska kamraterna, liksom vi själva skulle visa god vilja och bidra till mötets framgång i våra folks intressen och för att stärka den kommunistiska rörelsens enhet. Vi beklagar därför att de kinesiska kamraterna, när överenskommelse om ett möte i Moskva mellan representanter för SUKP och KKP redan hade träffats och delegationerna utsetts samt tidpunkten för mötet fastställts, istället för att ta upp de föreliggande meningsskiljaktigheterna till diskussion under detta möte plötsligt ansåg det möjligt att öppet och inför hela världen inte bara redovisa de gamla meningsskiljaktigheterna utan också lägga fram nya beskyllningar mot SUKP och de andra kommunistiska partierna. Det tog sig uttryck i offentliggörandet av ett brev från KKP:s CK av den 14 juni i år, vilket ger en godtycklig tolkning av Deklarationerna från 1957 och 1960 års Moskvakonferenser samt förvränger de viktigaste satserna i dessa historiska dokument. Brevet från KKP:s CK innehåller ogrundade och förljugna angrepp mot vårt parti och övriga kommunistiska partier, mot 20:e, 21:a och 22:a kongressernas beslut och mot SUKP:s program.

Som ni känner till genom det uttalande av SUKP:s CK, som publicerades i tidningen Pravda den 19 juni i år, kom SUKP:s CK-presidium efter att ha studerat brevet till den slutsatsen, att ett offentliggörande av brevet från KKP:s CK av den 14 juni i sovjetpressen vid den tidpunkten var olämpligt. Ett offentliggörande av brevet skulle naturligtvis ha krävt ett offentligt svar från vår sida vilket skulle ha lett till en fortsatt tillspetsning av polemiken och till att lidelserna satts i svallning, varigenom relationerna mellan våra partier skulle ha försämrats. Det var särskilt olämpligt att då publicera brevet från KKP:s CK, eftersom det skulle hållas ett möte mellan representanter för SUKP och KKP, ett möte vars ändamål enligt vår åsikt är att genom en granskning av föreliggande meningsskiljaktigheter i en kamratlig

anda bidra till en bättre ömsesidig förståelse mellan våra båda partier när det gäller den nutida världsutvecklingens viktigaste frågor och till att skapa en gynnsam atmosfär för att förbereda och genomföra en konferens mellan representanter för alla kommunist- och arbetarpartier.

Samtidigt ansåg SUKP:s centralkommittés presidium det nödvändigt att låta medlemmarna av SUKP:s CK och alla deltagare i plenarsammanträdet få ta del av brevet från KKP:s CK och informerade dem dessutom om innebörden i meningsskiljaktigheterna mellan KKP:s ledning samt SUKP och andra marxist-leninistiska partier.

I en enhälligt antagen resolution godkände centralkommitténs plenum helt och fullt den politiska verksamhet, som SUKP:s CK-presidium samt förste sekreteraren i SUKP:s CK och ordföranden i Sovjetunionens ministerråd, kamrat N.S. Chrusjtjov, har bedrivit för att ytterligare sammansvetsa den kommunistiska världsrörelsens krafter, ävensom alla de konkreta aktioner och åtgärder som SUKP:s CK-presidium har vidtagit i sina relationer till Kinas kommunistiska partis centralkommitté.

SUKP:s CK-plenum gav CK:s presidium i uppdrag att vid mötet med KKP:s representanter oryggligt följa den linje som godkänts av vårt partis 20:e, 21:a och 22:a kongresser, den linje som godkänts på konferenserna mellan de kommunistiska partiernas representanter och kommit till uttryck i de båda Deklarationerna, en linje som helt har bekräftats av utvecklingen, av de internationella händelsernas gång. Efter att såsom grundlöst förtal kategoriskt ha tillbakavisat angreppen från Kinas kommunistiska partis CK mot vårt parti och andra kommunistiska partier, mot 20:e 21:a och 22:a kongressernas beslut och mot SUKP:s program, förklarade sig centralkommitténs plenum i överensstämmelse med hela vårt partis vilja berett och beslutet att konsekvent följa en kurs som går ut på att ena broderpartierna och övervinna föreliggande meningsskiljaktigheter. Plenarsammanträdet förklarade att vårt parti även i fortsättningen kommer att sträva efter att stärka enheten på basis av marxismen-leninismens och den socialistiska internationalismens principer samt en broderlig vänskap mellan SUKP och KKP till gagn för kampen för vår gemensamma sak.

Den senaste tidens händelser har tyvärr visat att de kinesiska kamraterna tolkar den återhållsamhet vi visat på sitt eget sätt. Vår uppriktiga strävan att undvika en tillspetsning av polemiken inom den kommunistiska rörelsen framställer de nära nog som en avsikt att dölja de kinesiska ledarnas åsikter för kommunisterna och det sovjetiska folket. De kinesiska kamraterna uppfattade vår självbehärskning som ett tecken på svaghet och började, i strid mot normerna för vänskapliga relationer mellan socialistiska brödraländer, att med all större fräckhet och ihärdighet i Moskva och andra städer i Sovjetunionen illegalt sprida brevet från KKP:s CK av den 14 juni, som tryckts i massupplaga på ryska. Ja, de kinesiska kamraterna nöjde sig inte med detta utan började att intensivt propagera för och distribuera detta brev och andra mot vårt parti riktade dokument över hela världen, varvid de inte har dragit sig för att använda imperialistiska förlag och byråer för denna distribution.

Saken förvärrades av att då Sovjetunionens utrikesministerium för Kinesiska folkrepublikens ambassadör i Sovjetunionen framhöll det otillåtliga i dylika handlingar, som grovt kränker vår stats suveränitet, så underlät de kinesiska representanterna inte bara att inställa dem utan förklarade demonstrativt att de betraktade det som sin rätt att fortsätta att sprida brevet i Sovjetunionen.

Den 7 juli, då mötet redan hade börjat i Moskva, hölls ett massmöte i Peking på vilket officiella representanter såsom hjältar hyllade de kinesiska funktionärer, som hade blivit utvisade från Sovjetunionen för illegal distribution av material innehållande angrepp mot vårt parti och sovjetregeringen. I det de hetsade upp ovänskapliga känslor och stämningar mot Sovjetunionen hos det kinesiska broderfolket försökte de officiella kinesiska representanterna på mötet gång på gång att bevisa sin rätt att kränka vår stats suveränitet och normerna för de

internationella förbindelserna. Den 10 juli utfärdade KKP:s CK en ny deklaration i vilken den rättfärdigade sådana handlingar och i själva verket försökte tillskansa sig rätten att blanda sig i Sovjetunionens inre angelägenheter, något som sovjetregeringen givetvis aldrig kommer att tillåta. Sådana aktioner medför oundvikligen försämrade relationer och kan endast åstadkomma skada.

I en ledarartikel den 13 juli riktade tidningen Jen Min Jih Pao upprepade angrepp mot vårt parti och misstolkade det faktum att sovjetpressen inte hade publicerat brevet från KKP:s CK av den 14 juni.

KKP-ledarnas öppet ovänskapliga handlingar, deras envisa strävan att tillspetsa polemiken inom den internationella kommunistiska rörelsen, deras medvetna förvrängningar av vårt partis ståndpunkt och den felaktiga tolkningen av de motiv, som föranledde oss att tills vidare avhålla oss från att offentliggöra brevet, tvingar oss att nu publicera brevet från KKP:s CK av den 14 juni 1963 och att ge en värdering av detta dokument.

Var och en som läser brevet från KKP:s CK ser bakom de braskande fraserna om enhet och sammanhållning ovänskapliga och förljugna utfall mot vårt parti och sovjetlandet, en strävan att förringa den historiska betydelsen av vårt folks kamp för kommunismens seger i Sovjetunionen och för fredens och socialismens triumf i hela världen. Detta dokument är fullt av direkta och förstuckna beskyllningar mot SUKP och Sovjetunionen. Brevets författare tillåter sig att komma med ovärdiga och för kommunister kränkande påhitt om "förräderi mot hela det internationella proletariats intressen och alla folk i världen" och om "avvikelse från marxismen-leninismen och den proletära internationalismen", de gör antydningar om "feghet gentemot imperialisterna", om "ett steg tillbaka i den historiska utvecklingen" och t.o.m. en "organisatorisk och moralisk avvärning av proletariatet och alla arbetande", liktydigt med att "tjäna uppgiften att restaurera kapitalismen" i vårt land. Hur kan man ha mage att säga något sådant om den store Lenins parti, om socialismens fosterland, om det folk som först i världen gjorde socialistisk revolution och försvarade dess stora vinningar i de hårdaste strider mot den internationella imperialismen och den inre kontrarevolutionen och som utförde underverk av hjältemod och uppoffring i kampen för att bygga upp kommunismen, samtidigt som det ärligt gör sin internationella plikt mot de arbetande människorna i hela världen.

I

I nästan ett halvt århundrade har sovjetlandet under kommunistiska partiets ledning kämpat för de marxist-leninistiska idéernas seger, till gagn för de arbetande människornas frihet och lycka på hela vår jord. Alltifrån de första dagarna av sovjetstatens tillvaro, då den store Lenin stod i ledningen för vårt land, och fram till den dag som idag är har vårt folk lämnat och fortsätter att lämna en osjälvisk och oerhört omfattande hjälp till alla folk, som kämpar för sin frigörelse från imperialismens och kolonialismens ok och för att bygga upp ett nytt liv.

Världshistorien känner inga andra exempel på att ett land i så stor skala har hjälpt andra länder att utveckla sin ekonomi, vetenskap och teknik.

Kinas arbetande folk och de kinesiska kommunisterna har i fullt mått fått del av sovjetfolkets och vårt partis broderliga solidaritet både under sin revolutionära kamp för fosterlandets befrielse och under det socialistiska uppbyggets år. Omedelbart efter det att Kinesiska folkrepubliken hade bildats slöt sovjetregeringen ett fördrag med Folk-Kinas regering om vänskap, allians och ömsesidigt bistånd, vilket är ett kraftfullt medel för att slå tillbaka imperialisternas anslag och utgör en fredsälskande faktor i Fjärran östern och hela världen.

Sovjetfolket har generöst låtit de kinesiska bröderna få del av alla sina mångåriga erfarenheter av socialistiskt uppbygge och sina rön inom vetenskapen och tekniken. Vårt land har gett och

ger en betydande hjälp för att utveckla Folk-Kinas näringsliv. Med Sovjetunionens aktiva bistånd har Folk-Kina byggt 198 industriföretag, företagsavdelningar och andra anläggningar med den modernaste utrustning. Med bistånd från vårt land har det i Kina skapats sådana nya industrigrenar som bil-, traktor- och flygindustrier etc. Sovjetunionen har till Kinesiska folkrepubliken överlämnat drygt 21.000 uppsättningar vetenskaplig och teknisk dokumentation, däribland mer än 1.400 projekt till storföretag. Vi har ständigt hjälpt Kina att stärka landets försvar och att skapa en modern försvarsindustri. Tusentals kinesiska specialister och arbetare har fått utbildning vid sovjetiska högskolor och på våra företag. Även nu fortsätter Sovjetunionen att ge Kinesiska folkrepubliken tekniskt bistånd med att bygga 88 industriella företag och anläggningar. Allt detta säger vi inte för att skryta utan endast därför att ledarna för KKP under den senaste tiden har strävat efter att förringa betydelsen av den sovjetiska hjälpen, och vi glömmer inte att Sovjetunionen i sin tur har mottagit nödvändiga varor från Kinesiska folkrepubliken.

Ännu för inte så länge sedan hade de kinesiska ledarna många riktiga saker att säga om vänskapen mellan Kinas och Sovjetunionens folk och enheten mellan SUKP och KKP, de gav ett högt betyg åt den sovjetiska hjälpen och uppmanade folket att lära sig av Sovjetunionens erfarenheter.

Kamrat Mao Tsetung yttrade år 1957: ”Under kampen för nationell frigörelse hade det kinesiska folket sovjetfolkets broderliga sympatier och stöd. Efter den kinesiska revolutionens seger fortsätter Sovjetunionen att lämna en allsidig och storslagen hjälp till det socialistiska uppbygget i Kina. Det kinesiska folket skall aldrig glömma allt detta.”

Man kan bara beklaga att de kinesiska ledarna har börjat glömma det.

Vårt parti och hela sovjetfolket gladdes sig åt det stora kinesiska folkets framgångar i uppbygget av ett nytt liv och var stolta över dem. I ett tal på en mottagning i Peking med anledning av Kinesiska folkrepublikens 10-årsdag yttrade kamrat N.S. Chrusjtjov: ”Det heroiska och hårt arbetande folket i Kina har under sitt ärorika kommunistiska partis ledning visat vad ett folk är kapabelt att uträtta när det tar makten i egna händer... Nu är det kinesiska folkets och Kinas kommunistiska partis framgångar allmänt erkända. Folken i Asien och Afrika ser hur och under vilket system folkens talanger och skapande krafter verkligen kan utvecklas, när ett folk kan demonstrera sin mäktiga skaparkraft i hela dess vidd och djup.”

Så förhöll det sig ända tills de kinesiska ledarna började avvika från den kommunistiska världsrörelsens gemensamma kurs.

I april 1960 rörde de kinesiska kamraterna öppet sina meningsskiljaktigheter med den kommunistiska världsrörelsen genom att publicera en artikelsamling med titeln ”Leve leninismen!”. Detta samlingsverk, som byggde på förvrängningar samt stympade och feltolkade satser ur kända arbeten av Lenin, innehöll teser som i grund och botten riktade sig mot grundvalarna i Deklarationen från 1957 års Moskvakonferens, vilken på KKP:s vägnar undertecknades av kamrat Mao Tsetung, mot den leninistiska politiken för fredlig samlevnad mellan stater med skilda samhällssystem, mot möjligheten av att förhindra ett världskrig i nuvarande epok, mot användandet av både fredliga och ickefredliga vägar för de socialistiska revolutionernas utveckling. KKP-ledarna började att söka påtvinga alla broderpartierna sina åsikter. När Fackliga världsfederationens generalråd i juni 1960 sammanträdde i Peking, sammankallade de kinesiska ledarna utan att broderpartiernas ledning visste om det en konferens mellan representanter för ett flertal partier, som då befann sig i Peking, och började öppet kritisera SUKP:s och de andra marxist-leninistiska partiernas ståndpunkter samt den Deklaration som hade antagits av Moskvakonferensen 1957. Dessutom tog de kinesiska kamraterna upp sina meningsskiljaktigheter med SUKP och de andra broderpartierna från öppen tribun i en partilös organisation.

Dessa åtgärder av KKP:s ledning väckte allvarlig oro hos broderpartierna. Med hänsyn härtill gjordes på de kommunistiska partiernas konferens i Bukarest 1960 ett försök att med KKP-ledarna diskutera de meningsskiljaktigheter som hade uppstått. Representanter för 50 kommunist- och arbetarpartier utsatte de kinesiska ledarnas åsikter och handlingar för kamratlig kritik och uppmanade dem att återgå till enhet och samarbete med den internationella kommunistiska rörelsen enligt principerna i 1957 års Moskvadeklaration. Tyvärr nonchalerade KKP-ledningen denna kamratliga hjälp och fortsatte att följa sin felaktiga kurs och att fördjupa sina meningsskiljaktigheter med broderpartierna.

I syfte att förhindra en sådan händelseutveckling föreslog SUKP:s CK att förhandlingar skulle hållas med Kinas kommunistiska partis centralkommitté. Dessa förhandlingar kom till stånd i Moskva i september 1960. Men inte heller då lyckades man övervinna de uppkomna meningsskiljaktigheterna, vilket berodde på att KKP:s delegation envist vägrade att lyssna på broderpartiets åsikt. Vid den konferens mellan representanter för 81 kommunist- och arbetarpartier, som hölls i november 1960, förkastade den absoluta majoriteten av broderpartierna KKP-ledningens felaktiga åsikter och föreställningar. Den kinesiska delegationen på denna konferens undertecknade Deklarationen först när det hade visat sig att den riskerade att bli fullständigt isolerad.

Nu står det helt klart att KKP:s ledare bara manövrerade när de satte sina namn under 1960 års Deklaration. Strax efter konferensen återupptog de propagandan för sin kurs och använde Albanska arbetspartiets ledning som sitt språkrör. Bakom ryggen på vårt parti igångsatte de en kampanj mot SUKP:s CK och sovjetregeringen.

I oktober 1961 gjorde SUKP:s CK nya försök att normalisera förbindelserna med KKP. Kamraterna N.S. Chrusjtjov, F.R. Kozlov och A.I. Mikojan hade samtal med kamraterna Chou En-lai, Peng Chen och andra ledande funktionärer som hade kommit till SUKP:s 22:a kongress. Kamrat N.S. Chrusjtjov gav den kinesiska delegationen en detaljerad redogörelse för SUKP:s centralkommittés ståndpunkt i de principfrågor som diskuterades på 22:a kongressen, och underströk vår ständiga strävan att stärka vänskapen och samarbetet med Kinas kommunistiska parti.

I sina brev av den 22 februari och den 31 maj 1962 framhöll SUKP:s CK för KKP:s centralkommitté de farliga följder som försvagningen av sammanhållningen inom den kommunistiska rörelsen kunde få för vår gemensamma sak. Vi föreslog då de kinesiska kamraterna att åtgärder skulle vidtas för att inte ge imperialisterna någon möjlighet att i sina intressen utnyttja de svårigheter som hade uppstått i de sovjetisk-kinesiska relationerna. SUKP:s CK föreslog också att effektivare åtgärder skulle vidtas i sådana frågor som utbytet av inrikespolitiska informationer och samordningen av broderpartiernas ståndpunkter i internationella demokratiska organisationer samt på andra områden.

Dessa brev och de övriga praktiska åtgärderna för att förbättra relationerna till KKP och Kinesiska folkrepubliken över hela linjen mötte emellertid inte något gensvar i Peking.

Innan Kinesiska folkrepublikens förre ambassadör i Sovjetunionen, kamrat Liu Hsiao, förra hösten lämnade Moskva hade SUKP:s CK-presidium ett långt samtal med honom. Under detta samtal tog medlemmarna av centralkommitténs presidium återigen ett initiativ för att stärka den kinesisk-sovjetiska vänskapen. Kamrat N.S. Chrusjtjov bad kamrat Liu Hsiao att till kamrat Mao Tsetung framföra vårt förslag: "Att bortse från alla dispyter och meningsskiljaktigheter och inte försöka utreda vem som har rätt och vem som har fel, inte rota i det förflutna utan inleda en ny, ren sida i våra relationer." Men vi fick inte ens ett svar på denna uppriktiga vädjan.

Samtidigt som KKP:s ledare fördjupade sina ideologiska meningsskiljaktigheter med broderpartierna började de överföra dem till relationerna mellan staterna. De kinesiska organen började inskränka Kinesiska folkrepublikens ekonomiska och kommersiella förbindelser med Sovjetunionen och de andra socialistiska länderna. På initiativ av Kinesiska folkrepublikens regering har Kinas handel med Sovjetunionen skurits ned med nästan 67 procent under de senaste tre åren; leveranserna av kompletta utrustningar har minskat till en 40-del av den tidigare volymen. Denna nedskärning har företagits på de kinesiska ledarnas initiativ. Vi beklagar att Kinesiska folkrepublikens ledning har slagit in på denna väg. Vi har alltid ansett och anser ännu att man bör fortsätta att utveckla de sovjetisk-kinesiska förbindelserna, att utveckla samarbetet. Det skulle vara till gagn för båda parterna, och framför allt för Folk-Kina som har fått stor hjälp från Sovjetunionen och de andra socialistiska länderna. Sovjetunionen har förut utvecklat omfattande förbindelser med Kina och strävar även idag efter att vidga dem och inte efter att skära ned dem. Man tycker att KKP:s ledning i första hand borde vinnlägga sig om att utveckla de ekonomiska förbindelserna med de socialistiska länderna. Men den har börjat verka i motsatt riktning utan hänsyn till de skador som dylika aktioner vållar Kinesiska folkrepublikens näringsliv.

De kinesiska ledarna har inte sagt sitt folk sanningen om vem som bär skulden till att dessa förbindelser inskränkts. Bland de kinesiska kommunisterna och t.o.m. bland allmänheten har det satts igång en bred propaganda, som syftar till att diskreditera SUKP:s utrikes- och inrikespolitik och uppamma sovjetfientliga stämningar.

SUKP:s CK har riktat de kinesiska kamraternas uppmärksamhet på dessa oriktiga handlingar. Vi har sagt de kinesiska kamraterna att folket inte skall eggas till att berömma eller fördöma det ena eller andra partiet på basis av dispyter och meningsskiljaktigheter som uppstår. Det står klart för varje kommunist att meningsskiljaktigheter mellan broderpartier inte är något mer än en temporär episod, under det att relationerna mellan folken i de socialistiska länderna nu etableras för evärdeliga tider.

De kinesiska ledarna har emellertid varje gång ignorerat de kamratliga varningarna från SUKP och fortsatt att tillspetsa de kinesisk-sovjetiska relationerna.

I slutet av 1961 började de kinesiska representanterna i internationella demokratiska organisationer att öppet söka påtvinga dessa sina felaktiga åsikter. Vid Världsfredsrådets session i Stockholm i december 1961 motsatte sig den kinesiska delegationen att en världskongress för fred och avrustning skulle inkallas. Under 1962 sattes verksamheten i Fackliga världsfederationen, Världsfreds rörelsen, Afro-asiatiska solidaritetsrörelsen, Demokratisk ungdoms världsfederation, Kvinnornas demokratiska världsförbund och många andra organisationer i fara genom de kinesiska representanternas splittringsaktioner. De opponerade sig mot att representanter för de afro-asiatiska solidaritetskommittéerna i de europeiska socialistiska länderna skulle få delta i den 3:e afro-asiatiska solidaritetskonferensen i Moshi. Den kinesiska delegationens ledare framhöll för de sovjetiska representanterna att "vita har inget att göra här". På journalistkonferensen i Djakarta försökte de kinesiska representanterna hindra sovjetiska journalister att delta som likaberättigade delegater med hänvisning till att Sovjetunionen – inte var ett asiatiskt land.

Det är underligt och förvånansvärt att de kinesiska kamraterna anklagade den överväldigande majoriteten på Kvinnornas nyligen hållna världskongress för splittringsverksamhet och en felaktig politisk linje, när vid voteringen om appellen till kvinnorna på alla kontinenter endast representanterna för två av de 110 länder, som var representerade på kongressen, röstade mot den, nämligen Kina och Albanien. Det ser sannerligen ut som om hela den mångmiljonhövdade armén av frihetsälskande kvinnor går i otakt och bara två marscherar rätt, håller takten!

Detta är i korthet historien om den kinesiska ledningens meningsskiljaktigheter med SUKP och andra broderpartier. Den visar att ledarna för KKP ställer upp sin särskilda linje mot den kommunistiska rörelsens gemensamma kurs och strävar efter att påtvinga den sitt diktat, sina djupt felaktiga åsikter i nutidens kardinalproblem.

II.

Vad är den verkliga innebörden i meningsmotsättningarna mellan KKP å ena sidan och SUKP och den internationella kommunistiska rörelsen å den andra? Den frågan ställer sig otvivelaktigt var och en som bekantar sig med brevet från KKP:s CK av den 14 juni.

Många teser i detta brev kan vid första anblicken väcka förvåning: vem är det egentligen de kinesiska kamraterna disputerar med? Finns det kommunister som opponerar sig mot socialistisk revolution t.ex. eller som inte anser det vara sin plikt att bekämpa imperialismen och stödja den nationella frihetsrörelsen? Varför kör KKP-ledningen fram dylika teser så envist?

Det kan också frågas varför det är omöjligt att acceptera de kinesiska kamraternas ståndpunkter i många viktiga problem så som de framlagts i deras brev. Tag t.ex. ett sådant kardinalproblem som krig och fred. I sitt brev talar KKP:s CK om fred och fredlig samlevnad.

Men saken är den att när de kinesiska kamraterna går till offensiv mot de marxist-leninistiska partiernas ståndpunkter i nutidens nyckelfrågor, så tillskriver de för det första SUKP och andra marxist-leninistiska partier åsikter som dessa partier aldrig har uttryckt och som de står främmande för; och för det andra försöker de att maskera sina felaktiga åsikter och oriktiga ståndpunkter genom att i ord erkänna formuleringar och principer som hämtats ur den kommunistiska rörelsens dokument. Att öppet framträda mot folkens kamp för fred och fredlig samlevnad mellan stater med skilda samhällssystem, mot avrustning osv. skulle vara detsamma som att avslöja sina ståndpunkter inför all världens kommunister och fredsälskande folk och stöta dem bort ifrån sig. Ju mer polemiken tillspetsas och ju klarare svagheten i KKP-ledningens ståndpunkt framstår, desto ivrigare tillgriper den därför ett sådant kamouflage. Om man inte beaktar denna metod hos de kinesiska kamraterna så kan det utifrån t.o.m. förefalla som om dispyten har antagit en skolastisk karaktär och som om saken gällde enskilda formuleringar, vilka ligger långt borta från de vitala problemen.

Men i själva verket är det frågor, som berör folkens vitala intressen, som står i medelpunkten för dispyten.

Det är frågorna om krig och fred, frågan om det socialistiska världssystemets roll och utveckling, det är frågorna om bekämpandet av "personkultens" ideologi och praktik, det är frågorna om den internationella arbetarrörelsens och den nationella frihetskampens strategi och taktik.

Dessa frågor har ställts av själva utvecklingen, av de djupgående förändringar, som har skett i de socialistiska länderna och över hela världen, förändringarna i styrkeförhållandet mellan socialismen och imperialismen under senare år, och av de nya möjligheterna för vår rörelse. Den kommunistiska rörelsen var tvungen att besvara dessa frågor och gjorde det också genom att utarbeta en generell linje, anpassad efter det nuvarande världsutvecklingsskedets betingelser och krav.

Det är de kommunistiska partiernas enhälliga uppfattning, att en oerhört betydelsefull roll härvid spelades av SUKP:s 20:e kongress, som inledde ett nytt skede i hela den kommunistiska rörelsens utveckling. Denna värdering skrevs in i 1957 och 1960 års deklamationer, dessa kollektivt utarbetade kommunistiska partidokument som formulerar den kommunistiska rörelsens allmänna politiska kurs i nuvarande epok.

Men KKP-ledarna har nu som motvikt härtill lanserat en annan kurs och deras ståndpunkter avviker allt mer från den kommunistiska rörelsens gemensamma linje i grundläggande frågor.

Det gäller framför allt frågan om krig och fred.

I bedömningen av **frågorna om krig och fred** och inställningen till deras lösning får det inte förekomma några oklarheter och reservationer – det gäller ju här folkens öden och hela mänsklighetens framtid.

SUKP:s CK anser det vara sin plikt att helt uppriktigt meddela partiet och folket, att det i frågorna om krig och fred har uppstått genomgripande, principiella meningsmotsättningar mellan ledningen för KKP å ena sidan och oss och den kommunistiska världsrörelsen å den andra. De bottenar i en motsatt inställning till sådana ytterst viktiga problem som möjligheten av att förhindra ett termonukleärt världskrig, den fredliga samlevnaden mellan stater med skilda samhällssystem och det ömsesidiga sambandet mellan kampen för freden och den revolutionära världsrörelsens utveckling.

Vårt parti har i beslut av de 20:e och 22:a kongresserna och den kommunistiska världsrörelsen har i de båda Deklarationerna ställt kampen för freden och för att förhindra en termonukleär världskatastrof som en uppgift av primär betydelse för kommunisterna. Vi bedömer styrkeförhållandet i världen realistiskt och drar därför slutsatserna att även om imperialismens natur inte har förändrats och krigsfaran inte är undanröjd, så är fredskrafterna, vilkas främsta bålverk är de socialistiska staternas mäktiga gemenskap, under nuvarande förhållanden kapabla att med gemensamma ansträngningar förhindra ett nytt världskrig.

Vi bedömer också nyktert den genomgripande kvalitativa förändring som krigsföringsmedlen och därmed också ett krigs tänkbara följder har undergått. De nukleära raketvapnen, som skapades i mitten av detta århundrade, har förändrat de gamla föreställningarna om krig. Dessa vapen besitter en oerhörd förstörelsekraft. Det behöver bara nämnas, att en enda kraftig termonukleär bomb har större sprängkraft än all ammunition som förbrukats under alla föregående krig, inklusive de första och andra världskrigen. Och det har lagrats många, tusen sådana bomber!

Har kommunister rätt att ignorera denna fara? Måste vi säga folket hela sanningen om följderna av ett termonukleärt krig? Ja, det måste vi absolut, anser vi. Det kan inte ha någon ”paralyserande” verkan på massorna, som de kinesiska kamraterna påstår. Sanningen om det moderna kriget mobiliserar tvärtom massornas vilja och energi till kamp för freden och mot imperialismen som källa till krigsfara.

Det är kommunisternas historiska uppgift att organisera och leda folkens kamp för att förhindra ett termonukleärt världskrig.

Att förhindra ett nytt världskrig är en fullt realistisk och genomförbar uppgift. Vårt partis 20:e kongress drog den ytterst betydelsefulla slutsatsen att krig mellan stater inte är något ödesbestämt oundvikligt i vår tid. Denna slutsats är inte en frukt av goda intentioner utan resultatet av en realistisk och strängt vetenskaplig analys av det klassmässiga styrkeförhållandet på världsarenan; den är baserad på världssocialismens gigantiska styrka. Våra åsikter i denna fråga delas av hela den kommunistiska världsrörelsen. ”Ett världskrig kan förhindras”; ”redan före socialismens fullständiga seger på jorden, medan kapitalismen ännu består i en del av världen, uppkommer den reella möjligheten att utesluta världskriget ur samhällets liv”, understryks det i 1960 års Deklaration.

Denna Deklaration har också undertecknats av de kinesiska kamraterna.

Men vad intar KKP-ledningen för ståndpunkt? Vad kan vara meningen med de teser den förkunnar – att man inte kan göra slut på krig så länge som imperialismen existerar; att den

fredliga samlevnaden är en illusion och att den inte utgör huvudprincipen för de socialistiska ländernas utrikespolitik; att kampen för freden hindrar den revolutionära kampen?

Dessa teser innebär att de kinesiska kamraterna går stick i stäv mot den kommunistiska världsrörelsens gemensamma kurs i frågorna om krig och fred. De tror inte på möjligheten att förhindra ett nytt världskrig, de underskattar fredens och socialismens krafter och överskattar imperialismens krafter, de ignorerar i realiteten uppgiften att mobilisera folkmassorna till kamp mot krigsfaran.

De kinesiska kamraterna tror alltså inte på att folken i de socialistiska länderna, den internationella arbetarklassen och alla demokratiska och fredsvänliga krafter är kapabla att omintetgöra krigsanstiftarnas planer och uppnå fred för nutida och kommande generationer. Vad är det som ligger bakom de kinesiska kamraternas braskande revolutionära fraser? Det är bristande tro på arbetarklassens styrka och revolutionära förmåga, bristande tro både på möjligheten av fredlig samlevnad och på proletariatets seger i klasskampen. Alla fredsälskande krafter förenas i kampen för att förhindra krig. Till sin klassmässiga struktur och sina klassintressen är de olika. Men de kan enas i kampen för att bevara fred och förhindra krig, eftersom atombomben inte bryr sig om klassprincipen – den förintar alla inom räckhåll för dess förstörelseverkan.

Att slå in på den väg de kinesiska kamraterna föreslår är detsamma som att stöta bort folkmassorna från de kommunistiska partierna, som har vunnit folkens sympatier genom sin enträgna och modiga kamp för freden.

Socialism och fred är nu oskiljaktiga begrepp för de breda massorna.

De kinesiska kamraterna underskattar uppenbart hela faran av ett termonukleärt krig. ”Atombomben är en papperstiger”, den är ”inte alls fruktansvärd”, påstår de. Huvudsaken, är, menar de, att man gör slut på imperialismen så fort som möjligt, men hur det skall gå till och vilka förluster det kommer att kosta – det skulle vara en sekundär fråga. Sekundär för vem? kan man fråga. För de hundratals miljoner människor, som är dömda till undergång i händelse av ett termonukleärt krig? För de stater, som kommer att utplånas från jordens yta redan under de första timmarna av ett sådant krig?

Ingen, inte heller de stora staterna, har rätt att leka med miljoner människors öde. De som inte vill göra ansträngningar för att utesluta världskrig ur folkens liv samt hindra en massförintelse av människor och förstörelse av den mänskliga civilisationens värden förtjänar att bli för dömda.

I brevet från KKP:s CK av den 14 juni talas det mycket om ”oundvikliga offer”, som revolutionen skulle kräva. En del kinesiska ledare i ansvarig ställning har också förklarat att det är möjligt att offra hundratals miljoner människor i krig. ”På den döda imperialismens ruiner”, hävdas det i det av KKP:s CK godkända samlingsverket ”Leve leninismen!”, ”kommer de segerrika folken att snabbt skapa en civilisation, som är tusentals gånger högre än det kapitalistiska systemet, och säkra en ljus framtid för sig själva.”

Man har lov att fråga de kinesiska kamraterna om de är på det klara med vad för slags ”ruiner” ett världsomfattande raket- och kärnvapenkrig skulle lämna efter sig.

SUKP:s CK – och vi är övertygade om att hela vårt parti och hela sovjetfolken häri enhälligt stöder oss – kan inte dela den kinesiska ledningens åsikter om skapandet av ”en tusentals gånger högre civilisation” på hundratals miljoner människors lik. Sådana åsikter strider i grunden mot marxismen-leninismens idéer.

Man har lov att fråga de kinesiska kamraterna vilka medel de föreslår att man skall använda för att förinta imperialismen.

Vi är helt och hållet för att imperialismen och kapitalismen skall förintas. Vi inte bara tror på kapitalismens oundvikliga undergång utan gör också allt för att detta skall ske genom klasskamp och det så snart som möjligt. Vem skall avgöra denna historiska fråga? Först och främst arbetarklassen, ledd av sin förtrupp – det marxist-leninistiska partiet – det arbetande folket i varje land.

De kinesiska kamraterna föreslår något annat. De säger direkt: ”På den döda imperialismens ruiner”, med andra ord som ett resultat av utlösandet av ett krig, kommer en ljus framtid att skapas. Går man med på detta, så behövs verkligen inte principen om fredlig samlevnad och kampen för att stärka freden. Vi kan inte slå in på en så äventyrlig väg: den strider mot marxismen-leninismens natur.

Det är allmänt känt att ett världskrig under nuvarande förhållanden skulle bli ett termonukleärt krig. Imperialisterna kommer aldrig att gå med på att frivilligt avträda från scenen, att lägga sig ned i sina kistor av egen fri vilja utan att ha tillgripit de yttersta medel som står till deras förfogande.

De personer, som kallar det termonukleära vapnet en ”papperstiger”, är tydligen inte helt på det klara med detta vapens förstörelsekraft.

Vi tar nyktert hänsyn till detta. Vi tillverkar själva termonukleära vapen och har framställt dem i tillräcklig mängd. Vi känner mycket väl till deras förstörelsekraft. Och om imperialismen utlöser krig mot oss, kommer vi inte att dra oss för att använda dessa förfärliga vapen mot angriparen. Men om man inte angriper oss, så kommer vi inte att bli de som först använder dessa vapen.

Marxist-leninister strävar efter att trygga en varaktig fred inte genom att tigga sig till den av imperialismen utan genom att sammansvetsa de revolutionära marxist-leninistiska partierna, sammansvetsa arbetarklassen i alla länder, sammansvetsa de folk, som kämpar för sin frihet och nationella oavhängighet, och förlita sig på de socialistiska staternas ekonomiska styrka och värnkraft.

Man vill fråga de kinesiska kamraterna, som föreslår att man skall bygga en ljus framtid på ruinerna av den i ett termonukleärt krig förintade gamla världen, om de i denna fråga har rådgjort med arbetarklassen i de länder där imperialismen härskar. Arbetarklassen i de kapitalistiska länderna skulle säkerligen svara dem: Har vi bett er att utlösa krig och förintå våra länder för att göra slut på imperialisterna? Monopolisterna och imperialisterna är ju bara en relativt liten klick, medan den stora massan av befolkningen i de kapitalistiska länderna består av arbetarklassen, arbetande bönder och arbetande intellektuella. Atombomben skiljer inte på imperialister och arbetande människor, den drabbar territorier och därför skulle miljoner arbetare förintas för varje monopolist. Arbetarklassen, det arbetande folket frågar sådana ”revolutionärer”: Vad har ni för rätt att i vårt ställe avgöra frågorna om vår existens och vår klasskamp – vi är också för socialism, men vi vill vinna den genom klasskamp och inte genom att utlösa ett termonukleärt världskrig.

Detta sätt att ställa frågan från de kinesiska kamraternas sida kan väcka den berättigade misstanken att det här inte längre rör sig om en klassmässig inställning i kampen för att förhindra kapitalismen utan om några helt andra syften. Om både utsugare och utsugna blir begravda under den gamla världens ruiner, vem skall då skapa ”den ljusa framtiden”?

I detta sammanhang kan man inte undgå att notera att de kinesiska kamraterna i stället för den klassmässiga internationalistiska inställning, som är uttryckt i appellen ”Proletärer i alla länder, förena er!”, envist propagerar en paroll utan klassmässigt innehåll – ”Östanvinden tar loven av västanvinden”.

I den socialistiska revolutionens frågor håller vårt parti fast vid de klassmässiga marxist-leninistiska ståndpunkterna, då det anser att revolutionerna i varje land görs av arbetarklassen, det arbetande folket, utan militär inblandning utifrån.

Det är naturligtvis inget tvivel om att ifall de imperialistiska vettvillingarna ändå utlöser ett krig, så kommer folken att sopa bort kapitalismen och begrava den. Men kommunisterna, som representerar folken, de verkliga förkämparna för socialistisk humanism, är skyldiga att göra allt för att förhindra ett nytt världskrig i vilket hundratals miljoner människor skulle gå under.

Inget parti, som verkligen bekymrar sig om folkets intressen, kan underlåta att inse sitt ansvar i kampen för att förhindra ett nytt världskrig och trygga fredlig samlevnad mellan stater med skilda samhällssystem.

Kamrat N.S. Chrusjtjov uttryckte vårt partis linje när han sade: ”Det kommer att finnas frihetskrig så länge som imperialismen existerar, så länge som kolonialismen existerar. Det är revolutionära krig. Sådana krig är inte bara tillåtliga utan också oundvikliga, eftersom kolonialisterna inte frivilligt skänker folken oavhängighet. Därför är det endast genom kamp, inklusive väpnad kamp, som folken kan vinna sin frihet och oavhängighet.” Sovjetunionen ger den nationella frihetsrörelsen det mest omfattande stöd. Alla känner till den praktiska hjälp, som vårt land har gett folken i Vietnam, Egypten, Irak, Algeriet och Jemen, det kubanska folket och andra folk.

Sovjetunionens kommunistiska parti har proklamerat den leninistiska principen om fredlig samlevnad som generallinjen för den sovjetiska utrikespolitiken och följer den oryggligt. Sedan 1953 och särskilt efter SUKP:s 20:e kongress har aktiviteten i vår fredspolitik ökat starkt och den har fått ett ökat inflytande på hela utvecklingen av de internationella relationerna i folkmassornas intresse.

De kinesiska kamraterna påstår att vi utgår från att begreppet ”fredlig samlevnad” uttömmar principerna för våra relationer inte bara till de imperialistiska länderna utan också till de socialistiska länderna och de länder, som nyligen har frigjort sig från det koloniala förtrycket. De vet mycket väl att det inte alls förhåller sig så, att vi var de första som proklamerade vänskap och kamratligt ömsesidigt bistånd som den viktigaste principen i relationerna, mellan socialismens länder och ständaktigt och konsekvent håller fast vid den, att vi lämnar en omfattande och mångsidig hjälp till de folk som har gjort sig fria. Och ändå anser de det av vissa anledningar vara fördelaktigt att presentera allt detta i fullständigt förvanskad dager.

Sovjetunionens sega kamp för fred och internationell säkerhet för allmän och total avrustning, för eliminering av det andra världskrigets rester, för en lösning av alla internationella tvistefrågor förhandlingsvägen har gett resultat. Vårt lands auktoritet i hela världen är större, vår internationella position starkare än någonsin. För detta har vi att tacka Sovjetunionens och de andra socialistiska ländernas ständigt växande ekonomiska och militära styrka, deras fredsvänliga utrikespolitik.

SUKP:s CK förklarar, att vi har följt, följer och kommer att följa den leninistiska politiken för fredlig samlevnad mellan stater med olika samhällssystem. Detta anser partiet vara sin plikt såväl mot sovjetfolket som mot folken i alla andra länder. Att trygga freden innebär att på det mest effektiva sätt bidra till att stärka det socialistiska systemet och följaktligen öka dess inflytande på frihetskampens hela gång, på den revolutionära världsprocessen.

De djupa åsiktsskillnaderna mellan SUKP och de andra marxist-leninistiska partierna å ena sidan och KKP-ledarna å den andra sidan i frågorna om krig, fred och fredlig samlevnad framträdde särskilt åskådligt under krisen i Karibiska havet 1962. Detta var en akut internationell kris: aldrig tidigare har mänskligheten varit så nära ett termonukleärt krig som i oktober förra året.

De kinesiska kamraterna påstår, att vi under den karibiska krisen gjorde ett ”äventyrligt” misstag genom att föra raketer till Kuba och sedan ”kapitulerade” för den amerikanska imperialismen, då vi drog bort raketerna från Kuba.¹

Dylika påståenden strider fullständigt mot fakta.

Hur låg saken till i verkligheten? SUKP:s CK och sovjetregeringen satt inne med tillförlitliga uppgifter om att USA-imperialismen när som helst skulle börja en väpnad aggression mot Kuba. Vi insåg tillräckligt klart, att det krävdes de mest beslutsamma åtgärder för att slå tillbaka aggressionen, för att effektivt försvara den kubanska revolutionen. Förbannelser och varningar – inte ens om de kallas ”allvarliga varningar” och upprepas 250 gånger – har ingen effekt på imperialismen.

Utgående från nödvändigheten att försvara den kubanska revolutionen kom sovjetregeringen och Kubas regering överens om att placera raketer på Kuba, eftersom detta var det enda effektiva sättet att förhindra en aggression av den amerikanska imperialismen, Leveransen av raketer till Kuba innebar, att ett angrepp mot detta land skulle stöta på energiskt motvärn och att raketvapnet skulle användas mot aggressionens organisatörer. Denna resoluta åtgärd från Sovjetunionens och Kubas sida blev en chock för de amerikanska imperialisterna, som för första gången under sin historia kände, att de som svar skulle få ett förkrossande slag mot sitt territorium ifall de företog en militär invasion på Kuba.

Eftersom det inte bara rörde sig om en konflikt mellan USA och Kuba utan om en sammanstötning mellan de två största kärnvapenmakterna skulle krisen i det karibiska området ha förvandlats från en lokal sammanstötning till en sammanstötning i världsmåttstock. En verklig fara för ett termonukleärt världskrig hade uppkommit.

Det fanns två alternativ i denna situation: antingen att följa ”de förryckta” (så kallas de mest aggressiva och reaktionära representanterna för den amerikanska imperialismen) i kölvattnet och sätta kurs på att utlösa ett termonukleärt världskrig eller, med utnyttjande av de möjligheter som uppstått genom raketleveransen, vidta alla åtgärder för att nå en överenskommelse om en fredlig lösning av krisen och förhindra en aggression mot Kubanska republiken.

Vi valde som bekant den andra vägen och vi är övertygade om att vi handlade riktigt. Vi är övertygade om att också hela vårt folk anser detsamma. Sovjetmedborgarna har flera gånger i handling bevisat, att de vet att hävda sin rätt, att försvara revolutionens sak, socialismens sak. Och ingen vet bättre än de hur mycket sorg och lidande ett krig medför, vilka umbäranden och offer det kostar folket.

Överenskommelsen om att avlägsna våra raketvapen som svar på USA-regeringens löfte att inte invadera Kuba och att avhålla sina allierade härifrån, det kubanska folkets hjältemodiga kamp och det stöd de fick från de fredsvänliga folken gjorde det möjligt att omintetgöra planerna hos de extremt äventyrliga kretsar inom den amerikanska imperialismen, som var beredda att bara rusa på. Härigenom blev det möjligt att försvara det revolutionära Kuba och rädda freden.

Som en ”skönmålning av imperialismen” betraktar de kinesiska kamraterna vårt uttalande att också Kennedy-regeringen visade ett visst förnuft, en realistisk inställning under Kubakrisen. Tror de verkligen på allvar att alla borgerliga regeringar saknar allt förnuft i alla sina handlingar?

---

¹ Sådana påståenden framfördes i den ledande artikeln ”Om USA:s kommunistiska partis deklARATION” i tidningen *Jen Min Jih Pao* den 8 mars 1963.

Tack vare Sovjetunionens modiga och framsynta hållning, tack vare det hjältemodiga kubanska folkets och dess regerings ståndaktighet och behärskning bevisade fredens och socialismens krafter, att de är i stånd att tygla imperialismens aggressiva krafter och påtvinga krigsanhängarna fred. Detta var en stor seger för förnuftets politik, för fredens och socialismens krafter; detta var ett nederlag för imperialismens krafter, för de militära äventyrens politik.

Som resultat härav lever det revolutionära Kuba i fred och bygger upp socialismen under ledning av sitt parti, Socialistiska revolutionens enhetsparti, och det kubanska folkets ledare, kamrat Fidel Castro Ruíz.

När överenskommelse nåddes med Förenta staternas president och grunden därmed var lagd för en avveckling av krisen i Karibiska havet excellerade de kinesiska kamraterna särskilt i förolämpningar och smädelser mot Sovjetunionen och sökte bevisa, att man inte i något avseende kan tro imperialisterna på deras ord.

Vi lever i ett århundrade, då det finns två världar, två system: socialismen och imperialismen. Det skulle vara absurt att tro, att alla frågor, som oundvikligen uppstår i relationerna mellan länderna i dessa system, måste lösas endast med vapenmakt, med uteslutande av alla förhandlingar och överenskommelser. Då skulle det aldrig bli slut på krigen. Vi är motståndare till en sådan inställning.

De kinesiska kamraterna söker bevisa, att man inte kan tro imperialisterna i någonting, att de absolut kommer att lura en. Men här är det inte alls fråga om tro utan nykter beräkning. Sedan avvecklingen av den karibiska krisen har åtta månader förflutit och USA:s regering håller ord: det har inte förekommit någon invasion på Kuba. Vi åtog oss att föra bort raketerna från Kuba och gjorde detta.

Men man får inte heller glömma, att vi gjort ett åtagande också mot det kubanska folket: bryter USA:s imperialister sitt ord och invaderar Kuba, så skall vi komma till det kubanska folkets hjälp. Varje förnuftig människa förstår mycket väl, att ifall de amerikanska imperialisterna företar en invasion skall vi komma till det kubanska folkets hjälp från sovjetiskt territorium på samma sätt som vi skulle ha hjälpt det från kubanskt territorium. Visserligen kommer raketerna i detta fall att befinna sig lite längre i luften, men deras träffsäkerhet blir inte mindre för det.

Varför ignorerar då de kinesiska kamraterna envist den värdering av sovjetregeringens politik som den kubanska revolutionens ledare själva ger, nämligen den att den är en politik av broderlig solidaritet och verklig internationalism? Vad är de kinesiska ledarna egentligen missnöjda med? Kanske med att det gick att förhindra invasionen på Kuba och ett världskrig?

Men vilken linje hade KKP-ledningen för sitt uppträdande under den karibiska krisen? I detta kritiska ögonblick ställde de kinesiska kamraterna sin speciella hållning som kontrast mot sovjetregeringens realistiska och fasta kurs. De lät sig vägledas av några slags egna, speciella begrepp och riktade kritikens eld inte så mycket mot den aggressiva USA-imperialismen som mot SUKP och Sovjetunionen.

KKP:s ledning, som dessförinnan hävdade att imperialismen när som helst kunde utlösa ett världskrig, uppträdde i det mest ansvarsfyllda ögonblicket som en kritiker och inte som en kampallierad och kamrat. Ingen hörde under dessa dagar från de kinesiska ledarna uttalanden om några handlingar för att i praktiken försvara den kubanska revolutionen. I stället sökte de kinesiska ledarna uppenbarligen tillspetsa det redan kritiska läget i det karibiska området och lade bränsle på konfliktens pyrande eld.

KKP-ledningens verkliga ståndpunkt framträder ytterst klart i frågorna om krig och fred, i dess fullständiga underskattning, ja medvetna ignorerande av kampen för avrustning. De kinesiska kamraterna gör invändningar mot att kommunister ens tar upp denna fråga, varvid de tillåter sig att hänvisa till marxismen-leninismen och på allt sätt söker bevisa dels att avrustning är ”ogenomförbar”, dels att den är ”onödig”. Genom att jonglera med citat söker de bevisa, att en allmän avrustning blir möjlig först när socialismen fullständigt segrat på jorden.

Bör marxister sitta med armarna i kors och vänta på socialismens seger på hela jorden, när världen håller på att kvävas i kapprustningens skruvstäd, när imperialisterna lagrar kärnvapenförråd och hotar kasta ut människosläktet i ett världskrigs malström?

Nej, detta skulle vara brottslig passivitet gentemot tidens bjudande krav.

Denna sanning har för länge sedan förståtts av alla verkliga marxist-leninister, som inser sitt ansvar mot folken och under åtskilliga år har fört – och framgent kommer att föra – en seg och ihärdig kamp för allmän och total avrustning, för inställande av kärnvapenprov och förbud mot kärnvapen.

I vår kamp för freden och när vi framför parollen om allmän avrustning, utgår vi från folkens fundamentala intressen, beaktar det faktiska läget och blundar inte för svårigheterna. Imperialisterna gör naturligtvis allt för att förhåla och omintetgöra en överenskommelse om avrustning – detta är fördelaktigt för dem. De använder upprustningen för att berika sig själva och hålla folkmassorna i de kapitalistiska länderna i fruktan. Men bör vi flyta med strömmen, följa i imperialismens kölvatten och avstå från att mobilisera alla krafter till kamp för fredens trygghet, för avrustning?

Nej, att uppträda på detta sätt skulle innebära att kapitulera för de aggressiva krafterna, för militaristerna och imperialisterna. Men vi anser, att arbetarklassen och det arbetande folket i alla länder kan tvinga de imperialistiska regeringarna att gå med på avrustning, att avvärja ett krig. För att kunna göra detta måste de framför allt inse sin styrka och sluta sig samman.

Mot imperialismens och krigets krafter måste man ställa den organiserade styrkan hos världens arbetarklass, som nu har den fördelen att den stöder sig på den materiella makten, försvarsförmågan hos de socialistiska länderna, som står mot imperialismen. Den tid är för alltid förbi, då imperialismen hade odelat herravälde. Läget har starkt förändrats också jämfört med de första decennierna efter Oktoberrevolutionen, då vårt land var ensamt, var avsevärt svagare än det nu är. I våra dagar har styrkeförhållandet på världsarenan blivit helt annorlunda. Att nu inta den ståndpunkten att krig är oundvikligt innebär därför att brista i tro på socialismens krafter, att ge efter för stämningar av hopplöshet och defeatism.

Man kan i det oändliga upprepa, att krig är oundvikligt och utge en dylik ståndpunkt för att vara en yttring av sin ”revolutionära anda”. Men i praktiken återspeglar denna inställning bara bristande tro på ens egen styrka och fruktan för imperialismen.

I det imperialistiska lägret finns alltjämt mäktiga krafter, som gör motstånd mot avrustning. Men det är för att tvinga dessa krafter att retirera som man måste väcka folkens vrede mot dem, tvinga dem att fullgöra folkens vilja.

Folken vill avrustning och är säkra på att just kommunisterna är förtruppen och organisatören av folkens kamp för att nå detta mål.

Vår kamp för avrustning är inget taktiskt knep. Vi önskar uppriktig avrustning. Och här står vi helt på marxismen-leninismens grund. Redan i slutet av förra seklet påvisade Friedrich Engels, att en avrustning är möjlig och kallade den en ”fredsgaranti”. I vår tid framfördes parollen om avrustning för första gången som en praktisk uppgift av V.I. Lenin, och de första

sovjetförslagen om total eller partiell avrustning framlades redan 1922 på Genuakonferensen. Detta skedde under Lenins livstid och avrustningsförslagen formulerades av honom.

Kampen för avrustning är den viktigaste faktorn för att avvärja ett krig, detta är effektiv kamp mot imperialismen. I denna kamp har det socialistiska lägret den absoluta majoriteten av mänskligheten på sin sida.

De kinesiska kamraterna har framfört parollen om ”hårt mot hårt” och ställt den mot övriga socialistiska länders politik, som syftar till att lätta upp den internationella situationen och göra slut på det kalla kriget. En dylik paroll gjuter faktiskt vatten på den kvarn, som utgörs av den imperialistiska politiken av ”balansgång på krigets rand”, och hjälper upprustningsanhängarna. Man får ett intryck av att KKP-ledarna anser det fördelaktigt att den internationella spänningen kvarstår och intensifieras, särskilt i relationerna mellan Sovjetunionen och USA. De menar uppenbarligen, att Sovjetunionen bör besvara provokationer med provokationer och gå i de fällor, som utsätts av ”de förryckta” i imperialismens läger, bör anta imperialisternas utmaning till tävlan i äventyrlighet och aggressivitet, dvs. till tävlan i att utlösa ett krig, och inte i att trygga freden.

Att slå in på en sådan väg innebär att utsätta freden och folkens säkerhet för ett hot. Kommunisterna, som sätter folkens intressen högt, kommer aldrig att följa en sådan väg.

Kampen för fred, för realiserandet av principerna om fredlig samlevnad mellan stater med olika samhällssystem utgör en av de viktigaste formerna för folkens kamp mot imperialismen, mot nya krig som förbereds av den, mot imperialisternas aggressiva handlingar i de koloniala länderna, mot imperialisternas militärbaser på andra länders territorier, mot den forcerade upprustningen osv. Denna kamp ligger i arbetarklassens, hela det arbetande folkets intresse och är i denna mening klasskamp.

Vårt parti och alla broderpartier minns och låter sin verksamhet ledas av slutsatsen i 1960 års Deklaration om att kampen mot faran för ett nytt världskrig måste utvecklas innan atom- och vätebomberna börjar fällas. Denna kamp måste föras nu, med för varje dag allt större ansträngningar. Det viktigaste är att i tid tygla aggressorerna, att förhindra kriget, att inte låta det flamma upp. Att kämpa för fred idag betyder att iaktta den största vaksamhet, att outtröttligt avslöja imperialismens politik, uppmärksamt följa krigsanstiftarnas intriger och manipulationer, väcka folkens heliga vrede mot dem som har kursen riktad på krig, att öka alla fredskrafters organiserade styrka, oavbrutet förstärka massornas aktivitet till fredens försvar och stärka samarbetet med alla stater, som inte är intresserade av nya krig.

Kampen för fred och fredlig samlevnad försvagar imperialismens front, isolerar imperialismens mest aggressiva kretsar från folkmassorna och främjar arbetarklassens revolutionära kamp och folkens nationella frihetskamp.

Kampen för fred och fredlig samlevnad är organiskt förknippad med den revolutionära kampen mot imperialismen. ”Under fredlig samlevnad skapas”, skrev de 81 kommunistiska partierna i sin Deklaration 1960, ”gynnsamma möjligheter för en utveckling av klasskampen i de kapitalistiska länderna och för folkens nationella frihetsrörelse i de koloniala och beroende länderna. Framgångar för den revolutionära klasskampen bidrar i sin tur till att konsolidera den fredliga samlevnaden.”

Under förhållanden av fredlig samlevnad har nya betydande segrar under de senaste åren vunnits i proletariats klasskamp och i folkens kamp för nationell frihet; den revolutionära världsprocessen utvecklas framgångsrikt.

Att isolera kampen för fredlig samlevnad mellan stater med olika samhällssystem från den revolutionära kampen mot imperialismen och kolonialismen, för oavhängighet och socialism,

att ställa dem mot varandra, såsom de kinesiska kamraterna gör, innebär därför att reducera den fredliga samlevnadens princip till en tom fras, att beröva den dess reella innehåll, att faktiskt ignorera nödvändigheten av beslutsam kamp mot imperialismen, för fred och fredlig samlevnad, vilket skulle vara fördelaktigt endast för imperialisterna.

I sitt brev av den 14 juni beskyller KKP: s CK kommunistiska partier för att utsträcka den fredliga samlevnaden mellan stater med olika samhällssystem till att gälla relationerna mellan utsugare och utsugna, mellan förtryckta och förtryckande klasser, mellan de arbetande massorna och imperialisterna. Detta är i sanning ett chockerande påhitt och förtal mot broderpartierna, som leder proletariatet i dess klassdrabbningar mot kapitalet och alltid stöder den revolutionära kampen och de rättvisa frihetskrigen mot imperialismen.

KKP-ledarna har så svaga argument i kampen mot SUKP och andra broderpartier, att de är tvungna att tillgripa allehanda knep. Först tillskriver de oss helt omotiverade, av dem själva fritt uppfunna teser, och sedan börjar de anklaga oss, kämpa mot oss genom att avslöja dessa teser. Just så ligger saken till med deras absurda påståenden, att SUKP och övriga broderpartier håller på att avstå från revolutionen och ersätta klasskampen med fredlig samlevnad. I varje politisk studiecirkel i vårt land känner man utmärkt väl till att när vi talar om fredlig samlevnad, så menar vi härmed de statliga relationerna mellan de socialistiska och de kapitalistiska länderna. Den fredliga samlevnadens princip kan självfallet inte alls utsträckas till att gälla relationerna mellan de antagonistiska klasserna inom de kapitalistiska staterna, det är otillåtligt att utsträcka denna princip till att gälla arbetarklassens kamp mot bourgeoisin, för sina klassintressen, och de förtryckta folkens kamp mot kolonialisterna. SUKP vänder sig beslutsamt mot fredlig samlevnad på ideologins område. Detta är elementära sanningar, som det är på tiden att alla som anser sig vara marxister-leninister inhämtar.

III.

Allvarliga meningsskiljaktigheter föreligger mellan KKP å ena sidan och SUKP och övriga marxist-leninistiska partier å den andra om **kampen mot följderna av den stalinska personkulten**.

KKP-ledarna har åtagit sig rollen som försvarare av personkulten och som distributörer av Stalins felaktiga idéer. De söker påtvinga andra partier de förhållanden, den ideologi och moral samt de former och metoder för ledningen, som blomstrade under personkultens tid. Vi säger rent ut, att denna roll är tarvlig, och den kommer inte att skänka vare sig heder eller ära. Det kommer inte att lyckas för någon att driva in marxist-leninisterna och de framstegsvänliga människorna på en väg, som innebär försvar av personkulten!

Sovjetfolket och den kommunistiska världsrörelsen har vederbörligen uppskattat det mod, den djärvhet och den verkligt leninska principfasthet, som vårt parti och dess centralkommitté med kamrat N.S. Chrusjtjov i spetsen visat i kampen mot följderna av personkulten.

Alla vet, att vårt parti gjorde detta för att avlägsna den tunga börda, som fjättrade det arbetande folkets mäktiga krafter, och därigenom påskynda sovjetsamhällets utveckling. Vårt parti gjorde detta för att rentvå socialismens ideal, testamenterade till oss av den store Lenin, från de fläckar som satts på dem genom missbruk av personlig makt och genom godtycke. Vårt parti gjorde detta för att för alltid förhindra en upprepning av de tragiska händelser, som åtföljde personkulten, och för att alla som kämpade för socialismen skulle dra lärdom av våra erfarenheter.

Hela den kommunistiska rörelsen uppfattade riktigt och stödde kampen mot den för marxismen-leninismen främmande personkulten och dess skadeverkningar. På sin tid gillades

detta också av de kinesiska ledarna, de talade om 20:e SUKP-kongressens ofantliga internationella betydelse.

I sitt öppningstal vid Kinas kommunistiska partis 8:e kongress i september 1956 sade kamrat Mao Tsetung:

”De sovjetiska kamraterna och sovjetfolket har handlat enligt Lenins anvisningar. På kort tid har de nått strålande framgångar. SUKP:s 20:e kongress, som hölls för inte så länge sedan, utformade även många riktiga politiska ståndpunkter och fördömde brister i partiarbetet. Man kan med tillförsikt säga, att deras arbete i framtiden kommer att få en utomordentligt stor utveckling.”

I KKP:s CK:s politiska rapport, som framlades på kongressen av kamrat Liu Shao-chi, vidareutvecklades detta omdöme:

”Sovjetunionens kommunistiska partis 20:e kongress i februari detta år är en mycket viktig politisk händelse av världsomfattande betydelse. Kongressen utarbetade inte bara den storslagna sjätte femårsplanen och en hel rad av mycket viktiga politiska direktiv, som syftar till en vidareutveckling av socialismens sak, och fördömde personkulten, som hade lett till allvarliga konsekvenser inom partiet, utan framlade också förslag om en vidareutveckling av den fredliga samlevnaden och det internationella samarbetet samt gjorde en framstående insats ifråga om internationell avspänning.”

I rapporten om förändringarna i partistadgan, vilken likaledes avgavs på KKP:s 8:e kongress, sade kamrat Teng Hsiao-ping:

”Leninismen kräver, att beslut rörande alla viktiga frågor inom partiet skall fattas av vederbörande kollektiv och inte enväldigt. SUKP:s 20:e kongress klargjorde övertygande den mycket stora betydelsen av att man orubbligt efterlever principen om kollektiv ledning och bekämpar personkulten. Detta klarläggande har haft en ofantlig inverkan inte bara på SUKP utan också på övriga kommunistiska partier i världens alla länder.”

I den kända redaktionella artikeln i tidningen Jen Min Jih Pao, ”Än en gång om de historiska erfarenheterna av proletariats diktatur” (december 1956), skrev de kinesiska kamraterna:

”Sovjetunionens kommunistiska partis 20:e kongress visade den största beslutsamhet och djärvhet när det gällde att avveckla Stalinkulten, avslöja det allvarliga i Stalins fel och undanröja följderna av Stalins fel. I hela världen ger marxist-leninisterna och de som sympatiserar med kommunismens sak sitt stöd åt Sovjetunionens kommunistiska partis ansträngningar att rätta till felen och önskar att sovjetkamraternas ansträngningar skall krönas med fullständig framgång.”

Och detta är verkligen sant.

Varje objektiv person, som jämför dessa uttalanden av de kinesiska ledarna med det som sägs i brevet från KKP:s CK av den 14 juni, blir övertygad om att de gjort en helomvändning i sin bedömning av vårt partis 20:e kongress.

Men är vacklan och omsvängningar tillåtliga i sådana principfrågor? Självfallet inte. Antingen det ena eller det andra: antingen hade de kinesiska ledarna tidigare inte några meningsskiljaktigheter med SUKP:s CK i dessa principfrågor eller också var alla dessa uttalanden falska.

Som bekant är praktiken det bästa sanningskriteriet.

Just praktiken vittnar övertygande om vilka underbara resultat förverkligandet av 20:e, 21:a och 22:a SUKP-kongressens politik medfört i vårt lands liv. Under de tio år som förflutit sedan vårt parti gjorde en markant vändning i riktning mot ett återupprättande av de leninska principerna och normerna för partilivet har sovjetsamhället nått i sanning storslagna resultat i ekonomins utveckling, kulturens och vetenskapens uppsving, höjningen av folkets standard, stärkandet av värnkraften och framgångarna för sin utrikespolitik.

Den atmosfär av fruktan, misstänksamhet och osäkerhet, som förgiftade folkets liv under personkultens liv, tillhör nu för alltid det förgångna. Det går inte att förneka, att sovjetmedborgaren har börjat leva bättre och åtnjuta socialismens fördelar. Fråga arbetaren som fått en ny lägenhet (och det finns miljoner sådana!), fråga pensionären som fått sin ålderdom tryggad, kollektivbrukaren som nu är välbärgad, fråga de tusentals och åter tusentals personer som oförskyllt drabbades av repressalier under personkultens tid och som nu återfått friheten och sitt goda namn och rykte, så får ni veta vad segern för 20:e SUKP-kongressens leninistiska kurs i praktiken innebär för sovjetmedborgarna.

Fråga de människor, vilkas fäder och mödrar föll offer för repressalierna under personkultens tid, vad det betyder för dem att få erkänt att deras fäder, mödrar och bröder var hederliga människor och att de själva inte är utstötta i vårt samhälle utan värdiga söner och döttrar av det sovjetiska fosterlandet med alla deras rättigheter.

Industri, jordbruk, kultur, vetenskap och konst – vart ni än vänder blicken finner ni överallt ett snabbt framåtskridande. Våra rymdskepp färdas nu genom universums vidder och detta är också en glänsande bekräftelse på riktigheten i den kurs, som vårt parti för sovjetfolket på.

Självfallet anser vi inte, att allt redan har gjorts för sovjetmedborgaren, för att förbättra hans tillvaro. Sovjetmedborgarna förstår, att förverkligandet av denna princip inte bara är beroende av våra önskningar. Man måste bygga upp det kommunistiska samhället, skapa ett överflöd av materiella nyttigheter. Därför arbetar vårt folk ihärdigt för att snabbare skapa materiella och andliga värden, för att föra kommunismens seger närmare. Alla kan se, att vi följer en riktig kurs, klart ser perspektiven för vår utveckling.

SUKP:s program utstakar en konkret plan för det kommunistiska uppbygget. Dess förverkligande kommer att ge sovjetfolket, den högsta levnadsstandarden och inleda den successiva övergången till den heliga kommunistiska principen ”av envar efter förmåga, åt envar efter behov”.

Sovjetmedborgaren finner det underligt och sällsamt, att de kinesiska kamraterna söker klandra SUKP:s program, den storslagna planen för att bygga upp det kommunistiska samhället.

Anspelande på det faktum, att vårt parti proklamerar som sin uppgift att kämpa för ett bättre liv för folket, insinuerar KKP-ledarna om något slags ”förborgerligande” och ”urartning” av sovjetsamhället. Enligt deras logik är det kommunism om folket går i bastkor och äter tunn kålsoppa ur en gemensam skål, men ifall det arbetande folket har det bra och vill ha det ännu bättre imorgon, så är det närapå en restauration av kapitalismen!

Och en dylik filosofi vill man presentera för oss som marxismen-leninismens senaste upptäckt! Detta avslöjar helt upphovsmännen till sådana ”teorier” såsom personer, vilka inte tror på sin styrka och förmågan hos arbetarklassen, som tog makten i sina egna händer och skapade sin egen socialistiska stat.

Går man till vårt lands historia, till SUKP:s program, skall man utan svårighet finna vad vi började med, då vi under Lenins ledning tog makten i egna händer, och vilka höjder sovjetfolket nått. Vårt land har blivit en mycket stark socialistisk makt. Beträffande industriproduktionens storlek ligger Sovjetunionen främst i Europa och på andra platser i världen och kommer snart att gå förbi USA och gå upp på första platsen. Den sovjetiska arbetarklassen, de sovjetiska kollektivbrukarna och de sovjetiska intellektuella är de som skapat alla våra segrar.

Vi är övertygade om att inte bara sovjetfolket utan också folken i de andra socialistiska länderna är i stånd till stora arbetsbedrifter: allt som behövs är att man tryggar en riktig ledning av arbetarklassen och bönderna, att de personer som utövar denna ledning tänker

realistiskt och fattar beslut, som gör det möjligt att inrikta det arbetande folkets krafter och energi längs den riktiga vägen.

I sina försök att rättfärdiga personkulten har de kinesiska ledarna fyllt sitt brev med för marxismen främmande resonemang om klasskamp i Sovjetunionen, om föregivet felaktiga teser i SUKP:s program rörande hela folkets stat och hela folkets parti.

I detta brev ämnar vi inte analysera alla deras argument i detalj. Var och en som läser brevet från KKP:s CK av den 14 juni kommer utan tvivel att märka att de resonemang, som finns i brevet från KKP:s CK, är helt orkeslösa och isolerade från sovjetfolkets liv. Man undervisar oss om att det i sovjetsamhället alltjämt finns fientliga klasser och att det därför fortfarande är nödvändigt med proletariats diktatur. Vad är det då för klasser? Brevet från KKP:s CK upplyser oss om att det är ”borgerliga snyltgäster, parasiter, svartabörshajar, tjuvar, dagdrivare, ligister och förskingrare.

De kinesiska kamraterna har verkligen en underlig uppfattning om klasser och klasskamp. Sedan när räknas dessa parasitära element som en klass? Och vilken klass? En klass av dagdrivare och en klass av ligister, en klass av förskingrare eller en klass av parasiter. Kriminella har inte i något samhälle utgjort en bestämd klass. Även en skolpojke känner till detta. Dessa element utgör naturligtvis inte heller i det socialistiska samhället någon klass. De är yttringar av kapitalismens kvarlevor.

Proletariats diktatur är inte nödvändig för kampen mot sådana personer. Hela folkets stat kan helt klara denna uppgift och gör det också. Genom våra praktiska erfarenheter känner vi till att ju bättre partiets, fackföreningarnas och andra offentliga organisationers fostringsarbete är, ju större roll allmänheten spelar och ju bättre den sovjetiska milisen arbetar, desto effektivare förs kampen mot kriminaliteten.

Det går inte att förneka det faktum, att det nuvarande sovjetsamhället består av två huvudklasser, arbetarna och bönderna, samt de intellektuella, att ingen enda klass i sovjetsamhället har en sådan ställning att den kan utsuga andra klasser. Diktatur är ett klassbegrepp; över vem föreslår då de kinesiska kamraterna att man skall utöva proletariats diktatur i Sovjetunionen: över kollektivbönderna eller folkets intellektuella? Man måste beakta, att arbetarklassen och bondeklassen väsentligt förändrats i det socialistiska samhället och att skillnaderna och gränserna mellan dem utplånas alltmer.

Efter socialismens fullständiga och slutgiltiga seger utövar arbetarklassen inte längre sin ledande roll genom proletariats diktatur. Arbetarklassen förblir samhällets mest avancerade klass också under det allsidiga uppbygget av kommunismen. Dess ledande roll bestäms av dess ekonomiska ställning, av det faktum att den är direkt knuten till den socialistiska äganderättens högsta form, och att den är mest stålsatt genom decennier av klasskamp och revolutionära erfarenheter.

De kinesiska kamraterna hänvisar till Karl Marx' uttalande att innehållet i övergångsperioden från kapitalism till kommunism inte kan vara något annat än proletariats diktatur. Men när Marx sade detta åsyftade han kommunismen som helhet, som en enda samhällsekonomisk formation (vars första stadium är socialismen), till vilken man inte kan övergå utan socialistisk revolution och proletariats diktatur. Det finns en rad uttalanden av V.I. Lenin, i vilka det fullkomligt klart understrykes, att proletariats diktatur är nödvändig just för att övervinna utsugarklassernas motstånd, organisera det socialistiska uppbygget och säkerställa segern för socialismen, kommunismens första fas. Härav står det klart, att behovet av proletariats diktatur bortfaller efter socialismens seger, då det i samhället endast finns arbetande människor, vänskapliga klasser, vilkas natur helt förändrats, och det inte finns någon att undertrycka.

Drar man ut det verkliga innehållet ur hela denna härva av pseudoteoretiska resonemang, som finns i brevet från KKP:s CK rörande dessa frågor, så är det följande: de kinesiska kamraterna vänder sig mot SUKP:s politik att utveckla den socialistiska demokratin, som deklarerats med sådan kraft i besluten av vårt partis 20:e, 21:a och 22:a kongress, i SUKP:s program. Det är alls ingen tillfällighet, att de ingenstans i sitt ordrika brev funnit plats att ens nämna demokratin utveckling under socialismen, under det kommunistiska uppbygget.

Det är svårt att i full utsträckning bedöma de motiv, som de kinesiska kamraterna låter sig ledas av, då de försvarar personkulten. Det är i själva verket första gången i den internationella kommunistiska rörelsens historia som vi stöter på ett öppet lovprisande av personkulten. Det måste sägas, att till och med under personkultens blomstring i vårt land nödgades själve Stalin i ord ta avstånd från denna småborgerliga teori och han sade, att denna teori härstammade från socialistrevolutionärerna.

Försöken att stödja sig på Marx och Lenin för att försvara personkultens ideologi kan bara väcka förvåning. Känner de kinesiska kamraterna verkligen inte till att Lenin redan under vårt partis tillblivelse förde en väldig kamp mot narodnikernas teorier om hjältar och massa, att man under Lenin tillämpade verkligt kollektiva metoder för ledningen i vårt partis CK och i sovjetstaten, att Lenin var en utomordentligt blygsam människa och skoningslöst gisslade alla yttringar av kryperi och servilitet för honom?

Självfallet har vårt parti eller de andra marxist-leninistiska partierna aldrig uppfattat kampen mot personkulten som ett förnekande av parti- och statsledarnas auktoritet. SUKP har upprepade gånger framhållit, bl.a. på 20:e, 21:a och 22:a kongressen, att partiet sätter stort värde på sin lednings auktoritet, att partiet då det avslöjar personkulten och kämpar mot dess följder ger höga befattningar åt de funktionärer, som verkligen ger uttryck åt folkets intressen och ger alla sina krafter åt kampen för kommunismens seger och därför åtnjuter välförtjänt auktoritet.

IV.

Nästa stora fråga, som står i centrum för meningsskiljaktigheterna, är frågan om vägarna och metoderna för arbetarklassens revolutionära kamp i de kapitalistiska länderna och den nationella frihetskampen samt vägarna för hela mänsklighetens övergång till socialismen.

I de kinesiska kamraternas framställning ser meningsskiljaktigheterna i denna fråga ut så här: ena sidan, dvs. de själva, är för världsrevolutionen, medan andra sidan, SUKP och de marxist-leninistiska partierna, glömt revolutionen, t.o.m. "fruktar" den och i stället för revolutionär kamp är måna om sådana för en verklig revolutionär "ovärdiga" ting som fred, de socialistiska ländernas ekonomiska utveckling och höjning av deras folks standard och kampen för det arbetande folkets demokratiska rättigheter och livsintressen i de kapitalistiska länderna.

Men i verkligheten ligger divergensen mellan KKP:s åsikter och den internationella kommunistiska rörelsen på ett helt annat plan: de ena, dvs. KKP-ledarna, talar i tid och otid om en världsrevolution och stoltserar av varjehanda anledning och ofta även utan anledning med "revolutionära" fraser, medan de andra, just de som de kinesiska kamraterna kritiserar; tar allvarligt på frågan om revolutionen och i stället för att svänga sig med högljudda fraser arbetar segt i en strävan att finna de riktigaste och mot epokens förhållanden svarande vägarna för socialismens seger samt bedriver en hårdnackad kamp för nationell oavhängighet, demokrati och socialism.

Låt oss granska de kinesiska kamraternas grundläggande åsikter i den moderna revolutionära rörelsens frågor.

Främjas ländernas och folkens övergång till socialismen av tesen att man i "världsrevolutionens" namn skall upphöra med att kämpa för fred, avstå från politiken för fredlig samlevnad och fredlig ekonomisk tävlan, från kampen för det arbetande folkets livsintressen och demokratiska omdaningar i de kapitalistiska länderna? Är det sant, att kommunisterna i socialismens länder, när de går in för fred och bedriver den fredliga samlevnadens politik, endast tänker på sig själva och glömt sina klassbröder i kapitalets länder?

Var och en som reflekterat över innebörden i den nuvarande kampen för fred och mot ett termonukleärt krig förstår, att de sovjetiska kommunisterna och broderpartierna i de andra socialistiska länderna genom sin fredspolitik ger ovärderligt bistånd åt arbetarklassen och hela det arbetande folket i de kapitalistiska länderna. Och frågan gäller inte bara att ett avvärjande av ett termonukleärt krig betyder att rädda arbetarklassen, folken i hela länder och t.o.m. på hela kontinenter från undergång, fast enbart detta är tillräckligt att rättfärdiga vår politik.

Det är dessutom så, att denna politik är det bästa sättet att hjälpa den internationella revolutionära arbetarklassen att nå sina viktigaste klassmål. Är det inte ett väldigt bidrag till arbetarklassens kamp att de socialistiska länderna under fredliga förhållanden de själva tillvunnit sig uppnår strålande framgångar i näringslivets utveckling, ständigt nya segrar inom vetenskapen och tekniken, oavårligt förbättrar människornas levnads- och arbetsförhållanden, utvecklar och förbättrar den socialistiska demokratin?

Vid åsynen av dessa framgångar och segrar kommer varje arbetare i ett kapitalistiskt land att säga: "Socialismen bevisar i handling att den är bättre än kapitalismen. Det lönar sig att kämpa för detta system." Under nuvarande förhållanden vinner socialismen människors känsla och förnuft inte bara genom böcker utan framför allt genom sina handlingar, genom sitt levande exempel.

Deklarationen 1960 anser att det viktigaste utmärkande draget för vår tid är, att det socialistiska världssystemet håller på att förvandlas till den avgörande faktorn i det mänskliga samhällets utveckling. Alla kommunistiska partier, som deltog i konferensen, kom till den gemensamma slutsatsen, att den internationella arbetarklassen och dess skapelse, det socialistiska världssystemet, står i centrum för den nutida epoken.

Lösandet av den revolutionära rörelsens alla andra uppgifter är i oerhört hög grad beroende av det socialistiska världssystemets konsolidering. Det är därför som kommunist- och arbetarpartierna förpliktat sig **"att outtröttligt stärka folkens stora socialistiska gemenskap, vars internationella roll och inflytande på världshändelsernas gång växer för varje år."** Vårt parti anser det vara sin högsta internationella plikt att realisera denna utomordentligt viktiga uppgift.

V.I. Lenin lärde, att **"...vår huvudsakliga inverkan på den internationella revolutionen utövar vi genom vår ekonomiska politik. Till detta fält har kampen överförts i världsmåttstock. Löser vi denna uppgift, då har vi segrat i internationell måttstock, säkert och för alltid."** (Skrifter, b. 32, sid. 413, ry.)

De sovjetiska kommunisterna har med fasthet tillägnat sig den store Lenins anvisning, den följs av kommunisterna i de andra socialistiska länderna. Men nu visar det sig, att det finns kamrater som beslutat att Lenin har orätt.

Vad är detta: bristande tro på de socialistiska ländernas förmåga att besegra kapitalismen i ekonomisk tävlan? Eller är detta ståndpunkter hos personer, som efter att ha stött på svårigheter i det socialistiska uppbygget blivit besvikna och inte ser möjligheter att utöva den huvudsakliga inverkan på den internationella revolutionära rörelsen genom sina ekonomiska framgångar, genom exemplet med ett framgångsrikt uppbygge av socialismen i sina länder? De vill snarare uppnå revolutionen på andra, såsom det förefaller dem, kortare vägar. Men en

revolution, som segrat, kan blott och bart genom folkets arbete utveckla sina framgångar, bevisa socialismens överlägsenhet över kapitalismen. Visserligen är detta inte lätt, i synnerhet inte om revolutionerna sker i länder, som fått ett underutvecklat näringsliv i arv från det förgångna. Men Sovjetunionens och många andra socialistiska länders exempel visar övertygande, att det också under dessa förhållanden är möjligt att nå mycket stora framgångar och visa hela världen socialismens överlägsenhet över kapitalismen, om ledningen utövas på rätt sätt.

Vidare: vilken situation är gynnsammast för den revolutionära kampen av arbetarklassen i de kapitalistiska länderna – en situation av fred och fredlig samlevnad eller en situation av ständig internationell spänning och kallt krig?

Det är inget tvivel om svaret på den frågan. Vem känner inte till att de styrande kretsarna i de imperialistiska staterna utnyttjar situationen av kallt krig för att uppamma chauvinism, krigshysteri och otyglad antikommunism för att ställa de mest rabiata reaktionärerna och profascisterna vid makten, för att avskaffa demokratin och sopa bort arbetarklassens politiska partier, fackföreningar och andra massorganisationer?

Kommunisternas kamp för fred stärker i oerhört hög grad deras kontakter med massorna, deras auktoritet och inflytande och bidrar till att skapa det som kallas revolutionens politiska armé.

Kampen för fred och fredlig samlevnad mellan stater med olika sociala system bromsar inte alls kampen för att uppnå den internationella arbetarklassens slutmål utan gör det i stället möjligt att utveckla denna kamp för fullt.

Det är svårt att tro, att de kinesiska kamraterna, erfarna människor som själva gjort revolution, inte förstår huvudsaken: att världsrevolutionen idag försiggår genom det socialistiska världssystemets stärkande och genom arbetarnas revolutionära klasskamp i de kapitalistiska länderna, genom kampen för nationell frihet och stärkandet av den politiska och ekonomiska självständigheten i de nyss frigjorda asiatiska och afrikanska staterna, genom kampen för fred, mot aggressionskrig, genom folkmassornas antimonopolistiska kamp och på många andra sätt, som man inte får ställa mot varandra, utan måste förena och inrikta mot ett mål – det imperialistiska herraväldets störtande.

De kinesiska kamraterna anklagar på ett högmodigt och kränkande sätt Frankrikes, Italiens, USA:s och andra länders kommunistiska partier för ingenting mindre än opportunism och reformism, för ”övertro på parlamentarismen” och till och med för att förfalla till ”borgerlig socialism—. På vilka grunder? Jo, därför att dessa kommunistiska partier inte för fram parollen om en omedelbar proletär revolution, trots att även de kinesiska ledarna bör förstå, att man inte får göra detta utan att en revolutionär situation är förhanden.

Varje skolad marxist-leninist vet, att ett för tidigt framförande av en paroll om väpnat uppror, medan en revolutionär situation inte råder i landet, innebär att man dömer arbetarklassen till nederlag. Känt är med vilket ytterligt allvar V.I. Lenin förhöll sig till denna fråga, med vilken politisk klarsynthet och kännedom om den konkreta situationen han valde tidpunkten för den revolutionära aktionen. Strax före Oktoberrevolutionen framhöll Lenin, att det ännu var för tidigt att gå till aktion den 24 oktober, och att det den 26 redan skulle vara för sent, man kunde förlora allt, och följaktligen måste man ovillkorligen ta makten den 25 oktober. Vem fastställer intensiteten i klassmotsättningarna, förhandenvaron av en revolutionär situation och väljer tidpunkten för aktionen? Endast arbetarklassen i varje land och dess förtrupp, det marxist-leninistiska partiet, kan göra detta.

Den internationella arbetarrörelsens historia visar, att ett parti, som kallar sig arbetarparti men bara sysslar med ekonomiska frågor, inte fostrar arbetarklassen i en revolutionär anda och inte

förbereder den för politisk kamp och för erövring av makten, är ett dåligt parti. Det förfaller i sådana fall ofrånkomligen till reformistiska ståndpunkter. Men också ett parti, som isolerar den politiska kampens uppgifter från kampen för att förbättra arbetarklassens, böndernas och alla arbetande människors ekonomiska läge, är ett dåligt parti. Ett sådant parti isolerar sig oundvikligen från massorna. Endast om partiet rätt utnyttjar klasskampens alla former och skickligt förenar dem kan det bli ett verkligt revolutionärt, marxist-leninistiskt parti, massornas ledare och framgångsrikt föra arbetarklassen till storms mot kapitalet för att erövra makten.

De kinesiska ledarna betraktar det som en dödssynd hos många kommunistiska partier i de utvecklade kapitalistiska länderna, att dessa anser sina omedelbara uppgifter vara att kämpa för det arbetande folkets ekonomiska och sociala intressen och för demokratiska reformer, som är genomförbara även under kapitalismen och underlätta levnadsförhållandena för arbetarklassen, bönderna och befolkningens småborgerliga skikt samt främjar bildandet av en bred antimonopolistisk front, vilken skall tjäna som basis för den fortsatta kampen för den socialistiska revolutionens seger, dvs. att de sysslar just med det, som står skrivet i 1960 års Moskvadeklaration.

Genom att vända sig mot allt, som de utvecklade kapitalistiska ländernas kommunistiska partier för närvarande är sysselsatta med, har de kinesiska kamraterna inte visat vare sig elementär solidaritet med de kommunister, som kämpat mot kapitalet i klasskampens främsta linje, eller förståelse för de konkreta betingelserna i dessa länder och de specifika vägar, som arbetarklassens revolutionära rörelse följer där. I själva verket förkastar de ”i revolutionens namn” just de vägar, som leder till revolution, och söker tvinga fram en kurs, som skulle isolera de kommunistiska partierna från massorna och leda till att arbetarklassen förlorar sina bundsförvanter i kampen mot monopolens herravälde och mot kapitalismen.

De kinesiska kamraterna har avvikit från den kommunistiska världsrörelsen också ifråga om formerna för de olika ländernas övergång till socialismen.

Det är känt att SUKP och de andra marxist-leninistiska partierna, som klart sagts i Moskvakonferensernas dokument och i SUKP:s program, utgår från möjligheten av fredlig och icke-fredlig övergång till socialismen. Trots detta påstår de kinesiska kamraterna envetet, att vårt parti och de andra partierna bara erkänner den fredliga vägen.

I sitt brev av den 30 mars 1963 framlade SUKP:s centralkommitté återigen sin inställning i denna fråga:

”Arbetarklassen och dess förtrupp – de marxistisk-leninistiska partierna – eftersträvar att genomföra den socialistiska revolutionen på fredlig väg, utan inbördeskrig. Ett förverkligande av denna möjlighet skulle motsvara arbetarklassens och hela folkets intressen, landets nationella intressen. Emellertid är valet av utvecklingsvägar för revolutionen inte bara beroende av arbetarklassen. Om utsugarklasserna tillgriper våld mot folket, blir arbetarklassen tvungen att använda den icke fredliga vägen för att erövra makten. Allt beror på de konkreta betingelserna, på det klassmässiga styrkeförhållandet inom landet och på världsarenan.

I vilken form övergången från kapitalism till socialism än må ske, är den naturligtvis möjlig endast genom socialistisk revolution, proletariatets diktatur i dess olika former. SUKP sätter högt värde på arbetarklassens självupppoffrande kamp med kommunisterna i spetsen i kapitalets länder och anser det vara sin plikt att ge dem allt bistånd och stöd.”

Vi har många gånger klargjort vår ståndpunkt, och det är inte nödvändigt att mer ingående framlägga den här.

Men vad har då de kinesiska kamraterna för inställning i denna fråga? Denna inställning går som en röd tråd genom alla deras uttalanden och brevet från KKP:s CK av den 14 juni.

De kinesiska kamraterna anser att det viktigaste kriteriet på en revolutionär anda är att man alltid och i alla sammanhang bekänner sig till det väpnade upproret. De kinesiska kamraterna förnekar därmed faktiskt möjligheten att utnyttja fredliga kampformer för den socialistiska revolutionens seger, medan marxismen-leninismen lär oss, att kommunisterna bör behärska alla former av revolutionär klasskamp – såväl former med våld som utan våld.

En annan viktig fråga är **frågan om sambandet mellan den internationella arbetarklassens kamp och de asiatiska, afrikanska och latinamerikanska folkens nationella frihetsrörelse.**

Den internationella revolutionära arbetarrörelsen, som idag representeras både av det socialistiska världssystemet och de kapitalistiska ländernas kommunistiska partier – och de asiatiska, afrikanska och latinamerikanska folkens nationella frihetsrörelse är vår tids stora krafter. Riktiga relationer mellan dem utgör ett av huvudvillkoren för seger över imperialismen.

Hur löser då de kinesiska kamraterna denna fråga? Det framgår av deras nya ”teori”, enligt vilken vår tids viktigaste motsättning inte skulle vara motsättningen mellan socialismen och imperialismen, utan motsättningen mellan den nationella frihetsrörelsen och imperialismen. Den avgörande kraften i kampen mot imperialismen är enligt de kinesiska kamraternas mening inte det socialistiska världssystemet och inte den internationella arbetarklassens kamp, utan också här den nationella frihetsrörelsen.

Härigenom vill de kinesiska kamraterna tydligen på det lättaste sättet vinna popularitet hos de asiatiska, afrikanska och latinamerikanska folken. Men må ingen låta sig bedragas av denna ”teori”. Dess faktiska innebörd är, vare sig de kinesiska teoretikerna vill det eller ej, att isolera den nationella frihetsrörelsen från den internationella arbetarklassen och dess skapelse, det socialistiska världssystemet. Men detta skulle innebära en mycket stor fara för den nationella frihetsrörelsen själv.

Skulle i själva verket Asiens många folk ha kunnat segra trots all sin heroism och osjälviskhet, om inte Oktoberrevolutionen och därefter det socialistiska världssystemets uppkomst hade skakat imperialismen i dess grundvalar och underminerat kolonialisternas krafter?

Och ser inte de befriade folken nu, då de inträtt i en ny etapp av sin kamp samt koncentrerar ansträngningarna på att befästa de politiska vinningarna och den ekonomiska oavhängigheten, att det skulle ha varit oerhört mycket svårare, ja kanske alldeles omöjligt, att lösa dessa uppgifter utan de socialistiska staternas bistånd?

Marxist-leninister understryker alltid den nationella frihetsrörelsens världshistoriska betydelse och dess stora framtid, men de anser att en av de viktigaste förutsättningarna för dess fortsatta segrar är ett fast förbund med de kapitalistiska ländernas arbetarrörelse. Denna ståndpunkt fastställdes i 1960 års Deklaration. Den grundar sig på den leninistiska idén om arbetarklassens ledning (hegemoni) som förutsättning för seger i den antiimperialistiska kampen. Endast med denna hegemoni får denna rörelse sist och slutligen en verklig socialistisk karaktär och kulminerar med övergången till den socialistiska revolutionens väg.

Denna Lenins tanke har verifierats av Oktoberrevolutionens erfarenheter och erfarenheterna från andra länder, och den väcker inte tvivel hos någon. Det visar sig emellertid, att de kinesiska kamraterna vill ”korrigera” Lenin och bevisa, att det inte är arbetarklassen utan småbourgeoisin eller den nationella bourgeoisin eller till och med ”en del patriotiska kungar, prinsar och aristokrater”, som skall ha hegemonin i den världsomfattande kampen mot

imperialismen. Och efter detta vill KKP-ledningen lära den kommunistiska världsrörelsen att man aldrig och inte under några omständigheter får förlora den proletära klassinställningen!

Garantin för den internationella arbetarklassens och den nationella frihetsrörelsens framtida segrar är deras fasta förbund och samarbete, deras samfälliga och av gemensamma intressen dikterade kamp mot imperialismen, där arbetarklassen genom sina uppoffringar och genom att osjälviskt tjäna alla folks intressen får sin ledande roll erkänd samt övertyga sina bundsförvanter om att dess ledning är en pålitlig garanti för såväl dess egen som dess bundsförvantes seger.

Vårt leninistiska parti betraktar den nationella frihetsrörelsen som en integrerad del av den revolutionära världsprocessen, som en mäktig kraft, som uppträder mot imperialismen. Den stora appellen från den vetenskapliga kommunismens grundläggare Marx och Engels – ”Proletärer i alla länder, förena er!” – har blivit det internationella proletariatets kampfana. Vladimir Iljitj Lenin, som fortsatte Marx' och Engels' verk, framhöll under de nya historiska förhållanden, som uppstod efter Stora oktoberrevolutionens seger, särskilt det oupplösliga bandet mellan den socialistiska revolutionen och den nationella frihetsrörelsen.

Parollen ”Proletärer i alla länder, förena er!” har varit och är huvudparollen i kampen för världsrevolutionens seger. Under de nya förhållandena har denna paroll fått ett bredare innehåll. Lenin gillade som bekant parollen ”Proletärer i alla länder och förtryckta folk, förena er!”. I denna paroll understryks proletariatets ledande roll och den nationella frihetsrörelsens ökade betydelse. Vårt parti låter sig i hela sin verksamhet strikt ledas av denna marxist-leninistiska internationalistiska princip.

Man frågar sig: hur skall man förklara KKP-ledningens felaktiga teser i samtidens fundamentala problem? Antingen har de kinesiska kamraterna helt isolerat sig från den faktiska verkligheten, visar en dogmatisk och världsfrämmande inställning till problemen om krig, fred och revolution och förstår inte den nutida epokens konkreta förhållanden. Eller också ligger det andra syftet, som inte har något med revolutionen att skaffa, bakom det öronbedövande larm om ”världsrevolution”, som de kinesiska kamraterna ställt till med.

Allt detta visar hur felaktig och ödesdiger den kurs är som KKP-ledningen söker påtvinga den kommunistiska världsrörelsen. Det som de kinesiska ledarna föreslår som ”generallinje” är inget annat än en uppräknings av arbetarklassens allmännaste uppgifter, gjord utan hänsyn till tiden och det faktiska förhållandet mellan klasskrafterna, utan hänsyn till särdragen i den nutida historiska etappen. De kinesiska kamraterna märker inte eller vill inte märka hur uppgifterna för vår rörelse ändras under den nuvarande epokens betingelser. Genom att reducera generallinjen till uppgifter av allmän natur, vilka bevarar sin giltighet under alla etapper av övergången från kapitalism till socialism, berövar de den dess konkreta karaktär, målmedvetenhet och verkliga effektivitet.

Då broderpartierna utarbetade sin nuvarande kurs, analyserade de konkret klasskrafternas fördelning såväl i de enskilda länderna som i världsmåttstock, särdragen för de två motsatta systemens utveckling och den nationella frihetsrörelsens utveckling under nuvarande etapp.

En exakt analys av förändringarna i världssituationen möjliggjorde för broderpartierna i hela världen att utarbeta en marxist-leninistisk karaktäristik av epoken: **”Vår epok, vars huvudinnehåll är den med Stora socialistiska oktoberrevolutionen inledda övergången från kapitalismen till socialismen, är en epok av kamp mellan de två motsatta samhällssystemen, en epok av socialistiska revolutioner och nationella frihetsrevolutioner, en epok av imperialismens sammanbrott och kolonialsystemets avskaffande, en epok då allt fler folk slår in på socialismens väg, av socialismens och kommunismens seger i världsmåttstock.”**

Denna definition av den nuvarande epoken har tjänat som grundval för en riktig inställning vid utarbetande av den kommunistiska världsrörelsens strategi och taktik.

De marxist-leninistiska partierna har fastställt sin gemensamma linje, vars huvudsakliga satser kan sammanfattas i följande:

Karaktären och innehållet i den revolutionära världsprocessen under nuvarande epok bestäms av att den kamp mot imperialismen som utkämpas av de folk, som bygger upp socialismen och kommunismen, arbetarklassens revolutionära rörelse i de kapitalistiska länderna, de förtryckta folkens nationella frihetskamp och de allmänt demokratiska rörelserna flyter samman till en ström; den avgörande rollen i de antiimperialistiska revolutionära krafternas förbund spelar den internationella arbetarklassen och dess främsta skapelse, **det socialistiska världssystemet, som utövar sitt huvudinflytande på den socialistiska världsrevolutionens utveckling genom exemplets makt, genom sitt ekonomiska uppbygge;**

på grund av de uppkomna objektiva historiska förhållandena (den ytterligare skärpningen av imperialismens aggressivitet, tillkomsten av vapen med ofantlig förstörelsekraft osv.) intar kampen för att förebygga ett termonukleärt krig den centrala platsen bland alla de uppgifter, som de antiimperialistiska krafterna står inför under nuvarande epok. **De kommunistiska partiernas främsta uppgift är att sammansluta alla fredsvänliga krafter för att försvara freden och rädda mänskligheten från en nukleär katastrof;**

den socialistiska revolutionen genomförs som resultat av klasskampens inre utveckling i varje land, dess former och vägar bestäms av ifrågavarande lands konkreta förhållanden. Den allmänna lagen är att kapitalets makt störtas på revolutionärt sätt och att proletarietets diktatur upprättas i en eller annan form. Det är arbetarklassens och de kommunistiska partiernas uppgift att **maximalt utnyttja nu förefintliga möjligheter till en fredlig väg för den socialistiska revolutionen, utan inbördeskrig, men samtidigt vara beredda på en icke fredlig väg, på väpnat undertryckande av bourgeoisins motstånd; den allmänt demokratiska kampen är en nödvändig beståndsdel av kampen för socialismen;**

arbetarklassens och de kommunistiska partiernas mål i den nationella frihetsrörelsen är att **slutföra den antiimperialistiska demokratiska revolutionens uppgifter**, utveckla och befästa den nationella fronten, grundad på förbund med bönderna och den patriotiskt inställda nationella bourgeoisin samt förbereda betingelserna för att bilda en nationell demokratisk stat och övergå till en ickekapitalistisk utvecklingsväg;

relationer av samarbete och ömsesidigt bistånd mellan de socialistiska länderna, **sammanhållning och enhet inom den internationella kommunist- och arbetarrörelsen** samt trohet mot gemensamt utarbetade ståndpunkter och värderingar samt mot de leninistiska principerna för partilivet och för relationerna mellan partierna utgör nödvändiga betingelser för en framgångsrik lösning av de historiska uppgifter, som kommunisterna står inför.

Detta är huvudvägarna för den revolutionära världsprocessens utveckling under vår epok, detta är huvudpunkterna för den internationella kommunistiska rörelsens generallinje under nuvarande etapp. **Kampen för fred, demokrati, nationellt oberoende och socialism – det är i korthet innebörden i denna generallinje.** Denna linjes konsekventa genomförande i praktiken är en borgen för den kommunistiska världsrörelsens framgångar.

Alla dessa ytterst viktiga principiella punkter för den internationella kommunistiska rörelsen under nuvarande betingelser, vilka kollektivt utformades av de broderliga kommunist- och arbetarpartierna i Deklarationerna 1957 och 1960, har kommit till uttryck i SUKP:s nya program, som helt grundar sig på en marxist-leninistisk sammanfattning av de revolutionära erfarenheterna såväl i vårt land som i internationell måttstock.

V.

KKP-ledarnas felaktiga åsikter i nutidens grundläggande politiska och teoretiska frågor är oupplösligt förknippade med deras praktiska verksamhet, som syftar till att undergräva det socialistiska världslägrrets och den internationella kommunistiska rörelsens enhet.

De kinesiska kamraterna erkänner i ord, att enheten mellan Sovjetunionens och Kinesiska folkrepubliken är en stöttepelare för hela den socialistiska gemenskapen, men i själva verket undergräver de förbindelserna med vårt parti och med vårt land i alla riktningar.

KKP-ledningen talar ofta om sin trohet mot de socialistiska ländernas gemenskap. De kinesiska kamraternas hållning till denna gemenskap gendriver emellertid deras braskande deklamationer.

Statistiken visar, att Kinesiska folkrepubliken under de senaste tre åren reducerat handeln med den socialistiska gemenskapens länder till mindre än hälften. En del socialistiska länder har särskilt starkt fått känna på resultaten av denna de kinesiska kamraternas kurs.

Den kinesiska ledningens handlande står i skriande motsättning inte bara till principerna för de ömsesidiga relationerna mellan de socialistiska länderna utan också i en rad fall till allmänt vedertagna regler och normer, som alla stater bör hålla sig till.

Kränkningen av tidigare undertecknade avtal har tillfogat en del socialistiska staters folkushållning allvarlig skada. Det är helt begripligt, att även Kinas eget näringsliv vållas rätt stort avbräck genom inskränkningen i de ekonomiska förbindelserna.

För att i folkmassornas ögon rättfärdiga sitt handlande framförde ledningen för Kinas kommunistiska parti för kort tid sedan en teori om att "förlita sig på de egna resurserna". Att utföra det socialistiska uppbygget i varje land med stöd framför allt av folkets egna ansträngningar och med bästa möjliga utnyttjande av landets inhemska resurser är allmänt sett en riktig väg att lägga den materiella och tekniska grunden för socialismen. Uppbygget av socialismen i varje land är framför allt en sak för vederbörande lands folk, för dess arbetarklass och kommunistiska parti.

Sovjetunionen, som var det första socialistiska landet, nödgades bygga upp socialismen endast med stöd av de egna krafterna och utnyttjande av de inre resurserna. Och trots att det nu finns ett system av socialistiska länder, innebär detta inte, att folket i något land kan sitta med armarna i kors och uteslutande hoppas på hjälp från andra socialistiska länder. Varje socialistiskt lands kommunistiska parti anser det vara sin plikt att mobilisera alla inre reserver för ett framgångsrikt ekonomiskt uppbygge. Deklarationen av Kinas kommunistiska partis centralkommitté att det skall genomföra det socialistiska uppbygget huvudsakligen med egna krafter kan därför inte väcka invändningar i sin direkta betydelse.

Såsom framgår av hela texten i brevet från Kinas kommunistiska partis centralkommitté och av talrika uttalanden i den kinesiska pressen inläggs i denna tes dock faktiskt ett innehåll, som man på intet sätt kan vara överens om.

Under formuleringen "socialismens uppbygge huvudsakligen med egna krafter" döljer sig tanken att man skall skapa självtillräckliga nationella hushåll, för vilka de ekonomiska förbindelserna med andra länder inskränker sig till endast handel. Denna inställning söker de kinesiska kamraterna påtruga andra socialistiska länder.

Proklamerandet av kursen "förlitan på de egna krafterna" var uppenbarligen något som ledningen för Kinas kommunistiska parti behövde för att försvaga de intima vänskapsbanden mellan de socialistiska länderna. En sådan politik har naturligtvis ingenting gemensamt med

den socialistiska internationalismens principer. Man kan inte bedöma den såsom något annat än ett försök att undergräva den socialistiska gemenskapens enhet.

Vid sidan av kursen på att inskränka de ekonomiska förbindelserna har ledningen för Kinas kommunistiska parti företagit en rad åtgärder, som syftat till att skärpa relationerna med Sovjetunionen.

De kinesiska ledarna undergräver sammanhållningen inte bara i det socialistiska lägret, utan också i hela den kommunistiska världsrörelsen, förtrampar den proletära internationalismens principer och kränker grovt normerna för de ömsesidiga relationerna mellan broderpartierna.

Ledningen för Kinas kommunistiska parti organiserar och stöder olika partifientliga renegatgrupper, som uppträder mot de kommunistiska partierna i USA, Brasilien, Italien, Belgien, Australien och Indien. I exempelvis Belgien stöder KKP-ledningen Grippa-gruppen, som uteslöts ur partiet på den senaste kongressen. I USA ger den stöd åt undermineringsverksamheten av den vänsteropportunistiska gruppen Hammer and Steel, som gjort kamp mot USA:s kommunistiska parti till huvudsyftet för sin verksamhet. I Brasilien får de fraktionsgrupper (t.ex. Amazonas-Grabois-gruppen), som uteslutits ur kommunistiska partiet, stöd från de kinesiska kamraternas sida.

I Australien har KKP:s centralkommitté försökt organisera splittringsverksamhet mot kommunistiska partiet och dess ledning med hjälp av en tidigare medlem i ledningen, E. Hill. Efter att på sin tid ha besökt Kinesiska folkrepubliken uppträdde E. Hill offentligt mot Australiens kommunistiska parti och försökte snickra ihop en grupp likasinnade. Sedan Australiens kommunistiska parti uteslutit Hill ur partiets centralkommitté, begav han sig demonstrativt till Peking.

I Italien uppmuntrar kinesiska representanter verksamheten av en grupp tidigare funktionärer i kommunistiska partiets Padua-federation, vilka utgett flygblad med en provokatorisk maning till "revolutionärt" uppror.

Särskilt bemödar sig kamraterna från KKP att utföra undermineringsarbete i kommunist- och arbetarpartierna i de asiatiska, afrikanska och latinamerikanska länderna.

De kinesiska ledarna prisar avfallingar och renegater, som hamnat utanför den kommunistiska rörelsens led, och återger i sina tidningar och tidskrifter förtalsartiklar ur dessa renegatgrupperns publikationer, riktade mot Sovjetunionens kommunistiska partis politik och mot hela den kommunistiska världsrörelsens linje.

Kinesiska representanter på Ceylon upprätthåller nära kontakt med E. Samarakkodys grupp, som är ett verktyg för den trotskistiska "4:e internationalen".

Trotskisterna från "4:e internationalen" försöker utnyttja de kinesiska kamraternas hållning för egna syften och har t.o.m. vänt sig till KKP:s centralkommitté med ett öppet brev, där de direkt förklarar: "4:e internationalen, som redan från första dagen av sin tillkomst har fört... en kamp mot de idéer ni vänder er mot idag, står på er sida... 4:e internationalens internationella sekretariat välkomnar den diskussion ni har igångsatt inom hela den kommunistiska rörelsen. Det manar er att utveckla den."

De kinesiska ledarna attackerar häftigt de kommunistiska broderpartierna och deras ledare, som inte vill frångå den internationella kommunistiska rörelsens generallinje. De har publicerat och på många språk spridit artiklar, som skymfar verksamheten av USA:s, Frankrikes, Italiens och Indiens kommunistiska partier. Vilka skymford använder inte författarna av dessa artiklar mot kända ledare för broderpartierna! De talar om "dubbelspel" och "högeropportunism", "revisionism" och "oförenlighet med den kommunistiska moralens normer", "socialdemokratisk urartning" och "klenmodighet", "oansvarighet" och "pladder",

”högfärd och ringaktning mot de asiatiska, afrikanska och latinamerikanska ländernas revolutionära folk.”

De kinesiska ledarna beskyller USA:s och Västeuropas kommunistiska partier för att göra ”gemensam sak med de mest äventyrliga amerikanska imperialisterna”. Ledningen för Indiens kommunistiska parti kallas aldrig för något annat än ”klicket”. Mot ledarna för de kommunistiska partierna i Frankrike, Italien, Indien och USA utslungas vidunderliga anklagelser om ”bekymmer för imperialismens och alla reaktionärens öde”. Och i sitt brev av den 14 juni sjunker KKP-ledningen så djupt att den insinuerar, att även SUKP skulle ”uppträda som imperialismens medhjälpare”. Ingen utom trotskisterna hade dittills vågat – med tanke på den uppenbara orimligheten – komma med dylika äreröriga beskyllningar mot Lenins stora parti!

Behöver man förvåna sig över att den imperialistiska propagandan gläds över dessa handlingar av de kinesiska kamraterna? Det är ingen tillfällighet, att den borgerliga pressen ideligen skriver om ”kris” inom den internationella kommunistiska rörelsen och uppmanar de imperialistiska regeringarna att för sina intressen utnyttja de meningsskiljaktigheter, som uppstått genom KKP:s CK:s hållning.

KKP:s representanter har utträtt ur redaktionskollegiet för tidskriften Internationell revy (Fredens och socialismens problem), kommunist- och arbetarpartiernas kollektiva tidskrift för teori och information och stoppat denna tidskrifts utgivning på kinesiska för att därigenom beröva de kinesiska kommunisterna en objektiv källa till informationer om den internationella kommunistiska rörelsens verksamhet. Den kinesiska ledningens splittringsverksamhet inom den internationella kommunistiska rörelsens led framkallar berättigad indignation och opposition från de marxist-leninistiska broderpartiernas sida.

I brevet från KKP: s centralkommitté heter det, att i relationerna mellan de kommunistiska broderpartierna är det för ett parti ”otillåtligt att ställa sig över de andra broderpartierna och otillåtligt att blanda sig i broderpartiernas inre angelägenheter...” Det är en riktig och bra deklARATION. Men det är just de kinesiska kamraterna, som själva tillgriper sådana otillåtliga handlingar. De struntar i den kommunistiska världsrörelsens intressen, handlar stick i stäv med de normer och principer, som framlagts i Deklarationerna 1957 och 1960, och söker ställa de andra broderpartierna under sitt inflytande och sin kontroll.

Ett åskådligt exempel på KKP-ledningens särskilda linje i det socialistiska lägret och i den internationella kommunistiska rörelsen är dess hållning i den albanska frågan. De albanska ledarna framträdde som bekant öppet under andra hälften av 1960 med ett vänsteropportunistiskt program i vår tids grundfrågor och började föra en fientlig politik mot SUKP och andra broderpartier. Den albanska ledningen inledde en antisovjetisk kampanj i landet, vilket ledde till att de politiska, ekonomiska och kulturella förbindelserna med Sovjetunionen bröts.

Det överväldigande flertalet kommunist- och arbetarpartier har resolut fördömt denna antileninistiska verksamhet av de albanska ledarna. En helt annan hållning intog KKP:s ledare, som gjorde allt för att kunna utnyttja de albanska ledarna som sitt språkrör. Det är nu bekant, att de kinesiska kamraterna direkt drev dem till öppen kamp mot Sovjetunionen och andra socialistiska länder och broderpartier.

I sina angrepp på SUKP och andra marxist-leninistiska partier ger KKP-ledningen särskilt utrymme åt den jugoslaviska frågan. De söker framställa det hela som om svårigheterna i den kommunistiska rörelsen beror på förbättringarna av Sovjetunionens och de andra socialistiska ländernas relationer till Jugoslavien. I strid mot fakta hävdar de envetet, att Jugoslavien inte är ett socialistiskt land.

SUKP tog som bekant år 1955 tillsammans med andra broderpartier initiativet till att normalisera relationerna till Jugoslavien för att eliminera den långvariga konflikt, som Stalin bär största ansvaret för. Vid den tiden hyste KKP-ledarna inga som helst tvivel om karaktären av det socialistiska Jugoslavien. Sålunda konstaterade tidningen Jen Min Jih Pao, att ”Jugoslavien har redan nått viktiga framgångar i det socialistiska uppbygget”.

En objektiv analys av de social-ekonomiska processerna i Jugoslavien visar, att socialismens positioner stärkts under de efterföljande åren. Medan den socialistiska sektorn inom industrin år 1958 uppgick till 100 procent, inom lantbruket 6 procent och i handeln 97 procent, så uppgår den socialistiska sektorn nu till 100 procent i industrin, 15 procent i lantbruket och 100 procent i handeln. Under den tid, som gått sedan relationerna började normaliseras, har Jugoslaviens ståndpunkter närmast sig Sovjetunionens och de andra socialistiska ländernas i de utrikespolitiska frågorna.

Varför har då de kinesiska ledarna så markant ändrat sin inställning i den jugoslaviska frågan? Det är svårt att ge någon annan förklaring till detta än att de häri sett en enligt deras mening gynnsam anledning till att misskreditera SUKP:s och de andra marxist-leninistiska partiernas politik.

De sovjetiska kommunisterna vet, att det alltjämt råder meningsskiljaktigheter i en rad principiella ideologiska frågor mellan SUKP och JKF. Det har vi öppet sagt till de jugoslaviska ledarna och gör det fortfarande. Men det skulle vara oriktigt att fördenskull ”utesluta” Jugoslavien från socialismen, att avskära det från de socialistiska länderna och driva det in i imperialismens läger, såsom KKP-ledarna gör.

Det finns nu 14 socialistiska länder i världen. Vi är fast övertygade om att deras antal kommer att bli betydligt större i en nära framtid. Den krets av frågor de broderpartier möter, som står vid den statliga ledningens roder, blir större, och vart och ett av dessa partier arbetar under olika förhållanden. Det är därför ingenting förvånande i att det under dylika förhållanden kan förekomma olika metoder hos broderpartierna vid lösningen av de ena eller andra frågorna. Hur skall då marxist-leninister uppträda i sådana fall? Förklara, att det ena eller andra socialistiska landet, vars ledare inte är överens med dem, inte längre är socialistiskt? Detta vore ju detsamma som rena godtycket, en sådan metod har ingenting gemensamt med marxismen-leninismen.

Om vi skulle följa de kinesiska ledarnas exempel, skulle vi på grund av våra allvarliga meningsskiljaktigheter med ledarna för Albanska arbetpartiet redan för länge sedan ha förklarat, att Albanien inte är ett socialistiskt land. Men det vore en oriktig, subjektiv inställning till frågan. Trots meningsskiljaktigheterna med de albanska ledarna, anser de sovjetiska kommunisterna Albanien vara ett socialistiskt land och vidtar för sin del åtgärder för att förhindra att Albanien avskiljs från den socialistiska gemenskapen.

Vi ser med beklagande, hur KKP:s ledare undergräver den traditionella sovjetisk-kinesiska vänskapen och försvagar enheten mellan de socialistiska länderna.

SUKP verkar och kommer att verka för den socialistiska gemenskapen och hela den kommunistiska världsrörelsens enhet och sammanhållning.

VI.

Låt oss göra några sammanfattningar!

Den tid, som gått efter antagandet av 1960 års Deklaration har fullständigt bestyrkt riktigheten i den internationella kommunist- och arbetarrörelsens marxistisk-leninistiska program. Sovjetunionens framgångar i det kommunistiska uppbygget och framgångarna för det socialistiska uppbygget i de andra socialistiska länderna utövar ett allt större revolutionerande

inflytande på människornas sinnen i hela världen. Det revolutionära Kuba har tänt en socialistisk fyrbåk på det västra halvklotet. Avgörande slag har tillfogats det koloniala systemet, som står nära sin slutgiltiga avveckling. Nya segrar har vunnits av de imperialistiska ländernas arbetarklass. Den revolutionära världsrörelsen går orubbligt framåt.

Allt detta visar, att den kommunistiska världsrörelsens generallinje fastställdes riktigt i Deklarationen 1960. Nu består uppgiften i att arbeta och verka i enlighet med denna generallinje, utveckla och konkretisera den efter varje kommunistiskt partis förhållanden. Därför är alla försök att påtvinga den internationella kommunist- och arbetarrörelsen en ny generallinje, som sker i brevet från KKP:s centralkommitté den 14 juni, ohållbara och skadliga. Att anta denna ”generallinje” skulle vara detsamma som att frångå 1960 års Deklaration, att instämma med programpunkter, som strider mot denna av 81 partier antagna Deklaration. Vårt parti kommer inte att göra det.

Vårt ärorika leninistiska parti har under hela sin historia fört en oförsonlig kamp mot höger- och vänsteropportunist, trotskism och revisionism, dogmatism och sekterism, nationalism och chauvinism i alla dess yttringar såväl inom landet som på den internationella arenan. I denna kamp för marxismen-leninismens renhet har vårt parti härdats och stärkts, och det fruktar inte några utfall av nutida splittrare och opportunist, varifrån de än må komma.

Livet visar, att SUKP, sedan det blivit hela folkets politiska organisation, har stärkt sina förbindelser med massorna, förvärvat än större styrka och utmärker sig för ännu fastare disciplin. I och med socialismens seger har arbetarklassens ideologi, marxismen-leninismen, blivit en ideologi för hela folket och för dess avancerade del. Arbetarklassens mål, kommunismens uppbygge, har blivit hela folkets mål. Och över detta ökade inflytande för den kommunistiska ideologin kan marxist-leninister naturligtvis endast glädjas. Vi kan säga, att vårt parti aldrig tidigare efter V.I. Lenins död varit så starkt, så skickat att lösa de djärvaste uppgifter förbundna med uppbyggandet av en ny värld.

Nu då socialismen segrat fullständigt och slutgiltigt i vårt land, då vi lägger sten till sten för kommunismens sköna byggnad, är vårt parti och hela sovjetfolket ännu mer övertygade om att marxismen-leninismens stora idéer skall triumfera i hela världen.

Vår övertygelse delas av de socialistiska ländernas folk och av det arbetande folket i hela världen, och de uppskattar i hög grad den stora insats Sovjetunionen gör för den gemensamma saken i kampen för freden, demokratin, den nationella friheten och oavhängigheten och socialismen.

Sovjetunionens kommunistiska parti har varit och är för nära vänskap med Kinas kommunistiska parti. Allvarliga meningsskiljaktigheter råder mellan oss och KKP-ledarna, men vi anser att relationerna mellan de båda partierna och mellan våra båda folk måste uppbyggas utgående från att vi har ett gemensamt mål – att bygga upp ett nytt, kommunistiskt samhälle – och att vi har en gemensam fiende – imperialismen. De båda stora länderna Sovjetunionen och Kinesiska folkrepubliken kan med förenade ansträngningar göra mycket för kommunismens seger. Detta vet våra vänner och fiender mycket väl.

Ett möte mellan delegationer från KKP och SUKP försiggår nu i Moskva. KKP:s representanter på detta möte fortsätter tyvärr att tillspetsa situationen. SUKP:s delegation visar trots detta största tålamod och uthållighet och söker åstadkomma positiva resultat av förhandlingarna. Den närmaste framtiden kommer att utvisa, om de kinesiska kamraterna är överens om att vi skall bygga våra ömsesidiga relationer på basis av vad som förenar oss och inte på det som skiljer oss, på basis av marxismen-leninismens principer.

Våra fiender bygger sina beräkningar på en fördjupning av meningsskiljaktigheterna mellan KKP och SUKP. De försöker redan nu utröna, om det är något de kan dra fördel av. Den

amerikanska tidningen *Daily News* skrev nyligen: "Låt oss hetsa det röda Ryssland och det röda Kina mot varandra, så de sliter varandra i stycken!" Vi kommunister får aldrig glömma dessa imperialisternas lömska beräkningar.

Vårt parti förstår sitt ansvar inför den internationella kommunistiska rörelsen och inför hela världens folk och manar de kinesiska kamraterna att gå in för att avveckla meningsskiljaktigheterna och stärka våra partiers verkliga enhet enligt marxismen-leninismens och den proletära internationalismens principer.

Vårt leninistiska parti har kämpat och kämpar tillsammans med alla broderpartier för arbetarklassens och alla arbetandes sammanhållning i kampen mot imperialismen, för fred, demokrati, nationell oavhängighet och socialism.

SUKP:s centralkommitté förklarar med all ansvarskänsla inför partiet och hela sovjetfolket, att vi har gjort och kommer att göra allt, som står i vår förmåga, för att stärka enheten med Kinas kommunistiska parti, för att sammansvetsa den kommunistiska världsrörelsen under Lenins fana, för att sammansvetsa länderna i det socialistiska världssystemet, för att effektivt hjälpa alla folk, som kämpar mot kolonialismen, för att stärka freden och för att kommunismens stora ideal skall segra på hela jorden.

Sovjetunionens alla arbetande människor kommer ännu fastare att sluta upp kring sitt kommunistiska parti och dess leninistiska centralkommitté samt sätta in all sin energi för att förverkliga det kommunistiska uppbyggets storslagna program.

Sovjetunionens Kommunistiska Partis Centralkommitté

(Pravda den 14 juli 1963)

Uttalande av en talesman för Kinas kommunistiska partis Centralkommitté (19 juli 1963)

Den 14 juli publicerade den sovjetiska tidningen *Pravda* ett öppet brev från Sovjetunionens kommunistiska partis Centralkommitté till partiorganisationer i alla instanser och till alla dess partimedlemmar. Samtidigt publicerade tidningen Kinas kommunistiska partis svarsbrev av den 14 juni till SUKP: s Centralkommitté.

SUKP:s Centralkommittés öppna brev är en värdering av vårt brev av den 14 juni. KKP:s Centralkommitté hävdar att innehållet i det öppna brevet icke står i överensstämmelse med fakta, och vi kan inte ansluta oss till de åsikter det ger uttryck åt. Vid lämplig tidpunkt ska KKP:s Centralkommitté klarlägga frågorna och göra sina kommentarer.

KKP:s Centralkommitté har beslutat att än en gång publicera sitt svarsbrev av den 14 juni i Folkets Dagblad samtidigt som tidningen publicerar SUKP:s Centralkommittés öppna brev av den 14 juli, på det att KKP:s medlemmar och det kinesiska folket ska få kännedom om bägge partiernas åsikter och kunna jämföra och studera dem. Andra riks-, provins- och stads-tidningar kommer också att publicera SUKP: s CK: s öppna brev.

Dessutom har KKP:s Centralkommitté beslutat att per radio till hela världen och på många språk sända ut såväl vårt svarsbrev av den 14 juni som SUKP:s Centralkommittés den 14 juli daterade öppna brev.

Skälet till att vi gör detta är, att då vårt brev, så tidigt som i mitten på juni, gick ut i radio en del människor inte hörde det, mycket möjligt är också att en del människor, som är motståndare till vår inställning och våra åsikter, inte ville lyssna på det. Nu, då vi på nytt sänder ut vårt brev via radion, hoppas vi att människor av bägge kategorierna och särskilt de som är motståndare till oss ska ha tålamod att lyssna och att våra motståndare därmed ska få material till att göra en kritik som träffar målet. Uppriktigt talat har kritiken hittills inte träffat prick och är inte övertygande. Det finns endast ett skäl till att vi gör en radioutsändning av SUKP:s Centralkommittés öppna brev av den 14 juli. Och det är, att det är ett märkligt arbete. För att citera ett kinesiskt poem:

Ett märkligt arbete bör avnjutas samfällt
och tvivel analyseras i sällskap.

När Sovjetunionen per radio sände ut detta märkliga arbete var det sannolikt ett stort antal revolutionära kamrater och människor världen runt, som inte ville lyssna eller inte hade tålamod att göra det. Vi råder dem att inte inta en sådan hållning utan att lyssna tålmodigt, studera brevet noggrant och publicera det så att bägge dokumenten, det negativa såväl som det positiva, kan jämföras, ty en något så när riktig analys och kritik kan komma till stånd endast på detta sätt. Materialismen kan inte utvecklas utan att kritisera idealismen, inte heller kan dialektiken utvecklas utan kritik av metafysiken. Och för att kunna kritisera måste man behärska sina motståndares material. SUKP:s öppna brev är ett utomordentligt material för den som vill lära av negativa exempel.

KKP:s Centralkommitté tror, att faktum att SUKP:s Centralkommitté slutligen i sin press publicerat vårt brev av den 14 juni är att hälsa med glädje. Vi hoppas att liksom vi publicerat SUKP:s Centralkommittés dokument SUKP:s Centralkommitté ska publicera mera av KKP:s Centralkommittés dokument i saken, däri inberäknade de sju artiklar som vi publicerat sedan december i fjol och våra uttalanden av den 1, 5 och 10 juli såväl som detta uttalande, på det att SUKP:s medlemmar och sovjetfolken ska få kännedom om alla KKP:s synpunkter.

Sedan den 15 juli, efter det att SUKP:s Centralkommittés öppna brev publicerades, har sovjettidningarna *Pravda* och *Izvestija* och andra nationella och lokala tidningar i den ena ledarartikeln efter den andra reklamerat upp det öppna brevet och angripit KKP. De har också utnyttjat signerade artiklar och brev från läsekretsen i samma syfte. Samtidigt har pressen i Tjeckoslovakien, Bulgarien, Tyska demokratiska republiken och andra länder samt den ena efter den andra av de kommunistiska tidningarna i Italien, Frankrike etc givit uttryck för stöd åt SUKP:s öppna brev och angripit KKP. Vi skall i vår press publicera alla uttalanden av betydelse som vänder sig mot KKP och besvara dem där så är nödvändigt.

KKP:s Centralkommitté tror att det är bra att SUKP:s CK offentligen givit luft åt vad den har önskat säga. Det är bättre att ha talat ut, än att inte ha talat alls. Marxist-leninister är människor, som hyser respekt för fakta och sunt förnuft. Ju mera sanningen diskuteras, desto klarare blir den. De kinesisk-sovjetiska meningsskiljaktigheterna kan slutligen lösas, om fakta respekteras, sanningen inte döljs och tingen inte förvrängs samt om man håller fast vid marxismen-leninismen i stället för att avlägsna sig från den.

Sedan SUKP:s Centralkommittés öppna brev publicerades har imperialisterna med Förenta staterna främst, de indiska reaktionärerna och den jugoslaviska revisionistklickern hälsat det med enstämmigt bifall och smutskastat KKP. Deras uttalanden förtjänar att beaktas. Vi skall välja ut de kostligaste och publicera dem för medlemmar av vårt parti och hela det kinesiska folket att avnjuta.

Folkets Dagblads korta kommentar till SUKP:s CK:s öppna brev (20 juli 1963)

Den 20 juli publicerade Folkets Dagblad hela texten till SUKP:s CK:s öppna brev, vilket offentliggjordes i Pravda den 14 juli och var adresserat till partiorganisationerna i alla instanser och till alla partimedlemmar i Sovjetunionen.

I samband med brevet publicerade Folkets Dagblads redaktör en kort kommentar som vi återger här nedan.

Det öppna brevet från Sovjetunionens kommunistiska partis Centralkommitté till dess partiorganisationer i alla instanser och alla dess partimedlemmar är en värdering av Kinas kommunistiska partis brev av den 14 juni. En talesman för KKP:s Centralkommitté har redan framhållit att brevets innehåll inte står i överensstämmelse med fakta och att vi inte kan acceptera de meningar som framförs däri. Brevet använder metoderna att vanställa fakta och beteckna rätt som orätt och orätt som rätt. Det är metoder som marxist-leninister under inga förhållanden kan tolerera.

Ifråga om kärnvapenkriget påstår SUKP:s Centralkommitté till exempel, att KKP:s ledare inte skulle ha några betänkligheter emot att uppnå socialism genom ett hela världen omfattande kärnvapenkrig, i vilket hundratals miljoner människor offrades. Med dylikt tal, som förvirrar och förgiftar människors sinnen, försöker ledarna för SUKP att belägga den illvilliga anklagelsen mot Kina som ”krigiskt” och särskilt att komma kamrat Mao Tsetung till livs.

Kamrat Mao Tsetungs och vårt partis åsikter är i sin helhet öppet bekantgjorda och befinner sig i fullständig överensstämmelse med marxismen-leninismen. De som bryr sina hjärnor för att förtala Kamrat Mao Tsetung och vårt parti kan inte uppnå annat än att helt avslöja sina egna smutsiga syften.

Det kinesiska folket älskar freden. Kina genomför konsekvent en fredlig utrikespolitik. Kinas kommunistiska parti har alltid hävdad, att världskrig och kärnvapenkrig kan förhindras genom gemensam kamp av folken i världen.

För så länge sedan som i december 1947 förklarade kamrat Mao Tsetung i sin rapport om *Det nuvarande läget och våra uppgifter*: ”Om var och en gör sitt allra bästa ska vi tillsammans med alla de demokratiska krafterna i världen förvisso omintetgöra imperialisternas förslavningsplan, förhindra utbrottet av ett tredje världskrig...” (Mao Tsetung, *Valda verk*, band IV, Bokförlaget Oktober, Uddevalla 1973, sid 168, andra uppl.)

I november 1957, då han talade vid Moskvakonferensen, gjorde kamrat Mao Tsetung en detaljerad analys av de förändringar som inträtt i de internationella förhållandena sedan andra världskriget. Han räknade upp tio stora efterkrigshändelser och visade att den internationella utvecklingen hade nått en ny vändpunkt och att fredens och socialismens krafter redan växt förbi krigets och imperialismens och höll på att bli allt bättre i stånd att hindra imperialismen att släppa löst ett nytt världskrig. I sitt tal förklarade kamrat Mao Tsetung upprepade gånger att vi inte vill krig, att vi önskar fred och att vi strävar att uppnå en varaktig världsfred.

Sedan andra världskriget har kamrat Mao Tsetung konsekvent och obevekligt avslöjat de amerikanska imperialisternas kärnvapenutpressningspolitik och visat att deras brottsliga avsikt, med att bekantgöra kärnvapnens fasor, är att terrorisera folken i alla länder i strävan att förslava hela världen.

Kamrat Mao Tsetung sade också, att vi borde överväga en annan möjlighet: Om imperialisterna vågar att sätta i gång ett kärnvapenkrig och störta mänskligheten i en sådan katastrof utan motstycke, vad bör det internationella proletariatet och folken i alla länder göra? Det står fullständigt klart att det endast finns två alternativ: antingen, att beslutsamt göra motstånd mot imperialismen och begrava den, eller, att vara rädd för offer och kapitulera. Men en del människor tror att hela mänskligheten kommer att gå under, om ett kärnvapenkrig utbryter. Den uppfattningen innebär i verkligheten detsamma som att säga att det inte finns något alternativ till kapitulationen inför den imperialistiska kärnvapenutpressningen. I det han vände sig emot denna pessimistiska och kapitulationistiska uppfattning, framhöll kamrat Mao Tsetung att mänskligheten med säkerhet inte kommer att förintas även om imperialisterna står fast vid att påtvinga den ett kärnvapenkrig, som kan betyda att hundratal miljoner människor offras. Mänsklighetens framtid kommer icke dess mindre att bli ljus. Imperialisterna kan inte lyckas i sitt försök att förinta mänskligheten och civilisationen. Kamrat Mao Tsetung sade: ”Om de imperialistiska 'hjältarna' är beslutna att börja ett tredje världskrig, kommer det enda resultatet att bli att det kapitalistiska världssystemets fullständiga förintelse påskyndas.” Detta är sanningen i saken.

Betrakta ett annat exempel, frågan om värderingen av SUKP:s 20:e kongress. SUKP:s ledare säger att de kinesiska ledarna gjort en omsvängning på 180 grader i sin värdering av SUKP:s 20:e kongress. SUKP:s ledare vet mycket väl att KKP:s Centralkommitté aldrig betraktat SUKP:s 20:e kongress som alltigenom positiv. Vi har aldrig varit överens med dess fullständiga underkännande av Stalin, en åtgärd som den vidtog under förevändning att bekämpa personkulten, eller med dess ensidiga framhävande av den fredliga övergången.

Efter SUKP:s 20:e kongress kritiserade de ledande kamraterna i KKP:s CK många gånger kamraterna i SUKP ifråga om SUKP-ledarnas fullständiga underkännande av Stalins ledarskap under de trettio åren efter Lenins död. Kamrat Mao Tsetung talade själv med kamrater ur SUKP härom vid fyra olika tillfällen mellan april och november 1956. Vi framhöll upprepade gånger att Stalins förtjänster var större än hans brister och att en allsidig värdering var behövlig. Vi ansåg att SUKP:s ledare begick misstag då de underlät att företa en allsidig värdering, underlät att göra självkritik och underlät att rådfråga broderpartierna.

Under denna period publicerade Folkets Dagblad tvenne artiklar om de historiska erfarenheterna av proletariatets diktatur, vilka gjorde en omfattande värdering av Stalin i en förnuftsmässig och positiv form och taktfullt kritiserade misstaget att helt förkasta Stalin.

I frågan om den fredliga övergången har KKP:s Centralkommitté likaledes vid många tillfällen uttryckt avvikande meningar till SUKP. I november 1957 gav vi SUKP:s CK en redogörelse för våra synpunkter i fråga om den fredliga utvecklingen, vari vi utförligt och klart utvecklade KKP:s åsikt.

För att bevara den internationella kommunistiska rörelsens solidaritet och med hänsyn till SUKP:s och Sovjetunionens prestige kritiserade vi emellertid vid den tiden inte offentligen SUKP:s ledare i frågorna om Stalin och den fredliga övergången.

Hur kan man då framställa KKP:s konsekventa ståndpunkt till SUKP:s 20:e kongress såsom ”vacklande och tvekande” och tala om ”falska påståenden”?

Tag ett annat exempel, frågan om de ideologiska meningsskiljaktigheternas utveckling till de statliga relationernas område. Faktum är att den sovjetiska sidan den 16 juli 1960 plötsligt meddelade Kina sitt beslut att inom en månad återkalla samtliga de över 1300 sovjetexperterna i Kina, att dra ett brett streck över alla de hundratals överenskommelser och kontrakt som de undertecknat med oss och att inställa leveranserna av många viktiga slag av utrustningar och material. Detta tillfogade Kinas nationalhushåll, nationella försvar och vetenskapliga forskning oräkneliga svårigheter och förluster och var huvudskälet till nedskärningen av de ekonomiska förbindelserna och handelsförbindelserna mellan Kina och Sovjetunionen. Det är Kina som är den lidande parten. Icke dess mindre beskyller SUKP:s CK i sitt öppna brev Kina för att ha skurit ned de ekonomiska förbindelserna och handelsförbindelserna med Sovjetunionen och för att ha utvidgat de ideologiska meningsskiljaktigheterna till de statliga relationernas område. Det är verkligen förvånande att man så fullständigt kan vända upp och ned på sanningen.

Det öppna brevet är fullt av exempel av samma slag – där finns inte mindre än 70 å 80 sådana – och det är omöjligt att notera dem allesammans. Vi ska i kommande artiklar lämna det material som är nödvändigt för att klara upp dessa saker.